

0. 111 655^N 13

MENGELDICHTEN.

E E R S T E D E E L.

Digitized by Google

Digitized by Google

MENGELDICHTEN,

B IJ

BIJZONDERE GELEGENHEDEN

UITGESPROKEN IN HET

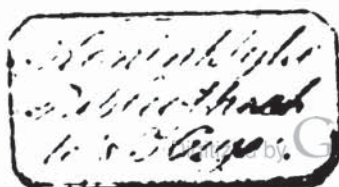
GENOOTSCHAP:

KUNST WORDT DOOR ARBEID VERKREEGEN.

ALLEEN VOOR DE LEDEN GEDRUKT.

L E T D E N,
M D C C L X X V.

THE UNIVERSITY OF CHICAGO

1911

THE UNIVERSITY OF CHICAGO

THE UNIVERSITY OF CHICAGO

THE UNIVERSITY OF CHICAGO

THE UNIVERSITY OF CHICAGO

THE UNIVERSITY OF CHICAGO

MIJN HEER!

Ter voldoening aan het verlangen van verscheiden Leden, is gedrukt en thands volkomen in gereedheid, *Het Vijfentwintigste Verjaerfeest des Genootschaps, gevierd op den eifden November des Jaers 1791.* Bestuerders hebben geoordeeld dit Stukje te moeten uitgeeven in denzelfden smaak als de *Mengeldigten*, te weten: alleen voor de Leden, onder betaeling van den kleinen prijs van twee stuivers voor ieder half blad. Indien nu Uw Ed. van dit Stukje, 't welk tien halve bladen druks beslaet, en dus volgens bovengestelde begrooting, 20 stuivers kost, gelieve gediend te zijn, wordt Uw Ed. verzogt, hier van hoe eer hoe liever kennis te geeven aan den Secretaris of Penningmeester des Genootschaps. Intusschen diene Uw Ed. tot narigt, dat de *Mengeldigten*, waar van hier boven gewag gemaakt is, thands tot anderhalf deeltje zijn aangegroeid, en in 't geheel, voor zo verre zij het ligt zien, belooopen $f 4 : 10 : 0.$ teegen welken prijs zij, bij den Penningmeester, voor ieder Lid verkrijgbaer zijn.

N. B. Indien Uw Ed. eenige losse blaedjes van de *Mengeldigten* mogte bezitten, kan U Ed. bij het aankopen van een compleete verzameling, dezelve aan den Penningmeester tot den gewoonen prijs in vermindering te rug geeven.

Uit naem der Hoofdvergadering

K. DE PECKER, P. Z.

L I J S T
D E R
MENGELDICHTEN,

IN DIT EERSTE DEEL.

1. **L**uister der Weetenschappen; door *F. Halewijn*.
2. De Beeldtenis van den Beschermheer *Mr. J. vander Marck*, *Æ. Z.* het *Pan Poëticon* toegewijd; door *H. Coster*.
3. Toen de Heer *W. Bilderdijk* zich ontdekte als Maaker van de twee bekroonde Prijsvaerzen; door *H. Coster*.
4. Ter Sluitinge der Jaerlijksche Vergadering; door *H. Coster*.
5. Aenspraek aen het Genootschap: voor de vuist ontwerpen, op den 8. van Bloeimaend 1777. door *W. Bilderdijk*.
6. Bij het vieren der Elfde Verjaering van het Genootschap, den 3. van Wintermaend 1777. door *G. van Hoogeveen*, *Junior*.
7. Een woordje tot Stichting, ter Elfde Verjaering van het Genootschap; door *P. Vreede*, *Junior*.
8. Aen de Heeren Leden van het Tael- en Dichtlievend Genootschap, bij het aenvaerden van het Voorzitters-ampt, den 4. van Sprokkelmaend 1778. door *J. de Kruyff*.
9. Bij mijne Intrede in het Tael- en Dichtlievend Genootschap; door *A. le Pla*.
10. De Eendragt, ter Opning der Jaerlijksche Vergadering, den 28. van Bloeimaend 1778. door *J. de Kruyff*.
11. Ter Sluitinge enz. op den 28. van Bloeimaend 1778. door *J. de Kruyff*.

12. Aen

12. Aen de Weled. Heeren Leden; ter gelegenheid mijner verkiezing tot Medelid; door *W. Bilderdijk*.
13. Ter Uitvaerte van den Heer *A. van Royen*, den 3. van Lentemaend 1779. door *C. van Hoogeveen, Junior*.
14. Bij gelegenheid dat ik de eer had den Heer *K. de Pecker, P. Z.* een goud Horlogie, uit naem der Hoofdle- den, te vereeren; door *C. van Hoogeveen, Junior*.
15. Ter Dertiende Verjaering van het Genootschap, den 1. van Wintermaend 1779. door *H. Coster*.
16. Den Hoogaenz. Beschermheeren enz. bij mijne aen- komst in 't Genootschap; door *J. W. Busfingh*.
17. Mijn genoegen, bij de Intrede van *J. W. Busfingh*; door *O. Porjeere*.
18. Ter Zilveren Bruilofte van *D. Hovens* en *S. Nieuwen- huizen*; door *H. Coster*.
19. Dankerkentenis aen 't Genootschap; door *D. Hovens*.
20. Aen de Leden, bij het Afsterven van *J. A. van Hoo- geveen Langerak*; door *H. Coster*.
21. Bij het Afsterven van *H. Coster*; door *J. de Kruyff*.
22. Ter gedachtenis van *H. Coster*; door *C. P. Chastelein*.
23. De dood van *H. Coster*; door *W. Bilderdijk*.
24. Op het Overlijden van *H. Coster*; door *J. W. Busfingh*.
25. Vriendentraenen op het graf van *H. Coster*; door *A. le Pla*.
26. Gedachtenis bij het graf van *H. Coster*; door *J. P. Amalry*.
27. Nieuwejaersgroet aen de Vergaderde Leden; door *K. de Pecker, P. Z.*
28. Bij de Inhuldiging van den Heere *P. Vreede*; door *K. de Pecker, P. Z.*
29. Bij mijne Aenvaerding van het Voorzittersampt; door *P. Vreede*.
30. Aen de Heeren Bestuurderen; door *J. P. van Heel*.
31. Aen het Genootschap, bij mijne verkiezing tot Mede- lid; door *J. Jordens*.

32. Aen

32. Aen de Leden van 't Genootschap, bij mijne Intrede;
door *J. H. vander Palm*.
33. Aen den Heere *J. H. vander Palm*; door *J. W. Busfingh*.
34. Bij het Overlijden van *A. de Hen*; door *J. de Kruyff*.
35. Aen de Beschermheeren, enz. door *J. de Kruyff*.
36. Bij het Overlijden van *S. vander Waal*; door *J. de Kruyff*.
37. Aen de Heeren Leden; door *G. J. Loncq*.
38. Welkomstgroet aen den Heere *G. J. Loncq*; door
J. H. vander Palm.
39. Aen de Leden van 't Genootschap, bij 't Aenvaerden
van 't Voorzittersampt; door *A. van Asfendelft*.
40. Aen 't Genootschap, mij den Gouden Eerpenning toe-
wijzende; door *T. van Limburg*.
41. Ter Zeventiende Verjaering van het Genootschap, den
3. van Wintermaend 1783. door *A. le Pla*.
42. Aen 't Genootschap, bij de aanbieding mijner Vertalin-
ge van *Beattie's* Proeven enz.; door *D. Hovens*.
43. Aen de Leden van het Genootschap, bij mijne aen-
komst als Medelid; door *S. J. van Nispen Muller*.
44. Ter Openinge der Jaerlijksche Vergadering, den 26.
van Bloeimaend 1784. door *A. van Asfendelft*.
45. Ter verwelkoming der Beschermheeren *Schultens* en *Cu-
naeus*; door *denzelve*.
46. Aen den Heer *J. P. van Heel*, toen hij met een' Gou-
den Eerpenning bekroond werd; door *denzelve*.
47. Aen den Heer *D. Erkelens*, toen hij met een' Zilveren
Eerpenning bekroond werd; door *denzelve*.
48. Aen den Heer *G. Brènder à Brandis*, toen hij met een'
Gouden Eerpenning bekroond werd; door *denzelve*.
49. Aen den Heer *D. Erkelens*, toen hij met een' Zilveren
Eerpenning bekroond werd; door *denzelve*.
50. Ter Sluitinge der Jaerlijksche Vergadering, den 26.
van Bloeimaend 1784. door *denzelve*.
51. Dichtstuk van den Heer *J. P. van Heel*, toen hij den
Gouden Eerpenning had behaeld.

52. Dicht-

52. Dichtstuk van den Heer *D. Erkelens*, na het behaalen van eenen Zilveren Eerpenning.
53. Dichtstuk van den Heer *G. Brender & Brandis*, na het behaalen van eenen Gouden Eerpenning.
54. Aen de Beschermheeren enz., bij het Aenvaerden van het Voorzittersamt, den 7. van Hooimaend 1784. door *D. Hovens*.
55. Aen den Beschermheer *Cunæus*, voor de eerstemaal de Maendelijksche Vergadering bijwoonende; door *den-zelven*.
56. Ter Achiende Verjaeringe van het Genootschap, den 1. van Wintermaend 1784. door *C. van Hoogeveen, Junior*.

MENGELDICHTEN.

B E R I C H T.

De volgende Mengeldichten worden alleenlijk gedrukt voor, en ten kosten van, de Heeren Leden van het Tael- en Dichtlievend Genootschap, ter Spreuke voerende: KUNST WORDT DOOR ARBEID VERKREEGEN, en worden niet in 't openbaer uitgegeeven.

D E
L U I S T E R
D E R
W E T E N S C H A P P E N ;
D E N H E E R E N
L E D E N
V A N H E T
T A E L - E N D I C H T L I E V E N D
G E N O O T S C H A P ,

Onder de Spreuk :

KUNST WORDT DOOR ARBEID VERKREEGEN;

T E R
T I E N D E V E R J A R I N G

der Oprichting van het zelve

G E N O O T S C H A P ,

Den 11 van Slagtmaand 1776.

T O E G E Z O N G E N .

A A N S P R A A K.

Daar 'k staatlijk mij verbond,
Op deez' gewenschten stond,
Der eedle Poëzij een offer op te dragen,
Verzoekt, roemwaardig Choor,
Mijn Zangeres gehoor,
Uw gunstige aandacht kan haar poging best doen slagen.

Welmenende Ifver zal
In 't lagchend Lauërdal,
Tot eer der Voedsters van 't Bataafsch Athene zingen:
Die drijfveer tot de kunst,
Krijgt sterkte door uw gunst,
Aanzienelijke Rei van Phoebus lievelingen!

D E
L U I S T E R
D E R
W E T E N S C H A P P E N.

Nooit volprezen Wetenschappen!

Dogters van het kloek Verstand!

Die elk aanspoort op te stappen

't Pad naar 't zalig Vaderland,

'k Zal u dichtlaurieren vlechten;

Ziet mijn' ijver gunstig aan;

'k Wilze aan uwen drievoet hechten,

't Kenmerk uwer wijze daên.

Laat, gevleugelde Godinnen!

Uw belfpieglend kristallijn,

Aan mijn afgetrokken zinnen,

Tot een leerzaam werktuig zijn.

- Laat

Laat de fonkerende stralen,

't Hemelsch hufel, vol van gloed,

In mijn' boezem nederdalen,

Die een' eedlen zanglust voedt,

Om uw' roem in 't licht te zetten,

Dien zij ſchel wil uit trompetten.

De Mensch, dat edelst werk van d'Opperkunſtenaar,

Wiens hand, zo wonderlijk 't verbazend ligchaam bouwde,

En 't aan de wakkre zorg der vlugge ziel betrouwde,

Opdat zij 't hoeden zou voor onſpoed en gevaar,

De Mensch ware aan zich zelv' onkennelijk gebleven,

Had hem geen ſterke zucht tot onderzoek gedreven.

Hij doolde jammerlijk nog in een labyrinth:

Onwetendheid hield hem gebonden aan haar kluifter:

Het dwaaze Bijgeloof verſchrikte hem in 't duifter:

't Bedrog verſchalkte hem gelijk een valsche vrind;

Had niet het onderzoek 't gevaar hem doen ontsnappen,

En tempelwaarts geleid tot de achtbre Wetenschappen.

Hier

Hier werd de waare zin van 't duistere Orakelwoord,
Dat door Gods wijzen Geest in de afgelopen Eeuwen
Was in den mond gelegd van Priesters der Hebreeuwen,
Verstaanbaar voor elk een in ieders taal gehoord:
Nu werd 't geen Zienders met bewimpeling verkondden,
Door 't zwakst begrip, tot heil en troost, vervuld bevonden.

Wat nut, wat voordeel straalde uit alle uw wijze daën,
O Wetenschappen! vreugd van 't menschelijke leven!
Hier hadt gij aan de ziel tot leidsvrouw u gegeven;
Daar wilde uw tedre zorg het lijf ten dienste staan:
Gij deedt Gemeenebest en Koningrijken bloeïen,
En Kunst en Koopmanschap in eer en rijkdom groeïen.

De wijze Wet, waar door de Roofzucht en 't Geweld
Zich in hun slinksche drift en wreed bedrijf zien stuiten;
Die sterke teugels voor het staatvernielend muiten,
Tot veiligheid en rust, zo schrander, ingesteld,
Doen de Onschuld, Weeuw en Wees met schelle vreugdeklanken
U als haar toeverlaat en rampverdrijfter danken.

Do

De Staatsman, opgevoerd ten hoogsten Eerentrap,
Heeft zonder u den smaad van 't algemeen te wachten.
Wie zal het woest gebrom een's Leeraars niet verachten,
Als hij ten kandel treedt, ontbloot van Wetenschap?
Daar beide tedre liefde en diep ontzag bemerken,
Als 't heil van Land en Kerk hun zorgend brein doet werken.

Heeft de Arts zich aan uw' dienst niet plegtig toegewijd,
Men mag, hoe zeer hij mooge op bulle en kunde roemen,
Hem vrij een' Moordenaar, een pest voor 't menschedom noemen,
Vergetelheid verdelgt zijn' naam, als hij geen vlijs
Aan 't letteroefnen en in 't lijfgestel te ontleden,
Zijn' kranken evenmensch tot welzijn, wil besteden.

Wat doetge aan 't luchtgewelv, dat vuurveld rijk in pracht;
In de onafmeetbre zee met all' haar schrikgedrochten,
Op de aarde, door natuur bedekt met kunstgewrochten,
In Mijnen, 't vast verblijf van d' eeuwige zwarten nacht,
O Eedle Wetenschap! ons wonderheên beschouwen,
Om hier door 't wijs bestuur des Hemelvoogds te ontvouwen.

Had

Had Samo's Voedsterling (*) en Plato u gewraakt,
Had Gellert, Duitschlands eer, u nutteloos gerekend,
De Wijsbegeerte, die de Deugd vol luister tekent,
Waar' tot dien hoogen trap van achting niet geraakt.
De beste Zedeles, schenkt gij geen vuur en krachten,
Is zonder klem en ziel en zout en stichting te achten.

Wat blijden juichtoon sloeg het uitgestrekt Heelal,
Wen 't u aan d'eedlen rei der Kunsten zag verbonden!
Toen werd op wisser grond de Scheepvaart onderwonden:
Men baande een zeker pad, den handel ten geval,
Op 't vreeslijk oppervlak der tuimelende baaren,
En zocht naar eer en goud, trots vreemde lijfsgevaaren.

Nu droeg de Scheikunde op haar' nutten arbeid roem,
Dien zij, zo onvermoeid, in 't dampig stookhuis pleegde.
De Wiskunst, die zo juist bepaalde, wikte, weegde,
Vond zich alom geëerd, als aller kunsten bloem.
Men zag de Werktuigkunde ook in volmaaktheid groeïen,
Toen uwe gunst haar wilde als met een' daauw besproeïen.

(*) Pythagoras.

De

De onſchatbre Poëzij, die kostbre hemelgift,
Dat ſtrelend zoet der ziel, de lust van God en menſchen,
Zal vruchteloos naar lof en lauërkransen wenschen,

Schenkt gij uw' invloed niet aan haar verheven drift.
De vlugſte Rijmer kan, puikschoone Wetenschappen!
Nooit zonder uwe hulp met eer ten Zangberg ſtappen.

Het wijsheidminnend Rome is u zijn' roem verplicht.
't Vermaard Athene heeft zijn' luister u te danken.
En 'k hoonde uwe achtbaarheên, zo 'k niet met heldre klanken
U lauren zong om 't hoofd, voor 't zieldoordringend licht,
Dat Rhijnlands hoofdstad in uw weidsche Tempelzaalen,
Tot nut der Maatschappij ziet van uw zetels dalen.

Mijn Leyden wijdt u nog Sabeefchen wierook toe,
Wijl 't naast des Hemels hulp mogt in uw ſchrandre vrienden,
Verlosfers van 't geweld van 't wrevlig Spanje vinden,
Die aan den Zielendwang ontrukten de ijzren roê:
U schonken 't ruimgeſticht, door de Almagt steeds beveiligd,
't Geen 't blinde Bijgeloof weleer was toegeheiligd.

Mijn

Mijn sterke zangdrift rijst bij 't melden van uw' lof,
O Wetenschappen! die bij 't vrolijk vergenoegen
Bevordering tot heil wilt onafscheidbaar voegen:
Ter Godverheerlijking een onuitputbre stof
En de aangenaamste taak voor stervelingen schenken,
Die gij tot Englen maakt, wier roem niet is te krenken.

De Christen wordt door u in 't kruisschool onderrigt:
Ge ontvonkt zijn' heldenmoed om tegenheên te lijden:
Gij kunt het angstig hart van naare vrees bevrijden:
Gij brengt hem God, verzoend door Jezus, voor 't gezicht,
En doet zijn' klaagtoon in het blijdst gejuich verkeren,
Door hem den waaren weg ter zaligheid te leren.

De valsche Leringen, hoe cierlijk opgesmukt,
Beneemt gij all' haar' glans, toont heur wanstalligheden
En teugelt haar geweld en drift door klem van reden.

De Schijndeugd ziet door u zich 't masker afgerukt.
Gij haalt Godlochening de wapens uit de handen,
En legt 't heilschennig rot der zonde in slaafsche banden.

Wat

Wat reine weelde voor het deugdgezind gemoed
Biedtge edelmoedig aan, verheven Wetenschappen!
Dat Wellust roosjes strooïe om zachtjes op te stappen,
En 't vol genot verleen' van haar zielkittlend zoet!
't Verdrietig naberouw verzelt haar allerwegen;
Daar hemelblijfschap wordt van u tot loon verkregen.

Beminnelijke stoet! vond ieder sterfeling,
In 't hartbetovrend schoon, dat gij bezit, behagen;
Men zag de gulden eeuw in vollen luister dagen. —
Maar vruchtloos is dees wensch op d' ondermaanschen kring!
Laat mij dan met den reï, die teder u beminnen,
Uw onwaardeerbare gunst en nutten invloed winnen.

Ontbeert ons zwak begrip de volle kracht om ooit,
In 't eng bestek des tijds, in 't diep geheim te dringen;
Laat dan het zalig oord, daar gij uw' roem hoort zingen
En nijvre Weetlust haar' gelukstaat ziet voltooid,
Ons op volkomen wijze uw strelende vermaaken,
Tot prijs van 't Albestuur, in eeuwigheid doen smaken!

Voor-

*V*oortreffelijke Dichtrenschaar'!

Die thans, met juichend feestgebaar,

Het blij verjaaren in uw kunstkapel moogt vieren

Van dien gewijden stond, toen gij

't Altaar der eedle Poëzij

En achtbre Wetenschap omvlocht met eerlaurieren,

En plegtig u aan haar verbondt,

Neem 't offer gunstig aan, 't geen 'k nu 't geschikste vond.

Een onweersprekelijk bewijs,

Dat zij, die 'k toezong lof en prijs,

Met onverwelkbren roem uw braave poging kroonden,

En steunsels waren van uw kunst,

Die zij belonkten met haar gunst,

Wanneer uw harten haar hun zuivre liefde toonden,

Zaagt gij tot uw vermaak en nut,

! Achtbre Rei! wiens vlijt Apollo's tempel stut.

Een

Een tiental jaaren rolde voort,
Sintsge aan den liefelijken boord
Des wijdvermaarden Rhijns, met zaamvereende krachten,
Dit lustverwekkend Kunstgesticht,
Uit wijsheidmîn, hebt opgerigt,
En door uw werk getoond, hoe hoog uw drift is te achten:
Gij kreeg, geleerdheidlievend Choor!
's Genoegen van elk een, 't bedoelde loon, 'er voor.

De schedels, die uw milde hand,
Om 't kunstbevyorderend verstand,
Reeds tweemaal heeft gekroond met goud en lauërbladen,
En de aangeboden prijs van eer,
Dien gij in 't letterstrijdperk weêr
Gulhartig ophingt, zijn getuigen uwer daaden,
En doen mijn Vaderland en Stad
Staêg blijken op wat prijs gij waare wijsheid schat.

Recht-

*Rechte Dichters, wier penceel
Door meenig sprekend tafereel,
Aan deze weidsche zaal een' luister heeft gegeven,
Die u tot schitterende eer verstrekt,
Steeds worde uw zangdrift opgewekt,
Om naar den hoogsten roem met wakkre vlijt te streven,
En door uw schoone Poëzij
Te werken tot vermaak en nut der Maatschappij.*

*Als de Eendragt aller vlijt vereent,
De oprechte Vriendschap hulp verleent,
En haatelijke Twist blijft uit deez' kring verbannen,
Klimt de eer van deze Broederschap
Gewis ten allerhoogsten trap,
Schoon Nijd en Laster ten verdere samenspannen:
Zo blijft dit Kunstgeslacht bekend
Door werken van vernuft tot aan des waerelds end.*

Moe-

*Moctenen, die door wakkre vlijt
Aan Staat en Kerk tot cieraen zijt,
En door uw kunde helpt Apollo's tempel schragen,
Onttrekt ons nooit uw hooge' gunst,
Zo mooge onz' teergeliefde Kunst
Op uw bescherming steeds haar grootste glorie dragen;
Zo neemt de Zanglust sterker aan
Op 't horen van uw' naam en loffelijke daen.*

*Gij, die ons door uw' wijzen raad
Ook zijt ten steun en toeverlaat,
Beminnaars van de Kunst en schoone Wetenschappen!
Uw Vriendschap wekke elks ijver op,
Om onvermoeid ten steilen top,
Daar 't Heiligdom der Eer ons toeblinkt, op te stappen;
Zo blijft, zo lang men Leyden vindt,
De onschatbre Poëzij bij 't Nakroost hier bemind.*

FRANÇOIS HALEWIJN.

DE B E E L D T E N I S S E

V A N W I J L E N O N Z E N

B E S C H E R M H E E R

MR. JOHAN VANDER MARCK, Æ. Z.

H E T

P A N P O Ë T I C O N B A T A V U M

T O E G E W I J D.

Apel moet nooit mijn oog, Apol mijn hart verrukken,
Geen Stadgenoot mijn kunst of poging doen gelukken,
Zo 'k, zonder eerbied, in dit staatlijk oogenblik,
Deez' dubblen Kunstmeceen bij Neêrlands Dichtren schikk'.

HERMANUS COSTER.

T O E N D E H E E R

W I L L E M B I L D E R D I J K

Z I C H O N T D E K T E A L S M A A K E R

V A N T W E E B E K R O O N D E

P R I J S V A E R Z E N.

Schijnt uw gewoone werk hier lauwers weg te draagen,
O Groote Kunstgenoot, en eer voor 't Vaderland!
Dan, mijn gewoone werk is niet van roem te waagen,
Die eedler dichtpen eischt, meer geest, en meer verstand.
'k Wensche U alleen geluk met uwe dichtlauwrieten,
Die Vaderlandsche liefde U, als haar' Dichter, gaf.
Zij moogen uwe Kruin tot in de grijsheid sieren,
En pronken, eeuwig groen, aan de Eerzuil bij uw graf.

Voor de vuist ontworpen.

HERMANUS COSTER.

TER SLUITINGE DER
JAARLIJKSCHE VERGADERING,

Op den viii. van Bloemaand

M D C C L X X V I I.

Hebt dank, ô Dichters! voor uw vlijt,
En kunst, der Broederschap gewijd!
Och! mogt' zij ons bestendig blijken!
Beschermers! laat uw achtbre gunst,
En zorg, besteed aan onze kunst,
Zo lang men haar erkent, als heden, hier niet wijkén.

Komt, Broeders! Vriendschap, Vriendschap wacht
Op 't gul onthaal, ons toegedacht;
Zij wilde en moest den disch bereiden;
Zij roept ons toe: ô edel Choor!
'k Ga U naar Leydens Doelen voor,
Nu 't waardig Kunstbelang U vrijheid geeft te scheiden.

HERMANUS COSTER.

A A N S P R A A K
A A N H E T
T A A L - È N D I C H T L I E V E N D
G E N O O T S C H A P :

KUNST WORDT DOOR ARBEID VERKREEGEN;

Voor de vuist ontworpen , en op den **A V O N D M A A L -**
T I J D uitgesproken; op den **VIII.** van Bloeimaand 1777.

o **H**ooggeachte rei van waerdige Meceenen!

Kunstoefenende Broederschap,

Die U, het zij uw zang ons lagchen doet of weenen,

Alom ziet aangejuicht door billijk handgeklap;

En thans in Pindus Lauwerdaalen,

Om 't waare Kunstfchoon te bepaalen,

Den hoogen Rechterstoel bekleedt!

Ziet hier, wien ge andermaal den gouden' prijs behaalen,

En op den zelfden stond een' zilyren winnen deedt.

Ge

Ge ontzet U : en met recht. — Hoe kost ge U overreeden ,

Dat een vermetel Jongeling

Zich waagen durfde , op nieuw , in 't worstelperk te treden

Met mannen ; reeds berbeemd door Dichtvereeuwiging ?

En echter , voor uw aller oogen ,

Begunstigde 't geluk mijn poogen

Met d'overschoonen eerlouwrier ;

Mijn ijver hield mij plaats voor grooter Kunstvermogen ,

En wist volmaakter klank te lokken uit mijn Lier.

Gij tevens onderwerp en drijfveer van mijn zangen ,

o Liefde tot het Vaderland !

Gij , gij - alleen hebt mij den zangstrijd aan doen vangen ;

Gij stierde 't speelftift in mijn onbedreeven hand ;

Gij hebt mijn klanken doen behaagen ,

Den prijs voor andren weg doen draagen.

Wat heil ! wat glorie ! welk eene eer !

Mag de indruk van mijn' zang op de eigen wijze slaagen

Tot heil van 't Algemeen , o Hemel , 'k wensch niets meer !

Ja ,

Ja, mogt mijn toon het hart der Nederlandren raaken,

En 't laauwe en vadzige gemoed

In de Ouderlijke zucht voor 't Vaderland doen blaaken,

Oplettend op den drang van 't bruischend Heldenbloed!

o Hemel, mogt het mij gebeuren,

Eén Burger uit den strik te scheuren

Der Landverderflijke Eigenbaat!

Zoo zou mijn teder hart zich recht gelukkig keuren,

Zoo bleek de magt der Kunst op 't bloeien van den Staat,

Maar welk een Dankbaarheid zal U mijn Zangnimf toonen,

Kunstrechters, voor dit gunstbewijs? —

Wat zegge ik! Neen, o neen; dit ware uw uitspraak hoonen,

De billijkheid, geen gunst, beschikt van uwen prijs.

Wat ook, wat kon mijn zang U geven,

Wier naamen altoos zullen leeven,

Verheerlijkt door uw eigen Dicht?

Die, door een zuivre zucht tot eedle Kunst gedreeven,

U zelv' bij 't nageslacht een eeuwige ecrzuil sticht?

Het

Het belge **U** echter niet, dat uw gekroonde Zanger,

Stoutmoedig op zijn Zegepraal,

Zijn' boezem **U** ontsluit' van wettige achting' zwanger,

En uw verdienste deez' geringen cijns betaal'.

Geloof, dat steeds zijn hoogst genoegen,

En 't doelwit van zijn rustloos zwoegen

In 't Letterveld der Poëzij,

Zal zijn, zijn poogingen met de uwe saam te voegen

Tot luister, vaag, en roem van deez Maatschappij.

WILLEM BILDERDIJK.

B I J H E T V I E R E N
D E R
E L F D E V E R J A E R I N G
V A N H E T
G E N O O T S C H A P ,

ter Spreuke voerende:

KUNST WORDT DOOR ARBEID VERKREEGEN.

Den 111. van Wintermaend 1777.

Geluk, veelwerf geluk, geliefde Kunstverwanten!

Bij 't heuglijk jaergetij

Van deeze Maetschappij;

De gulle Vrolijkheid weêrgalmt van alle kanten;

Een rei van zaligheên

Dacit zegnend naer beneên.

De

De heufche Vriendfchap, die ons harte heeft verbonden,

Treedt toe. Haer fterke hand

Slaet Vijandfchap in band,

En fpelt ons, vrij van twist, de liefelijkfte ftonden,

Daer elk van ons haer mint,

En zij ons famen bindt.

De waere Godsvrucht, die geen veinzen kan gedoogen,

Toont ons heur' vroomen aert;

Aen deezen vrijen haert

Wil blanke Waerheid zelfs heur' luifter zien verhoogen;

De vlekkelooze Trouw

Befchermt dit Kunstgebouw.

De fchoone Dichtkunst huist in deeze laege wooning,

En heerscht in ons gemoed,

Dat waere Kunstmin voedt;

Hier fmaekt elks vrije ziel meer wellust dan een Koning

In 't zorglijk Rijksbestuur,

Vol onrust, uur op uur.

Ziet

Ziet daer, Kunstbroeders! ziet, door dees gewijde blaëren,
Spel 'k u op nieuw een' krans,
De Zanggodinnen gaen ten dans,
Op de achtbre melodij van uwe gouden snaeren.

Ziet hier uw Tweede Stuk. (*)

Geluk, driewerf geluk!

Wij tellen sints 't begin der Broederschap, elf jaeren:

Wat is die lange tijd,

Bij 't oefnen onzer vlijt,

Gelijk een korte stond, naer de eeuwigheid gevaeren!

Maer, 't geen 't verlies betaelt:

Wij hebben roem behaeld!

Onze Arbeid heeft voldaan; wij hebben keurige ooren,

Der Poëzij gewoon,

Geneigd naer onzen toon,

Het

(*) Bij het uitspreken van dit *Complet* werd het Tweede Deel der **TABL-EN DICHTLIEVENDE OEFENINGEN** ter tafel gebracht, en aen alle de tegenwoordig zijnde Heeren Leden, uit naem van dit Genootschap, vereerd.

Het kundig algemeen liet vaak een lofspraak hooren,
En prees deez' Broedrenkring,
Om Dichtkunstöfening.

Genootschap! mag mijn wensch, mijn hartewensch gelukken,
Zo zult gij meer en meer
Versterkt in Kunst, met eer
De schoonste vruchten van uw' noesten arbeid plukken;
Zo blijve t' allen tijd
U ijdere hart gewijd.

C. VAN HOOGEVEEN, JUNIOR.

EEN WOORDJE TOT STICHTING,
T E R
ELFDE VERJAERING
VAN HET
GENOOTSCHAP:

KUNST WORDT DOOR AREEID VERKREEGEN.

A E N S P R A E K.

*o Dichtrenschae, mijn waerde en nijvre Konstgenooten,
Geefst mij een wijl gehoor.*

Mijn dichtnimf streele uw oor;

Terwijl heur blijde toon 't genoegten wil vergrooten.

Dees dag is toch der vreugd gewijd.

't Genootschap wordt verjaerd. Gij vordert mijne tooren.

Welaen. Mijn Zangster zingt verblijd;

Zij scherst, maer ze eert nogthans de vlijt,

Ze erkent het nut der Kunst van Febus echte Zoonen:

Wilt des heur boert verschoonen!

EEN WOORDJE TOT STICHTING,
T E R
ELFDE VERJAERING
V A N H E T
G E N O O T S C H A P:

KUNST WORDT DOOR ARBEID VERKREEGEN.

Ik ben een vijand van de logen,
En evenwel Poëet.
Dat'svreemd. Wie lost het op, opdat voor fcherpziende oogen,
Zulks niet onmooglijk heet.
Bij dit gefchil, met mond of pennen,
Dat dichters liegen, ftout te ontkennen;
Dat ware als naer de maen getast.
Zij liegen. Lees hun fchrift en bladen:
En zo 'k met dit bewijs eens iemand wou beladen,
Dan kromde een Simpson door den last.
Ja doch, wat zijn die dichters knaepen!
Zij droomen dikwerf zonder flaepen;

En

En zijn , niet zelden , ziende blind :
Hoe dikwerf doen zij doden spreken !
Het spreekwoord zegt , die zoekt die vindt ,
Maer die hier waerheid zegt , had vrugtloos rond gekeeken.
'k Zwijg van de Alouden , en met reden.
Met eerbied ! 't zijn onze Overheden.
En schoon een mild begaefde geest ,
Den mensch herfschepte in plant of beest ;
Als waer hij Heer van dood en leven.
O dat 's een kleinigheid. 't Boek is toch schoon geschreven ;
Of daer Eneas. . . . Maer genoeg.
De aloudheid heeft de magt in handen :
Een misdaed , die me in deez' verdroeg ,
Zou de andren , minder groot , doen geezlen of verbranden.
 Vaertwel. Ik keer tot jonger tijd.
Tot u , mijn waerde Landgenooten !
Tot u wier dichterlijke vlijt ,
Apollo's Rijk deeze eeuw voorbeeldlijk doet vergrooten.
 Ik hael uw Bundels voor den dag.
Hier zullen mij uw puikgedichten
Ontwijfelbaer door waerheid stichten ;
Althans zo me op het woord eens dichters tellen mag.
 Ziet

Ziet daer een Huwlijkszang. Die dient vooral geleezen:
Verbaesd! wat is het Bruidje schoon!
Wat wordt de Bruidegom om zijn verstand gepreezen!
Gewis hier voegt geen lager toon.
Zagt vrienden! wilt u niet bedriegen.
Bedenkt toch dat de dichters liegen!
Hoort! 't Bruidje was ten allen tijd,
Slechts voor 't ojemelij bevrijd:
En haere Bruidegom, dat wijsheofd van daer even,
Zit reeds in nommer zeven.

Dat gaet niet bij het Trouwverbond.
Nu eens bij 's Levens avondstond;
Of liever, daer de zerk, vol dichterlijke trekken,
Het stoflijk overschot van zoo veel deugd moet dekken.
Daer rust een menschenvriend. Hier een doorëerlijk man.
Gints een goed Patriot. ô Hemel wat al braeven!
Geen een berispelijk hart, dat ik hier vinden kan:
De deugd deed in deze oord heur dienacrs dan begraven!
Zoo gauw niet . . . keer de zerk eens om.
De Waerheid liet den Dichter schrijven,
En gunde hem dat woest gebrom;
Maer deed, van agtren, hun bedrijven,

Met

Met eigen hand gemaeld, voor de Eeuwen kenbaer blijven.

Daer lees ik, wat verschilt het groot!

Voor menschenvriend, een menschenmoorder.

Voor d'eerelijken man, een guit, zoo gauw als snood;

En voor een' Patriot, een Land- en Kerkverstoorder.

ô Dichters! 't geeft uw' roem een doodelijke steek,

Dat ik die grafzerk juist aen de andre zij bekeek.

Zou 't beter gaen, met Wieggezangen;

Daer de Engeltjes, bij nacht en dag,

Rondsom het waglend wiegje hangen

Op wiekjes, 't geen men nimmer zag?

Of anders, met Verjaergedichten,

Daer ieder, schoon de dood reeds loert,

Methuzalem den voet zal ligten;

En daer de Dichter, als vervoerd,

Den Hemel opent, door gezangen,

Om elk, dien hij verjaert, straks nae zijn' dood te ontvangen?

ô Neen! hier zeilde ik ook al mis.

Dan, dit wordt oude kost geheeten.

Welaen dan, 't anker uitgemeeten

Bij 't geen, bij 't beste foort Poeëten,

In onbeschrijflijke achting is.

Ik

Ik meen, wanneer de toon der schelle Cythersnaeren,
 Op 't hoogst gezet, ons van een' held,
 In 't grootsch toneel der Heldenblaêren,
 Een reeks van kriegsbedrijven meldt;
 Of anders hem, met Vorsten schreden,
 Den Schouwburg deftig op doet treden.
 Roemt nu ô Dichters! roemt mijn' ijver, en erkent,
 Dat de onpartijdigheid staet in mijn' zang geprent.
 'k Heb eerst uw zwak ontdekt. nu zal mijn dichtvuur branden,
 Om van uw sterkste zijde u voortaan aen te randen.
 Het Vorstlijk Heldendicht, en 's Schouwburgs schelle toon
 Spant zonder twijfel toch van elk gedicht de kroon.
 Geen eene onwaerheid zal hier 't grootsch tafreel bevleken;
 Geen enkle lettergreep hier uwe schande ontdekken.
 't Zal alles waerheid zijn. dus zal me uw puikgedicht,
 ô Dichters! klaer doen zien hoe valsch 'k u heb beticht.
 't Zal blijken, schoon 't gezegde alreê niet kan bedriegen,
 Hoe valsch de stelling zij, dat al de Dichters liegen.
 Dan, welke ook de uitslag zij, wat schand mij ook verbeid,
 'k Ben deze proef verplicht aen de onpartijdigheid.
 Maer welk een heldreglans straeltme onverwagt in d'oogen!
 Mijn dichtfel wordt verlicht! wie daelt daer uit den hogen?
 Wie

Wie stapt uit deze wolk aen mijne zijde neêr?
Een fiere schoonheid zelve, een maegd zoo jong als teêr.
Heur hagclwit gewaad, onagtzaam omgehangen,
Doet heur bevalligheid meer Majesteit ontvangen;
Haer boezem, die het oog straks inneemt en bepaelt,
Toont hoe gerust heur hart, hoe vrij het adem haelt.
Heur flonkrend oog verlicht straks 't akelige duister.
Heur gang en houding zijn vol majesteit en luister.
Wie zijt gij, ô Godin? mij dunkt ik ken 't gewaad.
Het is de Waerheid zelv', 'k herken ze aen heur gelaet.
Zij wenkt mij dat ik zwijg'. men hoor' die Godheid spreken.
,, Uw ijver voor mijne eer, dus zegt ze, is mij gebleeken.
Gij sprakt dus ver met regt. gij toonde middagklaer,
Hoe min ik ben bekend bij Nêerlandsch Dichtrenschae;
En zoo 'er iets ontbrak, uw Grafzerk kan 't betoogen.
'k Zag met vermaak uw vlijt, en ondersteun uw pogen;
Doch wijk nu niet terug. Het vorstelijk toneel,
En 't statig heldendicht krijgê ieder ook zijn deel:
Of wacnt ge, dat zij zich meêr aen mijn' dienst verbinden?
Dat geene onwaerheid in die Dichten is te vinden?
Gelooft gij dit in ernst? mijn vriend gij dwaelt van 't spoor,
Het tegendeel is waer. ik krijg daer 't minst gehoor.
En

En vraegt ge naer bewijs, men dicht geheele boeken,
Waerin ge mij vergeefs, of met een kaers moet zoeken,
Waer alles is verdicht; en die zijn 't meest geacht.
Doch 't baert aen mijne ziel geen enkle jammerklagt.
Ik ken, wat meêr dan gij, den waeren aert der menschen:
Zij speelen in hun jeugd, een schijn voldoet hun wenschen,
Die speelzugt blijft hen bij; waerom dan tegen regt
Aen de oude jongetjes al 't kinderspel ontzegd"?
Hier zweeg de Waerheid stil. en door heur wolk ontogen,
Verdween zij ijlings aen mijne oogen,
En liet in mijne ziel een' sterken indruk nae
Van 't geen ik toonen moest, dat, naemlijk, vroeg en spaê,
Dat al de Dichters grouwzaam liegen.
De Waerheid sprak het uit, haer woord kan niet bedriegen.
'k Heb dus zoo ver mijn taek voldaan.
'Er is nu over, om te toonen
Dat ik met regt behoor bij Febus nijvre Zoonen,
Dat ik een Dichter ben, en dit zal maklijk gaen.
Voor eerst: ik zong dus ver. en door mijn konstvermogen,
Heeft zich mijn zang alleen zoo schriklijk uitgerek.
'k Heb in dien zelfden zang vervaerelijk gelogen,
't Geen tot bewijs, dat ik een Dichter ben, verstrekt.
Ten

Ten tweede, en bovenal: hier dient men op te letten;
 'k Mag in dit Heiligdom met regt mijn voeten zetten,
 En 'k zit zelfs, in dit achtbaer choor,
 Als Praeses der Poeëten voor.
 Ten derde, en voor het laetst: 'k liet wel eens versjes drukken,
 Schoon meest, 't is waer, geroemd door krukken,
 Doch die de drukpers zweeten doet,
 Met billijk regt, dat die als Dichter word' begroet.
 Indien men 't anders nam, mijn arme Rijmgenooten!
 Dat waer' geen kleine steek om ons naer 't hart te stooten.
 Dat ware, ô gantsche zwerm van Rijmers, groot en klein!
 Die al 't uitwendige met Dichters hebt gemeen,
 Het krabben en het nagelbijten:
 Om straks onze eedle lier op 't brandend vuur te smijten.
 'k Heb dus mijn tweede taek voldaan.
 Maer 't hinkend paerd komt nog waerachtig agter aen.
 'k Moest, dat ik Dichter was, betoogen;
 'k Heb zulks gedaen. maer hoe? verkeerd.
 Ik toonde, dat ik had gelogen,
 En wilde hierom juist als Dichter zijn geëerd.
 En ondertuschen moest ik toonen,
 Dat ik bij Febus echte Zoonen

Ge-

Geteld moest worden, zonder dat

Ik juist gelogen had.

Daer ligt de knoop. hoe die te ontbinden?

Ik meende in 't eerst u, waerde vrienden!

Geluk te wenschen met den dag,

Waer door 't Genootschap wêer een' jaerkring fluiten mag.

Maer hoe toch zoude ik slaegen,

Indien ik eerst elk woord moest aen de Waerheid vraegen?

Neen neen, nae 't geen ik deed verstaen,

Kan 't zeker allermint met een Verjaerdicht gaen.

Want zoo ik waerheid sprak, dan deed mijn zang u gaepen,

En eerlang zoo gerust als in den voornagt slaepen.

Ik moest dan zwijgen (en 't is vast

In geen' Verjaerzang ooit te ontbeeren)

Hoe ons Genootschap steeds in eer en aanzien wast.

'k Moest in onz' eigen roem, en kunde, en grootheid zweeren.

't Was maer een prullig vaers, zoo ik geen Hengstebron

Van deeze kamer maeken kon.

Mijn opgezwollen lof moest voorts de zedige ooren,

Der eedele Meceenen flooren.

'k Moest roemen, schel van toon, de kunde, zorg, en vlijt,

Van ieder Hoofdlid, als om strijd.

'k Moest

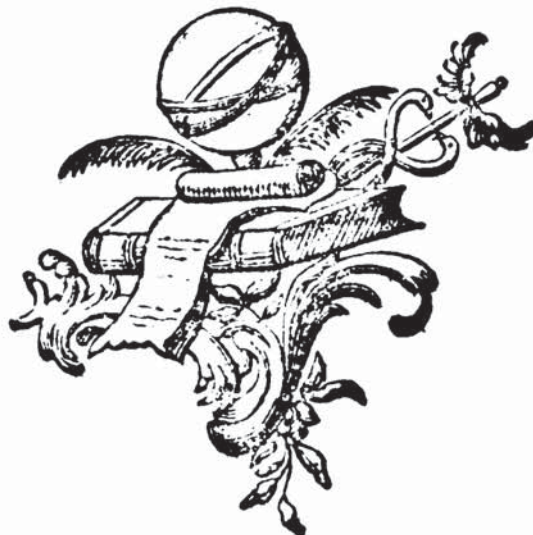
'k Moest voor de vleklooze eer der nijvre Medeleden,
Al mijne konst besteden:
Elk hunner wierd bij mij een steun der Poëzij,
En zong een' Vondel zelfs voorbij.
En welk een hooge toon klonk van mijn blijde snaeren
Voor die roemwaerdigen, wier ijver voor de Kunst,
't Genootschap, door hun milde gunst,
Voor schaemele armoë blijft bewaeren!
'k Moest zeker, in dien waerden kring,
Beschermers van een konst beschouwen,
Een konst, in wier beoefening
De Kerk en 't Vaderland, als op een steenrots bouwen:
Een kunst, die 'k weet niet wat verrigt,
Wier nut, voor niets of niemand zwigt;
Die, als elk naer heur doel wil streeven,
De slijpsteen wordt van kloek verstand,
En helden, aen het Vaderland,
Goë Burgers, braeve Zeën, en wat niet al! kan geeven,
Want minder heil, zoo als men daeglijks ziet,
Schenkt toch de nutte Dichtkonst niet.

Mijn vrinden! oordeel nu! beslischt of mijne snaeren
Geschikt zijn voor 't verjaeren;

Of

Of de opgelegde taek door mij kan zijn voldaan;
Beflischt, 't komt hier op aen,
Of 'k zonder logentael thans wel de lier kan slaen?
'k Wil, daer gij vonnis velt, mij liefst ten einde spoeien.
't Genootschap mooge in roem en waere konstmin groeien;
Der braeven achting kroon' zijne onvermoeide vlijt;
En volg hem t'allen tijd!
Dit is mijn hartewensch. en 'k zal met dankbaere oogen,
Zijn' bloei en d'aenwas zien van 't edel konstvermogen;
Maer liever. als zijn heil uw wenschen evenaert,
Schoon juist geen Dichter hem verjaert.

PIETER VREEDE, JUNIOR,

7

A A N D E
H E E R E N L E D E N
V A N H E T
T A A L - E N D I C H T L I E V E N D
G E N O O T S C H A P ,

Ter Zinspreuke voerende:

KUNST WORDT DOOR ARBEID VERKREEGEN.

Bij het aanvaarden van het VOORZITTERS-
AMPT, in de gewoone Vergadering

Op den 4 van Sprokkelmaand 1778.

Met eerbied neem ik plaats in deezen grootschen Zetel,

Aan 't agtbaar Hoofd gewijd van dit aanzienlijk Choor:

Ligt wraakt men deezen stap als waanwijs, of vermetel.

Ik ken mij zelven vrij en geef uw stem gehoor.

Zal geen regtschaapen Ziel de zucht naar glorie laaken,

Neemt streelend eerbewijs den ed'len boezem in,

Gebiedt en rede en plicht naar zo veel roems te haaken,

Als 't ned'rig hart vergunt aan wettige eigenmîn.

Wie

Wie doemt in mij een drift den fterv'ling aangebooren ?

Wie merkt die zelfde zucht in mij als strafbaar aan ?

Wie vergt mijn zwakke ziel dien ed'len trek te fmooren ,

En aangebodene eer ondankbaar af te ftaan ?

Gij zelf, ó Dicht'renfchaar ! gij zoudt die ftrengheid wraaken ,

Gij fchonkt mij niet vergeefsch deez' agtb'ren Ecreftoel ,

Wilde ik dien grootfchen roem en uwe gunst verzaaken ,

'k Stond billijk 't ftrengst verwijt, verdienden fmaad ten doel.

Laat vrij veragte nijd op mijn verheffing fmaalen ,

'k Eerbiedig uwen wil , die mij ter wet verftrekt ,

Laat vitzucht mijn beftaan als onbezonnen maalen ,

Ik blijf, door uw gezag, voor beider hoon gedekt.

Dan , fchoon ik ftof tot vreugd in uwe keuze vinde ,

Schoon onverpligte gunst mijn eer ten top verheff' ,

't Zij verr' , dat ijd'le waan de dankb're ziel verblindet ,

Of ongevoelig maak' voor fchuldig pligtbezef.

Neen , midden in den roem ken ik mijn onvermoogen ,

Deez' plaats verdooft de fmert, 't gevoel der zwakheid niet ,

Geen uiterlijke glans heeft mij mij zelf' onttoogen ,

Dit hart waardeert uw gunst, daar 't zijn verpligting ziet.

Ik

Ik voel een dankb're drift in deezen boezem branden,
Een drift, die stem en hart vol eerbied t' uwaarts leidt,
Beschermers van de Kunst, Apollo's waardste Panden!
Wier zorg deez' tempel schraagt, en zijnen roem verbreidt.

Gij ijvert voor mijn eer, uit zucht voor mijn belangen,
Gij wettigt eene keus, die mijnen roem verhoogt.
Dit treffend gunstbewijs, zo onverdiend ontvangen,
Verrukt en streelt een hart, dat op uw vrindschap boogt.

Veragt, dit zal mijn vreugd en uwe gunst volmaaken,
Veragt het offer niet, dat u mijn zangster biedt,
Doet mij, bij zo veel goeds, nog deeze weldaad smaaken,
En weigert, op mijn beê, mij uw bescherming niet.

Hoe juicht mijn blijde ziel, regtschaapen Kunstgezinden!
Die voor 't belang en 't heil der Maatschappije waakt,
Hoe klimt mijn zwakke zang, onchatb're Boezemvrienden,
Nu zij uw' agtb'ren kring, met dankb're toonen, naakt.

Uit uwe gunst alleen is al mijn roem gesprooten,
Gij gaaf mij 't edelst blijk van uw genegenheid,
Gij hebt mij onverdiend dit heiligdom ontflooten
En, schoon onbloot van kunst, decz' tempel ingeleid.
Gij,

Gij, door de zuiv're stem der vrindschap aangedreeven,
En steeds op nieuwe gunst ter mijner eer bedagt
Gij hebt me in 't hoogst bewind grootmoedig deel gegeven,
En, uit de laagste plaats, ten hoogsten trap gebragt.

Was 't mij geen eers genoeg tot zulk een' rang te stijgen,
Bleef nog die zelfde drift u onverminderd bij,
Moest ik, nazo veel gunst, nog grootscher roem verkrijgen,
En praalen aan het hoofd van deezen Dicht'renrij?

Och! mogt uw weldoend hart zich nooit dier keuz' beklagen,
Ware ik flegts uwe gunst en deezen eerstoel waard'.
Och! mogt ik naar mijn' wensch, naar uw verwagting slaagen,
En ging vereischte kunst met zo veel eers gepaard!

Doch'k vrees, helaas...maar neen..'t staat mij niet vrij te vreezen,
Hoe veel ook uwe gunst aan mijn verheffing waag'.
Geen nood, zo flegts uw hulp, die steeds mijn steun mogt weezen,
Tot dien verheven post de zwakke schoud'ren schraag'.

En zoude ik deezen steun, die hulp, dien bijstand derven?
Neen Dichters, Vrinden, neen! uw edelmoedigheid
Kan niet dan met uw hart, dan met uw weezen sterven,
En heeft mij deeze plaats alleen ter eer bereid.

Uw

Uw keuze is mij genoeg, en 't pand van mijn belangen,
Gij hebt geen stil gevaar aan streelende eer gehecht;
Mogt ik van uwe hand het hoogst gezag ontvangen,
Uw kragt werd met dien post mijn zwakheid toegezegd.

Ontvangt dan, ed'le stoet van Phoebus egte Zoonen!

Ontvangt uit deezen mond, geen taal die kruipend vleit,
Geen ongepaste beê, die slegts uw gunst zou hoonen;
Maar 't offer van mijn ziel, de opregtste dankbaarheid.

Heb gij, uit aller naam verdiende dank, **Ô V R E E D E!**

Voor 't loflijk kunstbestuur, met zo veel roems volbragt,
Smaak vrij het zoet der rust, op uw herhaalde bede,
Tot u dees stoel van eer met nieuwe glorie wagt.

Ziet daar mijn eerste taak gelukkig afgesponnen,
'k Heb aan gewoonte en plicht, naar beider eisch, voldaan.
Mijn flauwe moed herleeft; heb ik met lust begonnen,
Gij wenkt mij gunstig toe, om ijd'rig voort te gaan.

Kom dan, **Ô Dicht'renschaar!** komt braave Kunstgenooten!

Hervat, vol vuurs, een taak, die niets dan eer bereidt,
Helpt mij den roem, en 't heil der Maatschappij vergrooten,
Zo worde ook uwe lof met die der kunst verbreid.

JAN DE KRUYFF.

BIJ MIJNE
I N T R E D E
I N H E T
TAAL- EN DICHTLIEVEND
G E N O O T S C H A P,

Onder de Spreuk :

KUNST WORDT DOOR ARBEID VERKREEGEN.

Anzienlijk Viertal van Grootachtbre Meçenaaten!
Mag ik, schoon staamlende, op uw voorspraak mij verlaaten?
Heeft dan een flauwe blijk van dichtmin zoo veel kracht,
Dat gij mij, onbeproefd, uw vriendschap waardig acht?
Puikdichters! hoe kan oit mijn bijzijn u behaagen?
Gij kunt hier door niet in uw heilzaam oogmerk slaagen.
Kunstkweekers! Gij verkiest een kunstloos Dichter, gij
Doet wis den roem te kort van deeze Maatschappij.
Maar 'k bid, vergeeft mij dit verwijt. Kan ik nu veilig
Mij voegen in den kring? is dan dees plaats niet heilig?
Der Dichtgodesfen zelfs hoogstaatlijk toegewijd,
Die kunst verkrijgen doen voor arbeid, en voor vlijt?
Mag elk dan, onbeschroomd, de onheilge voeten zetten
Op deez' gewijden grond? dien straffeloos besinneten?
Of,

Of, reikt Calliopée, of Melpomeen de hand
Aan al wie met zijn hart zich aan haar' dienst verpandt?
Dan trede ik rustig toe, doorgloeid van vuurgen ijver,
En span welhaast, met lust, de lamme snaeren stijver
Aan 't speeltuig, wen ik, heur goedgunstigheid ten loon,
Haar eer verheffen zal, op 's Cythers schellen toon.
Gij Kunstmeccenen! Gij doorluchte Mannen! Vaadren!
Wat stort uw toezicht niet al moed in hart en aadren!
Hoe komt uw heuschheid mijn genegenheid niet voor,
Daar Gij mij toelaat, ja, verwelkomt in dit koor!
'k Aanvaard', met needrigheid, die gunst; ligt zal uw poogen
Ten prikkel dienen voor mijn teder kunstvermogen.
Mijn halfgeknakte riet wordt steeviger mischien,
Wanneer 't, door uw gezach, zich ondersteund zal zien.
Beroemde Dichtrenrei! Gij, Phoebus lievelingen!
Die tot in 't diepste merg der Oudheid weet te dringen;
Die, uitgeleerd, zoo wel in maatzang, als in taal,
Tot vaste pijlers strekt van Pallas Letterzaal!
Stond het aan mij, 'k voldeed uw' eisch en mijn verlangen.
Dan, 't onvermijdelijk net, daar 'k eeuwig in blijf hangen,
Weerhoudt gestaêg mijn drift, mijn pligt mijn hoofdwerk is 't,
Dat van een' gantschen dag me een enkel uur betwist.

Maar

Maar, wat beklag ik mij? 'k zou, vrees' ik, meer verveelen
 Dan stichten, en, in steê van 't keurig oor te streelen,
 Zong mogelijk, met den Kraan, mijn onbefuisd gebrom
 Dit hartbetoovrend koor van Philomeelen stom.
 Mijn wil zij dan genoeg. Ontbreeken mij de krachten,
 En heeft de kunst van mij niets weezenlijks te wachten,
 'k Zal, steeds aan u verplicht, ten dank voor zoo veel eer,
 Ontwifelbaar doen zien, hoe hoog ik Haar waardeer.

A. LE PLA.

$$17 \frac{3 \text{ m.}}{4 \text{ d.}} 78$$

6
DE EENDRAGT;
DEN
HEEREN LEDEN
VAN HET
TAAL- EN DICHTLIEVEND
GENOOTSCHAP,
KUNST WORDT DOOR ARBEID VERKREEGEN.

Den xxviii. van Bloemaand 1778.

Ter opening der jaarlijksche Vergaderinge, toegezongen.

A A N S P R A A K.

Zijt welkom, Dicht'renschaar! zijt welkom, Kunstgenooten!

Op 't jaarlijksch Feest voor u bereid;

Dit heiligdom, op last van Phoebus zelv' ontsloten,

Juicht om uw tegenwoordigheid.

Een ed'le zucht voor kunst, de zorg voor haar belangen

Dreef u naar dees gewijde zaal,

Straks zult gij 't waardig loon voor uwe vlijt ontvangen,

'k Beloove u een gewenscht onthaal.

Dan,

Dan, eer verheev'nêr zâhg uw kiesch gehoor moog streelen,

Uw ziel op hemelklank vergast,

Eerst moet mijn teed're Nymph op doffer snaartuig speelen,

Min tot haar eer, dan uwen last.

'k Erken, 't is veel gewaagd, gij zult die drift misprijzen,

Hier voegt geen laage Poëzij,

Zij zelv' moet tot haar smert dit dood'lijk vonnis wijzen,

En zweeg, waar' slegts haar keuze vrij.

Maar neen! gewoonte roept, die stem, helaas! is heilig,

Wee hem, die haare wet veragt!

Gelukkig, waar' mijn eer door zulk een schutsvrouw veilig,

Dog 'k vrees, en wantrouw haare magt.

Nu ligt slegts eene weg tot mijn bescherming open,

Nu smeek ik om een gunstig oor,

Mag ik op uw geduld, op uwen bijstand hoopen,

Dan zing ik voor een Vrindenchoor.

D E
E E N D R A G T.

Ik voel een zeldzaam dichtvuur branden,

En sla, vol moeds de zwakke handen

Aan mijn nog schaars bespeelde lier;

Ik offer, voor Apollo's Zoonen,

Der Eendragt mijne vreugdetoonen,

Och, zong ik met gepasten zwier!

Gij, sierraad onzer Maatschappij!

Wier naam ik deezen eerzang wijë,

Beziel gij selv' mijn teed're kunst!

Leer mij naar eisch uw' roem verheffen,

Met juiste verw uw schoonheid treffen,

Zo groeije uw eer, en blijke uw gunst.

En,

En, waar toch zoudt gij schooner praalen,
Waar ziet ge uw beeld gepaster maalen,
Dan daar gij steeds uw' zetel hielt!
Waar hoort ge uw' luister beter zingen,
Dan, midden onder feestelingen,
Eenpaarig door uw' Geest bezield.

't Genot des heils, uit u gebooren,
Geeft hier den traagen Dichter sporen,
En leven aan zijn Schilderij,
Hier kan een schat van zegeningen
Het pleit voor uwen roem voldingen,
Hoe kunsteloos uw voorspraak zij.

Verbeelding moog' 't penfeel bestieren,
Om 't flauwe kunstwerk op te fieren,
Wen 't mangelt aan natuurlijk schoon.
Weg met geleende pronkfieraaden,
Die nauw'lijks 't vlugtig oog verzaaden,
Gij spreidt uw' eigen glans ten toon.

Gij,

Gij, wier beminnelijke trekken
Ten kenmerk uwer afkomst strekken,
Gij zijt alom in zegening,
Uw roem, gebouwd op vaste gronden,
En noch aan tijd, noch plaats verbonden,
Vervult den ruimen wereldkring.

Geen wonder, duizend zaligheden
Verzellen uw gewijde schreden,
Gij sticht een hemelrijk op aard.
Waar uw gezag, uw wetten bloeijen,
Daar zal, daar moet de voorspoed groeijen,
Als eeuwig aan uw' dienst gepaard.

Laat vrij de kunst in grootsche dichten
Der Liefde een duurzaame eerzuil stichten,
Der Vreë haar hulde en klanken biën,
De Vriendschap mooge, in puikgezangen,
Den welverdienden lof ontvangen,
En haaren roem verceeuwigd zien.

Die

Die ed'le trits, uit U gesprooten,
Moet de eerbied voor uw' naam vergrooten,
Elk bidt in haar uw' luister aan:
Zij moeten uwe magt verhoogen,
En, met heur zegenrijk vermogen,
U, als Meestres, ten dienste staan.

Is niet de Vrindschap 't merk der braaven,
In 't schenken van haar hemelgaaven,
Juist aan uw deugdzaam kroost bepaald?
Werd ooit haar streelend zoet genooten,
Haar zuiv're vreugdebron ontflooten,
Dan, daar gij, schoone, zegepraalt?

Of, zou de Liefde 't huw'lijk kroonen,
En, daar haar' glans, haar kragt vertoonen,
Waar tweedragt zich een schuilplaats zoekt?
Zou zij met haaren zegen daalen,
Waar gij veragt'lijk om moet dwaalen,
En 't twistend paar den trouwdag vloekt?

Neen;

Neen; beider magt, hoe hoog gereezen,
Blijft steeds afhang'lijk van uw wezen,
Elk volgt uw' tred, wagt uw bevel,
Gij moet der Vrindschap voedzel geeven,
Met u is de egt een hemelleven,
Maar zonder u het beeld der hel.

Veel min nog zou 't der Vreë gelukken,
Zich uw gezag, uw zij te ontrukken,
Als waare uw bloei haar grootheid niet:
Vlugt gij, zij volgt u op de hielen;
Maar, wil men voor uw' scepter knielen,
Zij heerscht, en zegent uw gebied.

Gewis, zo ooit uw invloed blijke,
Uw dienst den sterveling verrijke,
De bron van heil en voorspoed zij,
't 'Is dan, wen steden, rijken, staaten
Zich, als regtschaapen Onderzaaten,
Verheugen in uw heerschappij.

Geen

Geen helsche tweedragt zal verschijnen;
Geen twist 's Lands welvaart ondermijnen;
Waar gij, als Heilvorftin, regeert.

De burgerkrijg, die pest der volken,
Door u gevloekt naar 'safgronds kolken,
Blijft van uw zalig erf geweerd.

Geen heerschzucht zal den meester speelen,
Geen laag belang den raad verdeelen,
Ten koste van 't gemeene-best.

Elk, door denzelvden geest gedreeven,
Zal ook naar 't zelfde doelwit streeven,
En houdt zijn oog op u gevest.

Geen drift naar woefte kerkkrakeelen,
Die vaak ontelb're rampen teelen,
Wen dweepzucht aan 't vervolgen raakt,
Geen wrevel, om 't verschillend denken;
Zal de onbepaalde liefde krenken,
Die 't wezen van den Godsdienst maakt.

Elk

Elk voelt een' ed'ler ijver blaaken,
De zorg, om voor 's Lands bloei te waaken,
Is de algemeene vreedeband;
Eén zugt, gevormd door deugd en reden,
Bezielt en volk en Overheden,
Elk leeft voor God en 't Vaderland.

Zo groeit allengs het zwak vermoogen,
Zo zet een welgeregeld poogen
Den Staat en magt en aanzien bij.
Zo vormt gij, onder 's Hemels zegen,
Langs vaste en gladgebaande wegen,
Een glorierijke Maatschappij.

Wie twijfelt, slaa 't geschiedboek open,
Dit, schoon slegts vlugtig doorgelopen,
Verschaft bewijzen zonder tal.
Hier blinkt alom uw' naam in de oogen,
Daar blad bij blad uw' roem betoogen,
Uw magt uw' invloed melden zal.

Doch,

Doch, waar toe, met onwisse schreeden,
Die ruime loopbaan ingetreden?

Een vaster spoor ligt bij de hand;
Kan zich ons scheem'rend oog vergisfen,
Moet ondervinding 't pleit beflissen,
Spreek dan, gezegend Nederland!

Van waar, na zulk een ak'lig duister,
Van waar die magt, die ed'le luister
Daar gij alom uw' roem op draagt?
Wanneer begon uw naam te bloeijen,
Wanneer uw rijkdom aan te groeijen,
Die thans zelfs trotsche Britten schraagt?

Was 't niet, sinds ge uw verdrukte staaten,
Van alle hulp en steun verlaaten,
Door 't nauwst verbond vereenigd zaagt?
Was 't niet, sinds eendragt haar banieren
In 't vrij gewest deed zegevieren
Zo lang door dwing'landij belaagd!

Ja,

Ja, edle roerster mijner snaaren,
Nog staat, in 's Lands gewijde blaêren,

Uw naam met gouden inkt gedrukt.

Hier stichtte uw hand een duurzaam teken,
Dat eeuwig van uw magt zal spreekken,
En 't dankbaar nageslagt verrukt.

Och! mogt de welvaart deezer landen
Ons hart aan uwen dienst verpanden,
Och! bleev' elk vrije Batavier,
Zo lang door u beschermd, beveiligd,
Nog eeuwen aan U toegeheiligd,
Gezegend onder uw bestier.

Haast zullen uw regtschapen Zoonen
Al juichend uwen schedel kroonen,
Bij 't viereu van uw eeuwgetij.
Breng dan vernieuwden zegen mede,
En blijf op hunne, op onze bede,
De ziel van Kerk en Maatschappij!

JAN DE KRUYFF.

TER SLUITINGE DER
JAARLIJSCHE VERGADERING,

Op den xxviii. van Bloemaand

M D C C L X X V I I I.

Geluk, ó Dicht'renschaar! de taak ons voorgeschreeven,
Is, naar uw' wensch, mijn beê, voorspoedig afgeweeven,
Dat elk den boog ontspann', en vrij den arbeid staak',
Apollo is voldaan: de Vriendschap, Kunstgenooten!
Heeft voor uw' ed'len Kring de Feestzaal reeds ontflooten,
En wacht u aan haar' disch, bekroond met gul vermaak;
Gaat heen, voldoet dien eisch, en smaakt, als Feestelingen,
Eerst naar de ziel vergast, nu aard'sche zegeningen.

JAN DE KRUYFF.

AAN DE WELEDELE ,
HEEREN LEDEN
DES
GENOOTSCHAPS,

Onder de Spreuk :

KUNST WORDT DOOR ARBEID VERKREEGEN;

Ter gelegenheid mijner Verkiezing' tot

M E D E L I D.

Gij die , met groenende eerlouwrieten ,
Waar Pindus kruin haar' roem op draagt,
Gehuld, den Throon der Dichtkunst schraagt
In 't vrij gewest der Batavieren!
Hoe kwijte ik mij van mijnen pligt,
Om in mijn kwijnend Maatgedicht
U 't nedrig offer van mijn Dankbaarheid te wijden?
Mijn geest, bezwaard door 't overwigt
Van zoo veel eerbewijs, voelt tevens zich bestrijden
Door gadelooze vreugd' en schroom;
En schoon uw gunst de vrees betoom',
Hij moet zijn onmagt u belijden.

Wat

Wat vuur, wat Godheid dreef mij aan
Wanneer ik me onderwond mijne onbeschaafde vingers
Aan de elpenbeenen Luit te slaan?
Wat maalfroom? Welk een wind wist mij dus meê te slingeren?
Door welk een zoete tooverkragt
Heb ik mij-zelv' zoo verr' vergeeten,
En werd ik tot dien trap van roekloosheid gebragt,
Dat ik, lichtzinnige, dat ik mij dorst vermeeten
Te grijpen naar de Lauwerkroon,
Apolloos telgen aangeboôn?
Hoe toch, hoe kon ik mij belooven
Mijn' Mededingren in den strijd
Den glorieijken palm te ontrooven,
Verdienste toegewijd?

Wat toch heeft uw oplettende oogen,
Wat heeft uw onwaardeerbare gunst,
Den toetssteen van de waare kunst,
Gewend tot mijn vermetel poogen?
Was 't kieschheidmislende geluid
Van ruuwe zangen, stout geuit
Door d'onervaren' mond eens jongelings, uw ooren,
Gewoon het hartverrukkend schoon
Der Goddelijke maat van Fêbus Lier te hooren,
En wars van d'ongebonden toon
Van krijschenden Hyagnis zoon,
In staat te streelen? te bekooren?

Ach!

Ach! Daar ik dit beschouwe, doet
Mijn eigen stoutheid mij verwondren, ja verftommen,
En neemt mij al mijn' eerften moed.
Zoo staat een Wandelaar, die, op den top geklommen
Des Athos, de oogen nederwaart
Langs ruime beemden om laat zweeven:
Hij is verbaasd; ontroerd; hij zuizebolt; en de aard
Beweegt zich onder hem, en dreigt hem te begeeven:
Hij stort ten afgrond neêr, zoo niet
Een rijzige eik hem steunfel biedt,
Of een der trotse cederlooten
Van Libans eeuwverduurend woud,
In zijn' beklemden arm beslooten,
Zijn voeten staande houdt.
Uw heusheid, eedle Meçenaten,
Is mij ter hulpe in deezen nood:
Op zoo veel gunst, als gij mij boodt,
Mag ik gerustlijk mij verlaaten.
Tot haar neem ik mijn toevlucht; zij,
Ja, zij alleen beveiligt mij
Voor een' gewisfen val: zij sterkt mijn zwakke kragten.
Door haar gesteund, durf ik vol moed
De scherpe doornen van de gloriebaan verachten,
Vertreeden met een' vasten voet:
Ja, in een' fieren ijvergloed,
Een allerheerlijkst eind verwagten.

En

En is mijn kunsteloze taal
Mijn waare Dankbaarheid niet magtig uit te drukken
Door rijke en klesche woordenpraal,
Geen tijd zal echter haar uit deezen boezem rukken.
Aanvaart allcen deez' kleenen krans
Van zonder kunst gewasfen bloemen,
Die, schoon zij zijn ontbloot van frische kleur en glans,
Zich op de geuren van welmeenendheid beroemen!
Het dankbaar offer, hoe gering,
Van een' behoeftig' Veldeling
Wordt niet verworpen door de Goden,
Om Runderspieren, Lamm'renbloed,
Door Rijksmonarchen aangeboden
Uit hunnen overvloed.

t 1776,

WILLEM BILDERDIJK.

10

TER UITVAERTE
VAN DEN
WELEDELGEBOREN HOOGGELEERDEN
HEER
ADRIANUS VAN ROYEN,

*Der Medicijnen Doctor, Hoogleeraer in de Genees-
en Kruidkunde aen 's Lands Hooge Schoole, Voor-
zitter van het Collegium Pharmaceuticum bin-
nen LEYDEN; Lid van verscheiden Ge-
leerde Maetschappijen enz. enz.*

Overleden in den Ouderdom van ruim LXXIV jaeren,
op den 28. van Sprokkelmaend des jaers 1779.

Uitgesproken in de Vergadering van het Genootschap :

KUNST WORDT DOOR ARBEID VERKREEGEN.

Den 3 van Lentemaend MDCCLXXIX.

De holle doodklok bront om Leydens breede wallen.

Wat leed voorspelt dit weêr?

Helaes! ons is op nieuw een eedle vriend ontvallen,

VAN ROYEN leeft niet meer!

Die schrandere Arts, die roem van Neêrlands dichtrenreien,

Die Gods- en Menschenvrind,

Die teedre Vader.... ach! is veel te vroeg verscheiën:

Al 't Maegschap schreit zich blind!

Men

Men slaet de lijkcymbael, de doffe rouwgezangen

Vermelden ijdere smart.

De schoone Dichtkunst laet heur godlijk hoofd zelfs hangen

Op 't afgepijngd hart.

Komt, Zanggenooten! komt, dat wij 's Mans uitvaart vieren!

't Orakel uwer kunst

Eischt, dat gij zijnen zerk met bloemen zult versieren,

Dit 's een verpligte gunst.

Herdenkt het gul onthael dikwerf bij hem genooten,

Als gij zijn' raed verzogt.

Zijn mond en hart werd straks ten uwen nutte ontflooten,

En uwen wensch volbrogt.

Een laeggeboren ziel, verwaend op kunstvermoogen,

Werk' vrij voor zich alleen.

Dees eedle Kunstheld was weetgierigen tot oogen,

Ja, vestigde hun schreên.

Wie moet niet van den roem diens grooten Mans gewaegen?

Minerva's Tempelhof

Zal op zijn' naem en kunst al de eeuwen glorie draegen,

Nooit sterft zijn waere lof.

Daer

Dier hoorde Neêrlands lust; Oranje zelfs, zijn toonen;

Naest zuilen van den Staet;

Door hen zag hij zijn Nymph met kraekend cerloof kroonen,

Voor 't oog van Pallas Raed;

Zelfs toen de grijze Man zijn Landrust had gezongen,

Geblaekt door godlijk vuur;

Een Zang, sints toegejuicht door duizend duizend tongen,

Bij vriend en nagebuur.

Minerva's Priesterschaer beweent dien teedren Broeder;

Gints treuren klein en groot,

Wier Ouders, wie hij zelf, als een getrouwe Hoeder,

Gered heeft van den dood.

En wij, wij Dichters, zien zijn lijk ter aerde draegen,

Met zielen vol van rouw,

Die met 's Mans achtbaer kroost het groot verlies beklagen

Van zo veel deugd en trouw.

Dan, slaen we als Christenen dat sterven tevens gade,

Wat troost verkwikt ons weêr!

Hij leefde en stierf in hoope op eeuwige Genade,

Verzoend door zijnen Heer.

Ver-

Verzonk zijn blijde ziel, wen hij de Zondaersliefde

Des Heilands overdacht;

Wie weet hoe treffend Zij die ziel op nieuw doorgriefde,

Toen Zij haer Troonwaerd bragt!

Welaen dan, staeken wij het kermen, treuren, zuchten.

Hoe zalig is zijn stand,

Die 't aerdsch verdriet, en wee en pijnen mag ontvluchten

Naer 't hemelsch vaderland!

C. v. HOOGEVEEN, JUNIOR.

BIJ GELEGENHEID
DAT IK DE EER HAD, OM, UIT NAEM VAN DE
H O O F D L E D E N
D E S
GENOOTSCHAPS
KUNST WORDT DOOR ARBEID VERKREEGEN,
DESZELFS EERSTEN
SECRETARIS,
D E N H E E R E
K. DE PECKER, P. Z.
E E N
GOUDEN HORLOGIE
TE VEREEREN;

*Tot een blijk van Erkenntenisfe voor zijne veelvuldige en
getrouwe diensten aen het Genootschap.*

**Uitgesproken in de Maendlijksche Vergadering den 2
van Wintermaend MDCCLXXVIII.**

Mijn waerde Broederschap! de Hoofdleên van dit Choor,
Mijn dubble Vriendenrei, heeft mij een' last gegeven,
Dien ik, erkentlijk zijnde, onmooglijk mag weêrstreeven:
Geef dan, ô achtbre Kring! mijn teedre Nymph gehoor!

Het

Het is reeds honderd en ruim vier en veertig maenden,
Dat dit Genootschap werd door mij het eerst gesticht,
Met HEYLIGERT, naest mij ter eedle kunst verplicht,
Daer duizend wenschen ons het moeilijk eerspoor baenden.

o Goede Hemel! Gij, Gij kunt, en Gij alleen,
Van onze waere zucht voor dit Genootschap tuigen!
Hoe sterk was onze drift, om edel zoet te zuigen
Uit Dichtkunsts bloemgewas, tot nut van 't algemeen!

Wie, HEYLIGERT! dan wij, kan van onz' aenvang spreken!
Wij zijn 't, die, in een eng doch vrederijk vertrek,
(Dat vrij ons klein begin den nijd tot voedsel strekk!)
Dit thans aenzienlijk Choor volijvrig mogten kweeken.

En, welk een groot geluk! wat wij ook wenschte, werd,
Hoe ijdel zulks ook scheen, voltooid door 's Hemels zegen.
Hoe dwaes men 't acht' dat *Kunst daar arbeid wordt verkreegen*,
Wij staeven nog die Spreuk, ja! prenten ze in ons hart.

Drie jaeren fleten wij in 't eng getal beslooten:
Sints breidden we onzen kring met liefde en voordeel uit.
Waer men de kunstmin kweekte ontmoette ook ons besluit
Goedkeuring, achtling, gunst, bij waere dichtgenooten.

De

De nijvre PECKER kwam dies tijds in onzen kring.
Die wakkre Vriend, op wien elk de oogen had gellagen,
Als één, wiens noefte vlijt ons Kunstchoor best kon schraegen.

Elk sprak: de zwaerste post wacht op deez' Jongeling.

Ook dit gelukte ons wel. een reeks van negen jaeren
Blonk steeds zijn ijver uit, tot nut der Broederschap.
Zijn ampt, reeds lang bekleed, doet hem met handgeklap
Bedanken, bij 't geluid van onze Citerfnaeren.

Hoe was ons hart beducht, toen Gij, ô Kunstgenoot!
Ons meldde, dat Ge uw' dienst verplicht waert ons te ontzeggen;
En d' al te zwaeren last voor andren af te leggen;
Wijl werk van meêr gewichts u daeglijks moeite bood!

Dan, hoe recht minzaam ook woudt gij de Vriendschap hooren!
De Vriendschap, die u bad, en drong met klem van tael!
Gij volgde heuren wensch, uw lof klonk door dees Zaet,
En Gij zaegt aller vreugd, door uw besluit, herboren.

Gij zijt het, braeve Vriend! die deeze Maetschappij,
Zo klein in haer begin, in luister aen deed groeien.
Wat eer is 't ook voor u, dat gij haer thans ziet bloeien
In cenen staet, die zelfs uw wenschen streeft voorbij!

Gij

Gij spilde steeds, met lust, uw vlotte snipperuuren
Aen 't Kunstbelang. — maer hoe! wat zeg ik? hebt gij vaak
Uw' eêlsten tijd, ja zelfs uw nachten, met vermaak
Niet nijver door gezwoegd, om kunstmin aen te vuuren?

Gewis! dit weeten wij. zulks ondervond men hier.
De gantsche Broederschap zal u heur pijler noemen.
Elk zal met mij de trouw en vlijt van PECKER roemen.
Zijn' ijver past een krans van kraekenden lauwrier.

Ontvang, dit is mijn last! dit Uurwerk uit mijn handen,
O PECKER! u gewijd uit zuivre erkentenis.
Ontvang het, tot een blijk hoe waerd de vlijt ons is,
Die Gij der Broederschap op nieuw weêr wilt verpanden.

Zo menigmael uw oog op de uren letten zal,
Zo denk aen ons, wier liefde elk uur voor u zal groeien.
Beschouw, geniet het lang, en zie dit Kunstchoor bloeien
Tot u de grijsheid kroon', bevrijd van ongeval.

Genootschap! al mijn lust! duur voort in 's Hemels zegen!
Door twist noch nijd verstoord; door kloek Verstand bestuurd;
Zo roemen we ook, zo lang de loop des tijds nog duurt,
Dat hier door braeve vlijt de Lauwer wordt verkreegen!

C. VAN HOOGEVEEN, JUNIOR.

T E R
DE RTIENDE VERJAARING
V A N H E T
G E N O O T S C H A P:

KUNST WORDT DOOR' ARBEID VERKREEGRN.

Voorgelezen den 1. van Wintermaend

M D C C L X X I X.

In de algemeene Maandelijksche Vergadering.

'k **M**oet zingen; 'k heb 't beloofd; men wacht het ook van mij;
'k Voldoe ook aan dien post, zo mijne poëzij,
Om haare kortheid, niet ten aanstoot strekt voor veelen,
Die in dit heuglijk uur in ons genoegen deelen.

Genootschap! eedle Kring! die aan verdienste en vlijt
Uw achtbre grootheid en beroemdheid schuldig zijt,
Wij

Wij juichen in uw' bloei, bij d' aanwas uwer jaaren,

Bij 't fchaatrend evoë, en 't klinken onzer snaaren.

Genootſchap! Leydens eer! de lust van onzen geest!

Wij vieren met ontzach uw kleine jubelfeest.

Ontvang dan, 't is de beê van welgezinde menſchen,

Ontvang dan, uit mijn' mond, de broederlijke wenſchen.

Ziet ge in uw' wijden Kring Beſchermers aan het hoofd,

Van wien uw eedle kunst zich meêr dan eer belooft;

Zij blijven, tot uw nut, getrouwe Palinuuren,

En doen hun wijze zorg met hunne dagen duuren.

Nooit kwetſe uw moeilijk werk hun waardigheid, of eer.

Minerva ſchaam' zich nooit dat zij bij ons verkeer'.

Geen achtbaarheid worde ooit verminderd of beledigd,

Zo lang een wijze ſmaak haar eedle zucht verdedigt.

Geen helfche laſtertong, geen prullen van Paſkwijn

Bezwalken hunnen roem, of poogen door fenijn

Beſcherming en vermaak uit uwen kring te rooven.

Ja, moogt ge u 't kunstbeſtuur dier Mannen ook belooven,

Die, bij 't eerwaardig ampt, de Dichtkunst hulde biên;

Wat kunt gij van een hoogte op uwen vijand zien!

Hoe

Hoe beeft hij voor uw' glans, die schittert in zijn hooien,
Waar zich, bevreesd voor 't licht, de nachtuil houdt verschoolen!
Uw glorie zett' hunn' naam een waare grootheid bij,
Zo lang gij Neêrland sticht door onze poëzij.

Genootschap! eedle kring van ongeveinsde vrienden
Die, tot uw nut, hun beurs en hunnen dienst verbinden!
Och dat onze ijver groei, gelijk bij uw begin.
Dat waare zucht naar eer, met onze broedermin,
Een strafbre traagheid weere, en ijder om zijn gaaven
Verdienden lof verwerv' bij Vaderlandsche braaven!
Geen broederlijk verschil verbreeke onz' eendragtsband.
Geen nijd bekruipe ons hart, geen twist neem de overhand.
De vriendschap blijve oprecht, in aller zielen heilig;
En de openhartigheid, als nu, bestendig veilig.
Ja, uw geliefde kunst winne ons een' gróoten naam;
Opdat men zich uw' dienst in d' ouderdom niet schaam',
Maar vrolijk, schoon men grijs, die uren na moog tellen,
Toen broederlijke trouw de lasten mogt verzellen.

Genoot-

Genootſchap! onze vreugd, dat aan verdiênſte en vlijt
't Aanzienelijk getal van Leden ſchuldig zijt!
't Geeve elk beminnaar ſtoffe, in 't openbaar te roemen
Dat hij zich als een Lid in uwen kring moog noemen.
Elk toone een' eedlen geest, en ſchraag dit Kunstgebouw,
Niet meêr door noodig geld dan dierbre hulp en trouw.
Draag, draag beſtendig roem op weezenlijke mannen,
Onvatbaar voor 't bedrog, dat ſtrikken zoekt te ſpannen
Waarin de Eenvoudigheid verward, gevangen wordt,
Al is door zulk een vangſt uw grootheid niet verkort.
Dat nooit uw heiligdom voor zotten worde ontflooten,
Maar zijne heerlijkheid vermeêr met Kunstgenooten
Beroemd om hun verſtand, of liefde tot die kunst,
Die als een godſpraak zegt: ik haat gekogte gunst.
De Alzegenaar ontvang de renten zijner giften,
En 't menſchdom ſtichtlijk nut uit uw beroemde ſchriften.
Verduur de jaaren dan, en toon aan 't Nageſlacht
Welk weezenlijk geluk u Coster waardig dacht.

H. C O S T E R.

12

DEN HOOGAENZIGLIJKEN
BESCHERMHEEREN

EN VERDEREN

HEEREN LEDEN

VAN HET

TAL- EN DICHTLIEVEND
GENOOTSCHAP,

Ter Spreuke voerende:

KUNST WORDT DOOR ARBEID VERKREEGEN;

*Bij mijne aenkomst in dierzelfer Genootschap, den 5. van
Grasmaend 1780.*

„ **N**atuur gaat menigwerf een eeuw met moeite zwanger,
„ Eer 't haar gelukk', datze een' onsterfelijken Zanger,
„ Het vrolijk levenslicht in 't jammerdal doe zien.
„ De Kunst moet al haar hulp, een reeks van jaaren, biên,
„ Om, door heur liefde en zorg, dien Gunstling optekweeken,
„ Die in verheven Dicht der Gouden taal zal spreken”.

Dus zong eens **VANDER WAAL**, Apollo's Wonderzoon,
Die Feniks onzer eeuw, in 't puik der Prijsgezangen,

't Welk hem, in 't *Haezche* Koor, de schitterende eerekroon
Van eeuwigblinkend Goud, ten zangprijs deed erlangen.

Toetse

Toetse ik mij aen den eisch van dit gewijde tafereel,
 'k Bemerkt, Natuur schonk mij geen overvloedige gaven,
 'k Werd menigwerf verrukt door 't liefelijk gespeel
 Van zulken, die op 't spoor der grootste Dichtren draven,
 Dit voorbeeld wekte in mij wel eenen ijvergloed,
 Ik durfde zelfs, somtijds, veellig te roekloos, pogen,
 Maer straks ontzonk mij weer mijn opgevatte moed,
 Ik schaemde mij mijn werk ter proef voor scherpsziende oogen,
 En nam mijn zwakke hand een's andren hulp te baet,
 Zocht ik, 't geen door Natuur mij nog mogt zijn geschonken,
 Door lezen, oefening, en vriendelijken raed,
 Ter kweking van de kunst, in mijnen geest te ontvonken;
 'k Moest tot mijn' zwakken troost, deze ernstige uitspraak zien:
 „ Wilt ge in verheven Dicht der Goden taal eens spreken,
 „ De Kunst moet al haar hulp een reeks van jaaren biên.
 „ Om, door heur liefde en zorg, dien gunstling optekweeken.”
 En dus vervliegt mijn hoop, ik bloze op deze tael. —
 Dan... welk een heldre glans dringt door het zwarte duister? —
 . Het is Apollo zelf!... in schitterende prael,
 . Ontdekt hij aen mijn oog zijn' Goddelijken luister. —
 'k Verftom op dit gezicht, ontvonkt in reine min
 Voor zijne Majesteit. — Hij maakt een eind aen 't zwijgen;
 Hij biedt mij zijne hand, leidt mij dees kunstzael in,
 En zegt: „ Hier kan uw geest door arbeid kunst verkrijgen;

Hier

Hier eert een Dichtrenfel, een zanggezinde floet, •
 Mijn eedle wetenschap; hier worde ik aengebeden;
 Dit is de Tempel waer men 't zustertal begroet;
 Hier nadert men mijn' berg, met onvermoeide schreden;
 Hier wordt een rijke schat van lettervlijt bewaerd;
 Hier wordt de Kwekeling een Feniks in het zingen;
 Hier is de plaets waer elk op de achtbre beeltnis staert,
 Der Dichtren die met vrugt naer Eerlaurieren dingen;
 Hier gaet het oor te gast op Englen-melodij;
 Hier wordt het oog verrukt door REYERS kunstpenselen;
 Hier smaekt een eedle ziel een kiesche lekkernij;
 Hier kan 't gevoelig hart in hemelwellust deelen;
 Hier biedt men u de hand tot keurig maetgedicht;
 Hier zal men uw vernuft door fijnen kunstmaek wetten.
 Welaen, betoon uw vlijt in 't heilige gesticht,
 Daer ge u aen mijnen Berg in *Leyden* neêr moogt zetten".
 Hier zwijgt der Dichtren God... en door dees tael verrukt;
 Vlei ik mij aen uw' voet, *Doorluchte Kunstmeenen!*
 Daer mijne blijde ziel, dankzeggend, nederbukt,
 Dat gij me, in 't kunstvertrek, bescherming wilt verlenen. —
 En gij, beroemde schaer! — Puikzangers! die dit Koor,
 In *Leydens* achtbre vest, onwrikbaer poogt te schragen,
 Helpt eenen jongeling op 't bloemrijk Dichtrenspoor,
 En wilt zijn' kunstloosheên, in guile vriendschap, dragen:

Ik

Ik danke u voor deze eer, dat uwe vriendlijkheid
 Mijn teedre zangeres zo minzaam wil ontvangen,
 Zij blijft, daer ze uwe zorg en trouwe hulp verbeidt,
 Steeds aen uw' dienst verplicht, bezorgd voor uw belangen.
 Ik zal aen *Maes* en *Rhijn*, of waer het schikgeval
 Mij, in den vluggen loop der haestvoorleden jaren,
 Hoe ver ook van uw koor verwijderd, plaetsen zal,
 't Herdenken aen dees gunst in 't dankbaer hart bewaren; —
Delfshaven zal, door u, in mij, een' kunstvriend zien,
 Daer zal 'k uw' Maespoëet, *P O R J E E R E*, om dichthulp smecken,
 Hij zal mij, op dees beê, zijn kunstvermogen biên,
 En beide zullen wij van u met eerbied spreken. —
 Lang bloei 't Bataefsch Atheen, dat Wijsheidkwekend School!
 Lang moet Minerva met Apollo samenwonen!
 Zij leevre helden op voor Kerk en Kapitoel!
 Hij roeme, eeuw in eeuw uit, op rechtgeäerte Zonen! —

J. W. BUSSINGH,
Theol. Stud.

M I J N G E N O E G E N ,
B I J D E
I N T R E D E
VAN DEN HEER STUDENT
J. W. B U S S I N G H ,
A L S L I D
V A N H E T
TAAL- EN DICHTLIEVEND
G E N O O T S C H A P ,

Onder de Spreuk :

KUNST WORDT DOOR ARBEID VERKREEGEN,

Op den 5. van Grasmaand 1780.

Vierde ooit de schoone Maas een plegtig waterfeest,
Deed ze ooit haar golfjes in heur' boezem hupplend springen,
Schonk ze ooit heur' natten schoot aan honderd schepelingen;
Is 't immer hoogtijd in 't gezicht van 't strand geweest :

't Is

't Is nu, nu ze eenen vriend der dierbre Poëzij,
In haar' geliefden vriend, in BUSSINGH heeft gevonden,
In BUSSINGH, die, nog jong, aan de eêlste kunst verbonden,
Reeds heldenklanken zingt in achtbre melodij.

Mijn ziel, zoo ooit, nu zijt ge ook met de Maas verblijd!
Natuur gaat menigwerf een eeuw met moeite zwanger,
Na zulk een dragt baart ze een' onsterffelijken Zanger;
Maar, zoo ze ooit eêr bevalt, 't zal zijn in onzen tijd.

Hij, die in zwagtels reeds de juiste toonen speelt,
Die bij zijn intree hier het handgeklap mag hooren,
Is voor de Poëzij aan onze Maas gebooren,
Hem is de onsterfelijkheid bij aanvang toegedeeld.

Wat hoor ik? bruischt gijforsch? beminnelijke Rhijn!
Omdat heur golfjes op een' kweekling roemen kunnen,
Die bij u woont? zoudt gij haar dit geluk misgunnen?
Geen twist moet tuschen u en uwe zuster zijn.

Ver-

Vergun, dat ik mijn vretgd, zoo ongemeen vergroot,
In 't Maasbegroetend dicht bij uw geruisch moog uiten,
Mijn avonddanktoon zal op bleeke dufnen stuiten,
Dit kunstkind is een zoon van mijnen Ambtgenoot.

Wees welkom, Grasmaand met uw blijfchapteclend uur!
Ik moest, in deeze zaal op vriendenvoeten koomen,
Nu BUSSINGHS oudste Telg tot Lid is aangenoomen,
Een jong Poëet is reeds een wonder der Natuur!

Ons luiftrend zangchoor is door zijne lier verkwikt,
Wie zou hem dan geen hulp in 't moeilijk spoor verleenen?
Hij heeft het jawoord der aanzienlijke Meçeenen,
Daar lid naast lid op zijn beleefde toonen knikt.

Zou dan zijn heusch verzoek, door zijne vroege stem,
Mij, om mijn zwakke hulp, met beedezangen smeeken?
Hij moet niet biddend, neen, hij mag zelfs eischend spreken,
De vriendschap leent het oor; wat zeg ik?... 'thart aan hem.

Hoe

Hoe tokklend trilt mijn snaar, nu 'k **B U S S I N G H** zingend hoor.
'k Voorspelde bij mijn komst op 't aangenaam Delfshaven,
Al vroeg uit zijn gelaat veel dichterlijke gaven,
't Vooruitzicht is vervuld. 'k Omhels hem in ons Choor.

Geluk dan, Maasvriend! speel! en worstel onvermoeid
Door all' de zwaarigheên, die ge immer mogt ontmoeten!
'k Hoop u, op zijnen tijd, gelauwerd hier te groeten,
De liefde tot de kunst maakt dat de dichter groeit.

Minerva wenkt u bij den Rhijnstroom tot uw' pligt.
Apollo gunt u daar ook plaats in zijnen tempel.
Ga letterlievend voort! waak aan dien dubblen drempel!
Zoo krijgt zij haaren eisch, en *hij* een keurgedicht.

Zoo zullen wij verëend, bij 't woekren van den tijd,
Door 't rollend Beurtgezag het Lindenbosch doen dreunen,
Of, langs de zoete Maas een streefend stroomlied deunen,
Zoo zijn we en Pallas en Apollo toegewijd.

OLIVIER PORJEERE.

13

A A N D E
L E D E N
V A N H E T
G E N O O T S C H A P

KUNST WORDT DOOR ABBEID VERKREEGEN;

O P H E T
O V E R L I J D E N
V A N D E N

H E E R E

J. A. VAN HOOGEVEEN
L A N G E R A K.

*HOOFDBESTUURDER VAN HET ZEL-
VE GENOOTSCHAP.*

Mijn Vrienden! die met mij een'waarden Vriend moet derven,
Daar onze L A N G E R A K ons midden is ontrukkt,
Zou zijn gedachtenis in onzen Kring versterven?
ô Neen! zij blijft altoos in deeze ziel gedrukt.

Een

Een Stichter van dit Choor, een Vriend van zijn belangen,
Die een geheiligd recht op onzen lijktoun heeft,
Moet in zijn donker graf een stille traan ontvangen,
Die blijken van den rouw der waare vriendschap geeft.
'k Heb zulk een traan gestort toen ik hem neêr zag zinken,
Toen ik den laatsten hoek van zijne doodkist zag,
Een menschelijke traan, een traan die nog moog blinken,
Wanneer we elkander zien in 's aardrijks jongsten dag.
Ik zuchtte hem vaarwel; ik wenschte hem, te leeven
In zaliger gewest dan deeze rampwoestijn;
Ik dacht, aan deezen rand moet ik u thans begeeven,
En zal, wie weet hoe vroeg, in uw gezelschap zijn.
Rust, van uw werk gevolgd, ja rust hier in den H E E R E;
Aan de andre zij van 't graf behoudt ons hart zijn recht;
Daar zal de broedermin vermindren noch verteeren,
Daar wacht een eeuwig heil, den Christen toegezegd.
Verbeid in dat gewest ons, die uw graf verlaaten:
Wij keeren tot uw Kroost en tot uw Weduwvrouw,
Dat klaaghuis voor den Mensch in allerhande staaten,
Als troosters van hun hart in zulk een' diepen rouw.
Gebeden niet alleen, maar dadelijke pligten
Staan tot hunn' dienst gereed, daar de Almagt harten wint,
Die voor uw Echtgenoot de grootste trouw verrichten,
En elk aan haar geluk als Christenen verbindt.

Zou

Zou dan der Broederschap uw asch niet heilig weezen!

Zou ze immer bloezen bij het graf van HOOEVEEN!

Haar balzem zal de wond van 't Huisgezin geneezen,

Zo waarlijk als wij thans op uwē Lijkzerk treên.

Komt Vrienden! Broederschaar! Elia's onzer dagen!

Gedenken wij een' Vriend, een' Vader, en een' Man.

Wanneer gij mij, als hem, naar 't wachtend graf moct draagen,

Eén traan is alles nog wat Ik u vergen kan.

H. C O S T E R.

Overleden den 8. van
Oogstmaand 1781.

A A N

A A N D E
L E D E N
V A N H E T
G E N O O T S C H A P

KUNST WORDT DOOR ARBEID VERKREEGEN;

T E R

N A G E D A G T E N I S S E

V A N D E S Z E L F S O V E R L E D E N

B E S T U U R D E R E N V O O R Z I T T E R

D E N H E E R E

HERMANUS COSTER.

*IN DE GEWOONE MAANDELIJSCHE VER-
GADERING VAN DEN V. DECEMBER*

M D C C L X X X I.

*Zijnde de dag der Vijftiende Verjaaring van het-
zelfde Genootschap.*

Bedriegt mij tijd en plaats, of heeft me een droom bevangen?

Is dit een juichend Choor, is dit ter feeſte gaan?

De reeds gespannen lier is met een floers omhangen,

Elk zwijgt! elk zucht!... ik roep!... en 't antwoord is een traan.

Van

Van waar ook hier die traan, van waar bij u, mijn Vrinden!
 Ik smoorde voor een poos de droefheid in het hart,
 Mijn sombre ziel zocht troost, en dacht ze hier te vinden,
 Maar, neen! in plaats van vreugd, omringt mij niets dan smart.
 Van waar toch? ach!... ik zie 't!... komt, laat ons samen weenen!
 Keert van dien gindschen stoel (a) de staarende oogen af,
 Uw *COSTER* is 'er niet, hij voer voor eeuwig heenen,
 De Zanger, dien gij zoekt, ligt stijf en stom in 't graf.
 In 't graf!... Gij twijfelt nog!... ô! kon dit twijfflen baaten!
 Ja, Vrienden! in het graf, hoe sterk, hoe fris, hoe jong.
 Mijn siddrend hart kromp weg, toen ik hem neêr zag laaten,
 Een staamelend *Vaarwel* bestierf op mijne tong.
 Beklaaglijke ommekeer! die wijzen diep moet treffen,
 Hij, die met ongeduld deez' avond had verbeid,
 Die voor deez' vriendenkring een feestlied (b) aan moest heffen,
 Wordt door dien zelfden kring ter zelfder uur beschreid.
 ô Mensch! zie hier uw lot, de dwaasheid uwer zorgen.
 Hoe zinkt bij zulk een proef uw schijnbre grootheid neêr,
 Gij slaapt en draaft en woelt, 't is alles morgen, morgen!
 De dag van morgen komt, en gij! gij zijt niet meer.

Zoo,

(a) De plaats des Voorzitters, bij het uitspreken van dit Dichtstukje nog leedig zijnde.

(b) De Heer *COSTER* had op zich genoomen, het Verjaarsfeest des Genootschaps met een Dichtstuk te vieren.

Zoo, midden in de hoep, zoo viel ook *c o s t e r* neder;
 Zoo wordt ook onze vreugd verkeerd in rouwgebaar;
 Waar vindt ge, o juichend Choor! een' andren Zanger wedet,
 Bestuurders! gij, een' vriend, die *c o s t e r* evenaar?
 't Was, of zijn veege mond deez' bittren slag voorspelde,
 Toen hij voor *LANGERAK* dien tedren lijktoon sloeg,
 En 't laatst vaarwel, bij 't graf, met deeze zucht verzeldt,
Mijn Vriend! ik koome u bij, de Godheid weet, hoe vroeg (c)!
 Hoe vroeg! och, al te vroeg! in 't eêlste zijner dagen,
 Gelijk een groene vrucht van zijnen steel gerukt,
 Te vroeg mischien voor hem, te vroeg voor zijne Maaghen,
 Te vroeg gewis voor ons, door zijn verlies gedrukt.
 Dan, 't is te laat; hij viel; hier baat geen zuchtend steenen,
 Hij viel, o Broederschap! hij viel, uw *Hoofd*, uw Vriend,
 Die meê de nijvre hand aan 't Kunstbestuur wou leenen,
 Die ons met raad en daad ten beste heeft gediend.
 Hij viel, uw Dichter viel, die, voor de Kunst gebooren,
 En door Natuur met geest, met vindingskracht bedeed,
 Zoo meenig schoonen zang, of vrolijk lied deed hooren,
 Door jok vermaakt, door ernst gesticht heeft en gestreeld.

Dat

(c) Zie den Zang bij het overlijden van den Heer J. A. VAN
 HOOGEVEEN LANGERAK, en in denzelven bijzonderlijk deeze
 bedoelde woorden:

Ik zal, wie weet hoe vroeg, in uw gezelschap zijn.

Dat zich de ontflooken nijd verlustige in 's mans vlekken,
 En met een helsche vreugd ons zijn gebreken toon'!
 Dat vrij een laage ziel, bij schrift of in gesprekken,
 Door liefdeloos verwijt haar' dooden vijand hoon',
 Wij gruwen van dien mond, ons hart verfoeit die pennen,
 Offchoon 't in zijnen vriend wat minder zwakheid wensch'.
 De liefde laat haar' geest niet in verdoemen kennen.
 Genoeg, de mensch is zwak, en C O S T E R was een mensch.
 Ja, C O S T E R! mensch te zijn, brengt onvolmaaktheid mede,
 Dit weet uw Rechter ook, hij leefde en stierf op aard!
 Dien komt het oordeel toe, die geeve uw ziele vrede!
 Terwijl dit Vriendenchoor uw' naam in 't hart bewaart,
 Of zou de Broedertrouw met al haar plichten sterven,
 Zoodra uw vlotte ziel den laatsten adem gaf?
 Zou vriendschap met den dood haar' dierbren invloed derven?
 Neen! beider eeuwig recht is boven tijd en graf.
 Zoo blijft ook naar dit recht hier uw gedachtnis veilig;
 Getuige deeze traan, gij hebt ze ons afgesmeekt (d),
 Ontvang haar op uw asch, die laatste gift is heilig,
 Daar zij voor God en mensch de taal der ziele spreekt.
Die

(d) Zie den zoo even reeds aangehaalden Lijkzang, en wel die
 slot van denzelven:

*Wanneer gij mij, als hem, naar 't wachtend graf moet dragen,
 Een traan is altes nog wat ik u vergen kan.*

Die taal, maar hoe! waarheen?... al treurend neêrgezeten;

Als 't waar op nieuw bij 't graf, dat ik zoo noô verliet,
Vermeesterd door 't gevoel, geheel mijzelf vergeeten,

Denk ik om tijd of plaats, om u, mijn Vrienden! niet.
Vergeef, ô Broedrenkring! vergeef mij die vervoering,
Ik heb voor mij, voor u, een plegtig werk verrigt.

Gewis, uw teder hart nam deel in mijn ontroering;

Wij misfen éenen Vriend, wij hadden éenen plicht,
Die plicht moest eerst volbragt; nu moog het Feest beginnen.

Het Feest? ja, Dichters! 't Feest: de vreugd, die ik bedoel,
Zal wis, hoe vreemd het schijn', bij onze droefheid winnen,

Een hart, door rouw gewond, is 't fijnste van gevoel;
In zulk een open hart, getroffen en vernederd,

Zal iedre blik van troost een dankbre blijdschap voên;
Op zulk een weeke ziel, door haare smart vertederd,

Zal elke zegening haar juiste werking doen.

Gelijk, na 't hevig woën van buldrende onweêrsvlagen,

Wier vreesfelijk geweld alom verwoesting baart,
De Landman, die vol schriks het graan ziet neêrgeflagen,

Van dubblen zegen spreekt, wen 't zijne bleef gespaard.
Zoo mag een dubbele vreugd ook onzen rouw vervangen,

Een vreugd, door dankbaarheid tot diep in 't hart gevest,
Zoo geeft ook zelfs dit uur ons stof tot feestgezangen;

Men leert zijn eigen heil door vergelijking best.

Wij

Wij vonden hier 't bewijs der broosheid onzer dagen,
 Het denkbeeld van het graf bleef ons met sidring bij,
 Wij dachten aan den dood, getuigen van zijn flagen,
 Hoe klimt op dit gepeins ons leven in waardij!
 Het derven van een' vriend deed onze traanen vloeien,
 Wij voelden al 't gewigt van zulk een' wreeden flag,
 Hoe doet die bittere proef de dankbre liefde groeien
 Voor Hun, die nog ons hart op aard omhelzen mag!
 Een Dichter stierf ons af, in de eêlste vaag des levens,
 Wij treurden, en met recht, 't verlies is traanen waard;
 Maar, valt ons dit zoo hard, hoe blinkt de vreugd hier nevens,
 Die ons 't gewenscht behoud van zoo veel Dichters baart!
 Ziet daar, een bron van vreugd, geweld uit zuivre gronden
 Van vreugd, op deezen dag, juist op dit feest gepast,
 En die voor ons, aan 't heil der Maatschappij verbonden,
 Bij 't zien van haaren bloei, nog zoo veel hooger wast.
 Nogeens, ziet daar, een vreugd, niet die uit drift gesproten,
 Vermaagschapt aan 't berouw, en smaak en voedsel misf',
 Maar die, in 't hart gegfond, en met verstand genooten
 De voedsterling der deugd, den wijzen waardig is.
 Komt, Vrienden! smaakt die vreugd, zij zal uw ziel verheffen,
 Och! mogt zij duurzaam zijn, voor ieder van dit Choort-
 Mogt ons het volgend jaar nog minder onheils treffen!
 Bleef alles hier in bloei! Algoedheid! waak 'er voor.

J A N D E K R U Y F F.

T E R
G E D A C H T E N I S S E
V A N D E N
H E E R E
HERMANUS COSTER,
V O O R Z I T T E R
V A N H E T
G E N O O T S C H A P
KUNST WORDT DOOR ARBEID VERKREEGEN,
B I N N E N L E Y D E N;

Overleeden den XXI. November 1781.

Een heldre zonneschijn moet ras zijn' luister derven,
Wen in het luchtgewelf de zwarte wolken zwerven:
Zo wordt ook deze dag, dit Vijftienjaerig feest,
Met aklig floers bekleed, min heuchlijk voor den geest.
Wierd

Wierdt niet dit nieuw geficht, nu flegts een jaer geleeden,
Voor't eerst door dezen kring al juichende betreedén?
't Was of de Dichtkunst blonk in eenen nieuwen glans,
En haere Gloriezon fcheen aen den Middagtrans,
Om nimmer in het West' ontluiftered neêr te daelen,
Dan slechts, om met meer pracht aen de Oosterkim te praelen.
Zij blonk met nieuwen glans in plechtig feestgewaad:
Een dankbre vreugdeblos rustte op haer schoon gelaed:
Zij bood haer bijftand straks aen Leydens achtbre Dichters,
En roemde 't gulle hart der negen Tempelftichters,
Wien zij, uit wedermin, met eenen dankbren lonk,
Op dien zo blijden dag haer gunst en zegen schonk.
Kon ons dat vrolijk feest gepaste vreugde fchenken,
't Is thans met smart, dat wij aen dat genoegén denken:
Hoe wenschten wij elkaêr, der edle Kunst getróuw,
Nog lang den bloei te zien van dit gewijd gebouw!
Dat dat genoegén lang mogt door onze adren fpeelen!
Wij jaerlijks in 't gejuich der Feestgenooten deelen!
Die broederlijke hoop vervliegt helaes! tot niet,
Daer men ons Negental door twee verminderd ziet:

Van

Van Hoogeveen zag eerst den blanken doodzeis blinken:

Wij zagen Hem, helaes! in 't graf ter neder zinken:

Hij wierd aen onzen Kring, zijn' Broederen, ontruikt,

Schoon zijn gedachtnis is in onze ziel gedrukt,

Waer in hij altijd zal zo waerlijk blijven leeven,

Als hij met eeuwig heil thans is en blijft omgeeven:

Hij stierf!... dan ach! wie was 't, die zijne Lijkzang zong?

Van wien was 't, dat zijn zerk een Broedertraen ontvong?

Wie was 't, die tot ons riep. *Elia's onzer dagen!*

Gedenken wij een' Vriend, een' Vader, en een' Man.

Wanneer, gij mij, als Hem, naer 't wachtend graf moet draegen,

Eén traen is alles nog, wat ik u vergen kan.

Wie voerde deze tael? Hij, wien wij thans ook derven,

Wiens grafzerk zelve zucht om zijn vroegtijdig sterven,

't Is *COSTER*, steeds als Vriend en Dichter hoog geschat,

't Is *COSTER*, in wiens hart de trouw haer' zetel had,

't Is *COSTER*, die altijd een edle ziel liet blijken,

En nooit uit vuig belang die deugd van zich liet wijken,

't Is eindelijk *COSTER*, die slegts eene traen begeert,

Daer zijn onstofflijk deel tot zijnen Schepper keert.

Komt

Komt Broeders!... dan! waerom u daer toe aen te maenen?
Ik zag in aller oog alreeds de vriendentraenen,
De Kunstmin loosde een' zucht, de Vriendschap gaf een' lonk,
Wanneer de doodkist in d'ontblootten kelder zonk,
En aen ons vochtig oog een' waerdig Vriend ontrukte;
o Akelige tijd! die 't hart der Broedren drukte!
Ontzaglijke invloed van d'ontzaggelijken dood!
Weegt dan een houten kist op 't hart zo zwaer als lood?
Dan neen! verbeeldingskracht dringt door de doodkist heenen,
Wij zien de kist, daer wij om C O S T E R zelven weenen:
Gij, waerdig Vriend! Gij juicht reeds bij het Englenchoor,
Doch waert nog onlangs slegts een sterveling, ei hoor
Ons dan om uwen dood met heete traenen treuren,
Om ons in blijdschap om uw blijdschap op te beuren!
Duld dat het treurig floers op dit verjaerend feest,
Wiens viering was geschikt voor uw' verlichten geest,
De plaetze mag bekleên voor vrolijke gezangen!
De Dichtkunst zelve heeft het rouwkleed omgehangen;
Zij wettigt onzen rouw, daer zij zich zelve voelt,
En 't droef gemis een's Zoons in haeren boezem woelt,
Die

Die Zoon, die nimmer weêr haer schoonheid' uit zal spreijen,

Die, thans verheerlijkt, zingt het lied der Englenreijen.

Komt, Vrienden! die dit Choor in rouw gedompeld ziet!

Komt, Broeders! zingt met mij dit plechtig afscheidslied!

*

*

*

Mijn Zangster! sla thans droeve toonen!

De blijdschap en haer mild geluid

Wordt op dit Feest door smart gestuit:

Geen vreugd kan bij de droefheid wonen.

De Vriendschap zucht, de Dichtkunst treurt,

Haer c o s t e r is van ons gescheurd.

Gij! wien Natuur zo mild bestraelde,

Die door de vlijt en kundigheid,

Tot Dicht- en Speelkunst aengeleid,

Onsterffelijken roem behaelde!

Die tijden zien wij nimmer weêr!

Gij zijt, helaes! voor ons niet meer.

De

De Broederschap vond sinds vijf jaren

In u een eendrachtsfeunpilaer,

Een' vlijtigen bevorderaer,

Van 't geen haer' luister kòn bewaeren:

Hoe dikwijls gingen wij ter Feest

Op de edle vrugten van uw' geest?

o Dichter, vol aenvalligheden!

o Vriend, vol onnavolgbre trouw!

o Waerdig Hoofd voor 't kunstgebouw!

't Geen wij feestvierend thans betreeden,

Mijn coSTER! Gij, kunstkundig Hecht!

Gij ligt door 't sterf lot neêrgeveld!

De wreede dood moest zelve beeven:

Hij bleef een wijl voor 't ziekbed staen,

En zag ontroerd uw jongheid aen,

Ja had zich haest van u begeeven,

Zo niet het eeuwig zalig lot

U wagtend was bij uwen God,

Zijn

Zijn moordtuig doet u eeuwig zingen

Voor 't wonderbaer oneindig licht.

Van 't blinkend godlijk aangezicht,

Bij duizend duizend Hemellingen:

Zielstreelend denkbeeld! o hoe groot

Is onze troost na zynen dood!

Mijn c o s t e r ! 'k staek dan mijne klachten:

Uw eeuwig heil, Gods wijs bestel

Beveelt dit. Vaer dan eeuwig wel

En wil ons aen uw zijde wachten,

Waer gij, van Levensmart bevrijd,

Een Hemelling een Heilig zijt.

Mijn Broeders! waerde Kunstgenooten!

Ei, legt het Rouwkleed nog niet af,

Voor dat gij op het aklig graf,

't Geen c o s t e r s lijk houdt ingesloten,

Ter eer van dien vergoden Held,

Welmeenend aen den Naneef meldt:

G R A F

GRAF SCHRIFT.

Wien de eendragt, vriendschap, trouw, oprechtheid kan
behaegen,

Wie Dicht- en Speelkunst mint, als 'teel geschenk der goôn,

Moet een oprechte traen naer dezen grafzerk draegen:

Hier rust een Boezemvriend van al dit Hemelschoon.

C. P. CHASTELEIN.

Daar zo veel wakkre Hoofdpoëten,
 ô **C O S T E R**, op uw asch in diepen rouw gezeten,
 Den klaagtoon van **DE K R U Y F F** slechts volgen met een' zucht,
 Stoor ik, **ô** eer van onze Reien!
Die doodsche plechtigheid met geen luidruchtig schreien:
 't Benaauwde hart schept ook in stomme tranen lucht.
Doch, zo bij nagelaten vrinden
 Ooit ware teêrheid is te vinden,
 Na dat hun halsvriend hun ontviel:
Uw nagedachtnis is aan geen der kunstelingen,
 Die op uw treurige uitvaart zingen,
 Meer heilig dan aan deze ziel!

W. B I L D E R D I J K.

K N I E D I C H T.

G E.

A E N D E L E D E N
V A N H E T
G E N O O T S C H A P
KUNST WORDT DOOR ARBEID VERKREGEN;
O P H E T O V E R L I J D E N
V A N D E N H E E R E
HERMANUS COSTER.

Dees dag wierd in 't voorleden jaer,
Door ons, geliefde Broedrenschaer!
Gevierd bij 't zoet geklank der blijde vreugdetonen;
Toen wierd het hart van druk verlicht,
Wanneer ons prachtig Kunstgesticht,
Voor 't eerst, de klanken vong van Febus achtbre Zonen.

En nu, ô eedle Dichtrenrij!
Nu roept de schone Poëzij,
Ons, bij het droef gemis van hare Liefelingen,
De Flonkerlichten op haer spoor,
De Stichters van heur achtbaer Choor,
Een slepend klaggezing, een aeklig lied, te zingen.

Nog

Nog naeuwlijks zweeg de treurtoon stil,
En 't hart, getroost in 's Hemels wil,
Deedt ons om LANGERAK de zilte tranen drogen,
Of ziet, ecne onverwachte slag
Herroept, vernieuwt ons rouwgeklag,
En COSTER, onze Vriend, wordt aen ons Choor onttogen.

Hoe trof nog jongst zijn tael het hart,
Wanneer hij zijne boezemsmart,
In treurend Maetgedicht om HOOGVEEN deedt lezen! —
Hij riep, bij 't denkbeeld aen den dood,
Bij 't graf van zijnen Kunstgenoot,
„ Ik zal, wie weet hoe vroeg, in uw gezelschap wezen”.

En thands dekt reeds het koud gesteent'
Der graffspelonk, zijn kil gebeent',
Hij zelf ligt, bij zijn' Vriend, reeds in het stof begraven. —
Welaen, beminde Broederschap!
Die meenigwerf uw handgeklap,
Uw juichstem hebt gewijd aen zijn vernuft en gaven!

Al

Al wijdt een enkle Vriendentraen,

Dan wordt aen zijne beë voldaan;

Hij vorderde *die traen*, wanneer bij zijn verscheiden,

Een edeläerte Vriendenstoet,

Hem, met een ongeveinsd gemoed,

Eens naer zijn eeuwig huis, naer 't zwijgend graf, zou leiden.

Stort zulk een *traen* om zijn gemis,

Maer laet ook zijn gedachtenis,

Bij ieder Kunstgenoot in dankbare achting blijven,

En laten we, achtbre Vriendenrij!

Ter hulde van zijn Poëzij,

Dit, zijnen naem ter eer, op zijne lijkbusch schrijven:

HIER RUST EEN GROOTE GEEST, EEN DICHTER, WIENS VERSTAND,

EEN EER WAS VOOR APOL, EN VOOR ZIJN VADERLAND.

J. W. BUSSINGH, J. W. FIL.

Theol. Stud.

VRIENDENTRAANEN,
GESTORT OP HET
G R A F
V A N D E N
H E E R E
HERMANUS COSTER.

Daar ligt het zielloos lijk van **COSTER** in het graf!
Daar ligt die boom geknot, die zoo veel vruchten gaf!
Dier geur en smaak kan niet dan ons gestaêg bedroeven;
Terwijl men, stuk voor stuk, 'er **COSTER** uit kan proeven.
Ontvlamde ooit Dichters geest door vuur van Poëzij,
't Was die van **COSTER**, lid van deeze Maatschappij,
Lees al zijn dichten, lees zijn' uitgegeeven' bondel,
Gij vindt in Hem het beeld van *Fockenbroch* en *Vondel*,
Betreurt met mij zijn' dood, plengt traanen op dit graf,
Wijkt, laage zielen! kroost des vuigen nijds! laat af
's Mans vlugge trekken Hem voor misdaên aan te wrijven.
Bij ons zal **COSTER'S** naam in eindlooze achting blijven.

A. L. E. P. L. A.

G E D A C H T E N
BIJ HET GRAF VAN DEN
H E E R E
HERMANUS COSTER,
HOOFDBESTUURDER
V A N H E T
G E N O O T S C H A P,

KUNST WORDT DOOR ARBEID VERKREEGEN;

Overleden te Leyden den xxv. November 1781.

Hier zien wij hem voor 't laetst! daer zinkt hij onder de aerde,

Onmeededoogend graf! vindt **C O S T E R** geen verschoon?

Wij, Vrienden, paer aen paer, betuigen u zijn waerde,

En 't Orgel, hier nabij, zijn' Godgewijden toon:

Een rei van Maegen ook, die hun verlies beseffen,

Tracht hem door smeekgebeên te ontrukken uw geweld.

O Dood! let gij dan niet waer uwe pijlen treffen?

Hebt gij zijn gaeven voor zijn jaeren dan geteld?

Hij was nog ver van grijs: hij kon nog nuttig wezen:

Zijn aenzien nam steeds toe, ja wekte reeds den nijd:

Zijn ongeveinsde luim en inborst werd geprezen,

Dan, ach! zijn geest was rijk ten kosten van zijn' tijd!

He-

Helas! herdenk ik nog wat stille hoop mij streelde,
 Toen ik den laetsten nacht zijn leven gadesloeg
 Hoe zoet de sluimring was waerin hij rustend deelde,
 Hoe naer hij wakker werd! wat vrees mij dit aenjoeg:
 Denk ik dier zuchten nog, zoo dierbaer en zoo meenig
 Voor zijn behoud geloosd door die hem waren 't naest!
 Hoe tijd en eeuwigheid, om 't vol bezit oneenig,
 Zijn wezen onderling verdeelden op het laetst!
 Zoo wordt, helaes! vervuld het geen hij mocht voorzeggen,
 Bij 't scheiden van een' Vriend uit deze rampwoestijn,
 Wien hij niet lang geleên zijn' lijkplicht af ging leggen,
Ik zal, wie weet hoe vroeg, in uw gezelschap zijn!
 Ook sprak hij nog tot ons, die nu zijn lot beklaegen
 Dees woorden, die ik nooit uit mijn geheugen ban;
Wanneer gij mij, als Hem, naer 't wagtend graf moet draegen,
Een traen is alles nog, wat ik u vergen kan.
 Kunstvrienden! die den naem van onzen C O S T E R huldigt,
 Voldoen we aen zijn verzoek, of liever aen zijn recht!
 's Mans bede was gering: wij zijn hem meer verschuldigd.
 Of is 't gemoed te vol? Moet dus die bede ontzegd?
 Voor 't laetst dan, dierbaer lijk, naer dien we moeten scheiën,
 Rust zalig! wagt op ons! ons hart heeft nog geen lucht,
 Ach, wist gij onzen druk gij vergde ons thans geen schreiën,
 Scheld elk zijn traenen kwijt! wij geeven u een' zucht!

J. P. A M A L R Y.

T E R
ZILVEREN BRUILOFTE
V A N D E N
WELEERWAARDIGEN HEERE
D. H O V E N S,
E N
M E J U F V R O U W E
S. NIEUWENHUIZEN.

Den v. September 1781.

Het Leydsche Kunstchoor juicht op 't zilveren bruiloftsfeest
Van haar' geliefden Vriend; de Dichtkunst brengt haar gaaven
Nu H O V E N S hoogtijd houdt, daar zij geen weigring vreest,
Waar ze immer hartlijk zingt bij Vaderlandsche braaven.

Een deel der Christenheid brengt offers voor Gods troon,
Om voor zijn' Leeraar nu een' zegen af te smeeken;
Het Maagschap zingt in 't hart, vervangt dien heiligen toon,
En laat zijn dankbaarheid door blijde traanen spreken.

Elk

Elk steedling, die het hart van onzen Hovens kent,
Als Leeraar, en als mensch, in al zijn duure pligten,
Staat op het aangezicht de erkentenis geprent,
En wil een liefdedaad van zijnen ernst verrichten.

Gunt dan, vereende Twee! dat onze Maatschappij
Zich bij die harten voeg en aan uw' feestdisch nader;
Zij zal hier welkom zijn, zij komt met poëzij,
Ter eere van haar' Vriend, en goddelijken Vader.

Bezeft uw dankbre ziel het heil van deezen dag?
Zijn de offers reeds geplengd met priesterlijke handen?
Herdenkt ge uw vreugd met dank, uw' rampspoed met ontzach?
Hoe freelen dan dit uur de heilge huwlijksbanden!

Berust gij in Gods wil, die u geen kindren gaf,
En u der zorg ontrok, zo peilloos in dit leven?
Wie kent uw dankbaarheid, dat ge aan een zeker graf
Of aan een wis bederf geen waardig pand moet geeven!

Gij

Gij kent de blijdschap toch, die in de ziel ontstaat,
Wanneer het zorglijk kroost den weg is aangewezen,
Waarop het mannelijk, naat 't deugdzaam voorbeeld gaat,
Den Leeraer hulde doet, en zijnen God blijft vreezen.

Zijn veele tegenheên van deeze rampwoestijn
Zo zichtbaar u gevolgd als mannelijk gedraagen?

Hoe groot moet thans de maat van uw vertroosting zijn,
Nu gij een' feestdag viert in uw gezonde dagen!

Geluk met deezen dag! geluk met zulk een hart,
Zo waardig aan uw' post, zo waardig te benijden!

Zo 't kruis u immer drukk', zo immer pijn u smart,
Dan bidt gij niet alleen en zult alleen nooit lijden.

Bereik een' ouderdom, zo vol van heilgenot,
Als uw gelaaten geest zich mooglijk durft voorspellen!

En, viert ge uw gouden feest, zie dan uw huwlijkslot
Met christelijke hoop naar zijnen avond snellen.

Een

Een beter Vaderland verwacht een deugdrijk Paar,
Daar zal het Englenheir u leiden in zijn chooren;
Daar zullen zielen, die nog rusten aan 't altaar,
De wondren van Gods weg uit uwe hallels hooren.

Ga zo van deugd tot deugd naar Sions vredeftad,
Zelfs door het aaklig dal van doodsche bekkeneelen;
De Heilvorst, die de hand van zijne vrienden vat,
Doe u in de erfenis van zijne knechten deelen!

H. C O S T E R,

Uit naam van het Genootschap.

KUNST WORDT DOOR ARBEID VERKREEGEN.

DANK-

DANK-ERKENDTENIS
A E N H E T
T A E L - E N D I C H T L I E V E N D
G E N O O T S C H A P,
KUNST WORDT DOOR ARBEID VERKREEGEN,
V O O R D E S Z E L F S
H E I L G R O E T E,
*MIJ OP DEN XXV. VERJAERDAG VAN MIJN HUW-
LIJK UIT DESZELFS NAEM TOEGEZONGEN*
D O O R D E N V O O R Z I T T E R,
D E N H E E R E
H E R M A N U S C O S T E R,

Uit deszelfs Vergadering op den v. September 1781.

Hoe zeer mij 't zwijgen past, daer Dichters moeten spreken,
Uw gunst, verpligtend Choor! breekt mij de lippen op;
Ik kruipe aen Pindus voet, van wiens verheven top
Mij korts zoo groot eene eer en vriendschap zijn gebleken.
Bootst

Bootst de Echo 't lief geluid der schelle nachtegaelen,

Doch met een' flauwen toon, langs berg en dalen na,

Wraekt niet, dat Dankbaerheit voor mij den Echo flae,

Hoe laag mijn toonen ook bij de uwe, o Dichters! dalen.

Gezeten in den kring van blijde Feestelingen,

Die deelden in mijn vreugde op 't zilvern Bruiloftsfeest,

Werde ik verrukt, verrascht, door vruchten van uw' geest,

't Gevoel van mijn geluk deed u ook met mij zingen.

Nog hooger rijst die gunst door uwe keus van Zanger,

Zijn achtbre waerdigheit gaf haer te meerder klem;

Ik hoore in zijnen zang uw aller vrienden - stem,

Zijn hart ging met uw hart van één begeerte zwanger.

'Ja, coster! 't keurig Lied, zoo staetlijk opgeheven,

Zoo rijk van zegentael als vol van edle kunst,

Dat treffende bewijs van onverpligte gunst,

Zal mij altoos een blik van uwe vriendschap geven.

Hoe

Hoe zal ik dit geschenk op rechten prijs waardeeren!

't Is door uw gulle ziel met wensch op wensch doorscild;

Uw lofspraak, min verdiend, dan mildlijk toegerwaeld,

Zal mij, naest uwe gunst, vooral mijn pligten leeren.

'k Moest wezen, 't geen gij zegt; mijn hart wenscht nae di
(waerde,

Mij door uw" vriendlijk hart zoo gunstig toegedacht,

Gij toont, mij prijzende, wat van mij wordt verwacht

Door d'edlen kring, wiens hart zich met uw stemme paerdt

Maer gij, geachte Stoet van braeve Kunstgenooten!

Die mij, zoo onverwacht, als 't waer', met eigen mond

Door uw aanzienlijk Hoofd dees blijde Feestgroet zond;

Om door uw vreugdetael mijn vreugde te vergrooten:

Gij, op wier hoogen last ik zulk een tael mogt hooren,

Ontvangt den wensch der ziel, door dankbaerheit bewoond;

Uw poging worde altoos met heil en eer bekroond!

Ja, 't zaligst lot zij u in de eeuwigheit beschooren!

Uw

Mijn Gaë, geheel verrukt door de eer, aen ons bewezen

Voegt hier, zoo sterk als ooit, haer hart bij mijne tael,

Mijn Maegſchap juichte reeds in onze Bruiloftsſael:

„De roem van 'tLeydſche Choor blijv' ſteeds ten top gerezen”

En, gaet uw hooge gunst mijn waerde verr' te boven,

Gij hebt mij niet vergeeſch die zeldzaeme eer bereid;

Gij hebt een eeuwigh recht op mijne dankbaerheit;

Geen tijd zal ooit mijn zucht voor uw belangen doven.

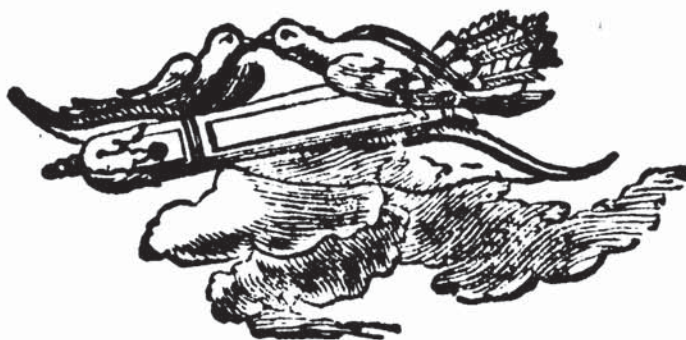
En Tael - en Dichtkunst moet door uwen arbeid groeiën!

Ja, wordt mijn wensch voldaan, dan roemt het nageſlacht

Uw vlijt, en ziet dit Choor eeuw in eeuw uit in kracht,

Zoo lang de grijze Rhijn door Leydens veſt zal vloeien.

D. H O V E N S.

A A N H E T
TAAL- EN DICHTLIEVEND
G E N O O T S C H A P,

TER SPREUKE VOERENDE:

KUNST WORDT DOOR ARBEID VERKREEGEN;

Bij mijne verkiezing tot Medelid van het zelve.

Anzienelijke Voedsterheeren!

Beschermers! Oefenaars der goddelijke Kunst!

Wat zie ik? kan het zijn! wil uwe heusche gunst

Mij plegtig met een' rang, voor mij te hoog, verëeren?

Verwacht Gij, dat ik in uw kiefche Broederschap

Deze eerplaats, waardig uwer keuze, zal bekleeden?

Ik bloos; ik aarzel die te aanvaarden; en met reden:

Ik waagde hier, gewis, te roekeloos een' stap,

Die ligtlijk, al te groot voor mijn gering vermogen,

Mij, struiklend, vallend, zou beschaamen voor uwe oogen.

I.of.

Lofbedelende needrigheid,
Noch ijverlooze schroom noopt me op deez' toon te spreken
Hier uit zich 't hart : ik zie mijn zwakheid en gebreken
Zoo vaak mij 't schoon bekoort , dat Dichters onderscheidt
Van 't middelmatig gros der vlotte Rijmelaaren ,
't Is waar ; ik voelde ook , in mijn vroege jeugd alreë ,
Een dichtvonkje in mijn borst : ik zong en roerde meê ,
Met onbedreeven hand , de kunstelooze snaaren ;
En maatklank was en bleef tot nu mijn grootste lust ,
In snipperuurtjes van te schaarsgenooten rust.

Maar zugt voor 't zoet der Poëzije ,
Schoon ruim zoo vuurig dan de mijne , en min ten doel
Gesteld aan leed en zorg en rusteloos gewoel ,
Vormt geen rechtschapen Lid voor uwe Maatschappije :
Ten zij een hemelsch vuur en rijpe kundigheên ,
Gevoel , vernuft en smaak dien eedlen trek verzellen ,
Om hem verdienstlijk op de breede lijst te stellen
Der Zangren van uw Choor , 't sieraad van 't Leidsch Atheen.
Gij vordert zulken , naar uw welgestelde wetten ,
Geschikt uw' Kunstrei kragt en luister bij te zetten,

En

En zoude ik, die slechts nu en dan,
Gebrekkig, eenzaam, poog de zorg van 't hart te zingen,
Mij, ter bevordering van uw keurige Oefeningen,
Met groote Mannen, die ik nimmer volgen kan,
Ligtvaardig op een spoor, mij onbekend, begeeven?
Neen! zulk een stoutheid voegt en lust mij niet, zoo lang
Mijn magtelooze kunst, met ongewisfen gang,
Wat pooging zij ook doe, om hooger op te streeven,
Zich in haar' engen kring bezwaarlijk staande houdt,
Meest laag en langzaam kruip en billijk zich mistrouwt.

Kunstkenners! oordeelt uit dees trekken,
Hier ruw, doch echt geschetst, of thans voorzigtigheid
En rede, door geen waan of vleierende eer misleid,
Mij ter voldoening van uw keuze kunnen wekken.
Gij staaft haare uitspraak, mijn besluit. Mij dunkt, ik zie 't:
Gij zwijgt en geeft me alleen uw keurspreuk te overweegen.
Ik weet, 'k erken dat *Kunst door arbeid wordt verkreegen*.
Ik schroom dien ook in mijn geliefkoosde oefning niet.
Maar arbeid, uwer waard, eischt ruimer tijd en kragten,
Waar naar ik, slaafsch bepaald, helaas! vergeefsch blijf trachten.

Hier

Hier zugt mijn zanggezinde geest. —

Genoeg. Het moet zoo zijn; 't besluit zij nu voldongen.

Verfchoont. Maar hoe! wat deertme en houdt mijn tong bedwongen?

't Is of mijn hart hier nog 't beslissend antwoord vreest.

Ik voel 't. — De toegang tot uw grootsche Heiligdommen,

De gunst van Dichtren, lang beroemd in Nederland,

Wier hulp mij schraagen zal, mij leiden bij de hand

Op 't spoor, waar langs zij tot die hoogte zijn geklommen:

Dat heil te weigeren, waar naar mijn kunstmin haakt!

Ziet daar wat mij op nieuw beschroomd, verlegen maakt.

Bewustheid van mijn onvermogen

Versterkt mij niet genoeg in deze twijfeling.

Wat me ook weerhoude, ik wensch me in uw'doorluchten kring;

En zoo ik eenmaal, naar uw voorbeeld opgetoogen,

Door vlijt en vordering uw keuze waard geacht,

Bekwaam wierd mede uw Choor mijn diensten te bewijzen:

Hoe zou, met mijn geluk, mijn dankbre blijdschap rijzen!

Lief uitzigt! och! zijt gij bereikbaar voor mijn kragt?...

Vergeef het me, eedle Rei van Dichtkunstoefenaaren!

Hier strijden wil en pligt. Voor wien zal 'k mij verklaaren?

In

In deze wreede onzekerheid,
Gereed, bevreesd, verward, verbijsterd in 't besluiten,
Viel 't mij onmooglijk, me op uw voorstel nader te uiten.
Ik zweeg en dacht, ik schifte en woog, om 't wigtig pleit,
Dat, voor en tegen uw verkiezing, in mijn oordeel,
Met kragt en nadruk sprak, te ontwikkelen en, naar eisch,
Beslissend aftedoen. — 't Mislukte menig reis:
Nu won mij 't een, dan weêr het ander in zijn voordeel.
'k Leefde ernstig met mij selv', uw doel en wetten raad;
'k Nam gretig alles, wat mij dienstig scheen, te baat.

'k Bleef in dien tweestrijd van gedachten
Nog weiflen, midden in 't angstvalligst overleg,
Toen me eindelijk, onverwacht en langs den besten weg,
Zoo klaar als heuglijk bleek wiens eisch ik moest betrachten.
Mijn peinzende aandacht werd als uit den droom gewekt,
En zag, ontroerd, verrukt, een Godheid nederdaalen:
Zij blonk. — Ik poog vergeefs den wondren glans te maalen;
In haar gelaat, gedaante en achtbre tooi ontdekt.
Zij blonk zoo hemelsch schoon als uw gewijde toonen
Haar dikmaal, plegtig, in uw' Tempel nedertroonen.

Ja,

Ja, de eerbiedwaarde Poëzij

Verscheen me en schoot een' lonk, die heel mijn borst doorgloeide,

Terwijl deze eedle taal van haare lippen vloeide:

Schep moed, mijn liefding! wiens standvaste hulde mij

Behaagt, wat onmagt ook uw' ijver moog' vertraagen:

Geuoeg is 't, dat gij 't ziet, en, des te meer, uw vlijt,

Waar 't immer mogelijk zij, ten mijnen dienste wijdt.

'k Wil thans uw vorderzugt langs korter' weg doen slagen:

Mijn Priesterrei, die, op mijne inspraak, u verkoos,

Verwacht u; aarzel niet; verdien mijn gunst altoos.

Zij zweeg. Ik, gansch mij selv' onttoogen

En van verwondring stom, poogde ijllings op de kniën,

Haar' voet te kussen, mijne erkentnis te doen zien.

Dan, al te ras verdween ze uit mijne drijvende oogen.

Dank! juichte ik echter, pas van de eerste drift bedaard.

Heb dank! vergoode Maagd! 'k zal nooit uw gunst vergeeten.

Ik zal ze, al zingende, uw geheiligd Choor doen weeten;

Terwijl ik, in uw' Naam, zijn noodiging aanvaard'.

Nu vindt uw dienst mijn' moed tot stouten voordgang vaardig:

Al stort ik duislend neêr, gij zijt dit offer waardig!

Wel-

Welaan, beroemde Dichterschaar!

Vergunt ge mij, met al de zwakheid, u beleden,

In uw Genootschap, als uw *Medelid* te treden,

En nut te trekken van uw kunde en vlijt? zie daar

Mijn woord, en voords mijn hand, u vrij en blij gegeven:

Zoo waarlijk blijve u steeds de gunst des hemels bij

En, met uw Naamen, de eer der Leidsche Maatschappij,

Door kunst en deugd vereeuwd, bij 't late nakroost leeven!

'k Verzegel alles met een hart, dat Vriendschap mint

En zich aan u, om de uwe eens waard te zijn, verbindt.

J. JORDENS.

A E N

A E N D E
W E L E D E L E H E E R E N
L E D E N
V A N H E T
T A E L - E N D I C H T L I E V E N D
G E N O O T S C H A P
K U N S T W O R D T D O O R A R B E I D V E R K R E E G E N .

Bij mijne Intrede in het zelve, den VI. van Sprokkelmaend 1782,

Apollo's Priesterfchaer, beroemde Dichtgenooten,
Beschermers van een Kunst, de vreugd der Englenrij,
Die Neêrlands luister, door uw' luister, helpt vergrooten,
Ontvangt mijn eerste groet, deez' dankbre melodij!—
't Waer vruchtloos u mijn vreugd door woorden af te teeknen,
Hij, dien 't gevoel beheerscht, spreekt door geen koude tael,
En ware dankbaerheid kan 't zich tot oneer reeknen,
Zoo anders dan een traen haer zuivre werking mael'.
En waerlijk zijn gezang met uwen zang te mengen,
o Edle Rij, wier roem door dicht verâdeld is,
Waer kunst en vriendenmin vernoegd de handen strenglen,
Zoo dit geen blijdschap wekt, wekt alles droefenis'.
Wat heil!— 'k zie naeuwlijks mij ten steilen Zangberg troonen,
'k Vat naeuw de dichtpen op, slechts door natuur bezielde,
Of gij vergunt me een plaets bij Febus echte Zoonen,
Gij wier vergoodde tael mijn hart vermeesterd hieldt.

Waer

Gij, in wier glansrijk Choor mijn geest zich ziet verpozen

Op de eêlste lettervrucht, geplukt in Pindus hof,

Waer wetenschap, versierd met onverwelkbare rozen,

Mij staren doet op 't schoon van welverdienden lof.

Gij, in wier breeden kring, zoo vaak de toverlonken

Dier edle Wetenschapp' mijn borst ontvlammen doen,

Der Godgeleerden roem mijn' ijver zal ontvonken,

En, schultens! u te zien mijn' gragen weetlust voên.

Ja, edeläerte telg van d' allerbraefften Vader!

(Dien 't al te strenge lot dit Choor te vroeg onttoog,

Wiens mannelijke deugd en blanke trouw te gader

Nog levend staen geschetst voor aller braven oog.)

Ik weet, 'k gevoel hoe gij, door heufche minzaamheden,

Mij op het duurst verknocht aen uwe onschatbre gunst,

En daer (wat heuglijk uur!) daer één belang ons heden

Op 't lieffelijkst verbindt tot heil der schoonste kunst,

Zou niet, door u genoopt, mijn zangäer weelig vloeien,

Ik uit erkentenis geen juister toonen staen?

— Mij dunkt, ik voel alreê mijn' boezem zwellen, gloeien.

Ja, Dichtkunst! 'k zweer u hulde, ik bied' ze u eenwig aen!

Dit, dit is 't offer, dat ik braven schultens wijë,

Een hart, dat voor de Kunst zich steeds geopend toont,

(En dit behaegt u meer dan laffe vleierijë)

Dit, en de dankbaerheid, die in mijn binnenst' woont!

— En gij, o Vriendenschaer, begaefde Zangchoralen!

Ontvangt mij in uw Choor — ik weet mijn zwakke geest

Kan

Kan met geen' rijken ſchat van Wetenschappen pralen,
Genoeg, zoo men 't gevoel soms in mijn zangen leest.
Maer ook geen valsche zwier kon immer mij bekoren,
Nooit werd mijn oog verblind door loutre ſchittering,
Het zwellende vernuft deed nooit mijn' boezem gloren,
Hoe zeer 'k de kracht waerdeer en 't vuur van d' Oosterling,
Gij wacht dus uit mijn' mond geen trotsche beurtgezangen,
Gezangen, waer iets groots, iets Goddelijks in speelt;
Genoeg is 't, zoo mijn Nimf, wil ze eens uw ſtem vervangen,
De eenvoudige Natuur op zachte toontjes kweelt.
Een groote BILDERDIJK ſchets' haer aenminnigheden,
Zijn gloeiend dichtpenſeel mael' haer verrukkend ſchoon,
Hij ſteke in majesteit, verheven zwier en reden,
Vergooden PINDARUS met luister naer de kroon.
Hij zij in rijk vernuft, in geest, in kracht en leven,
Een' heldren ſtroom gelijk, die door het drupplend vocht,
In opgezwollen vaert, ten oever uitgedreven,
Van 't ſteilst gebergte ſtort en bruischt met feller tocht,
Ik zal, der bij' gelijk, een' zoeten Nektar garen
Uit bloempjes, door zijn hand alom zoo mild gespreid,
En aen den boord des Rhijns met u mijn' Zangtoon paren,
Dus, dus beveelt uw roem mijn' Zang de onſterflijkheid.
Ik zal van deugd, gevoel, en teedre liefde kweelen,
Zoo lang mijn ſchaemle toon, Kunstbroeders! u kan ſtrecken!

J. H. VANDER PALM

A E N

A E N D E N
W E L E D E L E N H E E R
J. H. V A N D E R P A L M,
BIJ DESZELFS INTREDE IN HET
G E N O O T S C H A P,

TER SPREUKE VOERENDE:

KUNST WORDT DOOR ARBEID VERKREEGEN,

T E L E Y D E N;

Den VI. van Sprokkelmaend 1782.

W at hoore ik, welk een melodij,
Wat zachte toon verrukt mijn zinnen,
Wie zingt, in keur van Poëzij,
Tot eer der *Leydsche* Zanggodinnen,
Wat Zanger snaert hier de elpenliet,
Om, met een' ongewonen zwier,
Het oor der broederschap te strelen?
Wie lokt, door treffend maetgeluid,
De *Vriendſchap* en de *Dichtkunst* uit,
Om in zijn reine vreugd en dankbaer lied te deelen?

Wat

Wat toon, ô weidsche tempelzael,
Gesicht voor Febus Voedsterlingen!

Wat zuivre toon, wat tovertael
Klinkt door uw ruim! — onvolgbaer zingen! —
ô Hartvervoerende avondstond! —

Wat Dichter opent hier den mond! —
Apol, wat ziet ge uw' roem vergroten! —
Wie wordt, met achtbre plegtigheid,
ô Pindus! naer uw kruin geleid,

Verwelkoomd in den kring der eedle Kunstgenoten?

Wat zie ik, gij, mijn Boezemvrind,,
Gij, puik van Febus Voedsterzonen,
Gij zijt het, die onze ooren bindt
Aen uw vergode Cytertonen:

Mijn VANDER PALM, mijn Pylades!
't Is uw gewijde Zanggodes,

Die, bij uwe intrede in dees Choren,
Om haer verrukkelijke Kunst,

Een blijk ontvangt van dankbre gunst,

En ieders handgeklap en vreugdegeluid mag horen.

Wees

Wees welkoom in dit Kunstgeſicht,
Mijn hart verlangde u hier te groeten;
Lees 't welkoom van het aengezicht,
Waermeê de Broeders u ontmoeten,
't Getuigt u niets dan gulle vreugd,
En daer men vriendschap, kunde en deugd
Om ſtrijd in onzen kring ziet leeven,
Wordt gij, wien elk met achting noemt,
Om deugd en kunde en vriendschap roemt,
In onze dichtrenrol, met blijdfchap, aengeſchreven.

Wees welkoom, dierbre Kunstgenoot,
'k Ben nooit in deze zaet getreden,
Dat mijne vreugde zo vergroot,
Geſtreeld werd, als op 't heuglijk heden,
Dit heden zij, zo ooit de band
Der zuivre vriendschap onze band,
Ons hart, nog vaster zaem kan boeien,
Dit heden zij 't gedenkbaer uur,
Waer in een eeuwigtintlend vuur
Ontvlamd worde in ons hart, dat altoos blijve aen 't gloeien.

Mijn

Mijn Zangeres spant, blij te moê,
Bij uwe vreugd de Cytersnaren,
Zij juicht u 't vrolijk welkoom toe,
Zij wil haer stem met de uwe paren,
En schoon heur kunsteloze toon,
! O Rechtgeäerte Febus Zoon!
Voor uw' verheven' Zang moet zwichten,
Zij noopt u, met geheven stift,
Om, met een t'zaemverëende drift,
Aen Rote en Maes en Rhijn den Helicon te stichten.

Welaen, streef gij, op 't bloemrijk spoor
Dat ons Apollo heeft ontsloten,
Streef gij mijn zwakke Zangster voor,
Zij volgt van verr' de Lettergroten. —
Hoe schittert reeds het eermetael,
Het blinkend loon der Zegepraël,
Uw fiere Zangheldin in de oogen!
Mij dunkt, de lauwer lacht haer aen,
Treed moedig op de gloriebaen,
Toon dat we in *Leeuwendaël* nog Dichters noemen mogen.

En

En mag 't Kunstkwēkend Nederland
Uws *Vaders* naem erkennend noemen,
Ja, doet zijne onvermoeide hand
Hem ook op Eerlaurieren roemen;
Het ziet reeds met dien zelfden gloed,
Dat edel vaderlijke bloed
Door uwe jeugdige aders spelen!
Welaen, beproef uw' moed, uw kracht,
't Is hier daer de eerekroon u wacht,
'k Zal hier, mijn Kunstgenoot! eens in uw glorie deelen.

En kan het ongeveinsd verkeer
Der zuivre Vriendschap u behagen,
Het strekt dees Maetschappij' ter eer,
Zij mag 'er billijk roem op dragen;
't Is hier, daer de eedle vriendenmin
Ons, met vereende ziel en zin,
Voor bitse tweedragt houdt beveiligd;
Hier bloost een wrevle *Zoffus*,
Hier heeft de Vriendschap, met een' kus,
De gantsche Broedrenschaer aen heuren dienst geheiligd.

Ge-

Geluk dan, roept de Poëzij,
Treed toe, ze omhelst u in haer Choren,
Geluk! roept de achtbre Dichterenrij:
Ik voel mijn hart van vreugde gloren,
Geluk! dus roept mijn blijde tong,
Die vrolijk welkoom, welkoom zong;
Help ons Apollo's roem vergroten!
Gij zult!... Triumf!... zwijg maetgeluid,
Ja zwijg, gij drukt mijn hart niet uit;
't Brandt gantsch voor uw geluk, mijn dierbre Kunstgenoten!

J. W. BUSSINGH,
Theol. Stud.

19
NIEUWJAERSGROET

AEN DE VERGADERDE

L E D E N

VAN HET

GENOOTSCHAP,

**TER OPENING VAN DE EERSTE MAEND-
LIJKSCHE VERGADERING IN 'TJAER**

M D C C L X X I I.

De goede en wijze God,
Beschikker van ons lot,
Wille ons in gunst gedenken!
En, in 't begonnen jaer,
Der Kunstgenooten Schaer,
Vernieuwden zegen schenken!

Dat

Dat ramp en drukkend kruis,
Geweerd zij van ons huis,
Van maegschap en van vrienden!
Dat 's Hemels goede hand,
Elk onzer in zijn' stand,
Geluk en vreugd doe vinden!

Meceenen van dit Choor!
Uw gunst blijve ons ten spoor,
En doe 't Genootschap bloeien;
Help nijvre Dichtrenrei!
Den roem der Maetschappij
Door puikgezangen groeien!

K. DE PECKER, P. Z.

A E N

B I J D E
I N H U L D I G I N G
V A N D E N
H E E R E
P I E T E R V R E E D E ,
A L S V O O R Z I T T E R ;

In de Maendlijksche Vergadering den 6. van Sprokkelmaend 1782.

'k **H**eb van 't bestuurend Choor der achtbre Maetschappije,
Een' last, dien ik met vreugd, in zijnen Raed, ontving;
Ik plaets, op hoog bevel, in naem der Poëzije,
Den braeven **VREDE** aen 't hoofd van deezen Dichtrenkring.
'k Beveel hem, waardig Choor! uw tederste belangen:
Den opbouw van de kunst; de zorgen voor uwe eer:
Wil, nijvre Dichtrenstoet! hem aen uw hoofd ontvangen;
Wat gij in **COSTER** mist, vindt gij in **VREDE** weêr!
Aenvaerd dan, Kunstgenoot! den post u opgedraegen,
Bekleed dien vergenoegd, mag 't zijn, voor langen tijd;
En, kan in 't wigtig werk, mijn dienst u onderschraegen,
'k Ben daertoe, als voorheen, ten allen stond, bereid,

K. D E P E C K E R, P. Z.

B I J

B I J M I J N E
A E N V A E R D I N G
V A N H E T
V O O R Z I T T E R S A M B T ,

I. Sprokkelmaend 1782.

Zou mij geen stille schroom bevangen,
Terwijl ik eenen eerstoel kies,
Wiens overwigtige belangen
Den kloeksten 't hart met zorgen prangen;
Waer ik mij selv' als in verlies?

Kunstvrienden! 't was uw welbehaegen,
't Was uwe keus. Ik moest dien last,
Ik! op mijn zwakke schoudren draegen!
Waerom op mij het oog geslaegen?
Mij met die drukkende eer verrast?

Met

Met regt, zijt gij, zoo kiesch, zoo teder,
Op de eer van uwe Maetschappij;
Herneemt, herneemt mijn' post dan weder!
Eer ik te roekloos haer verneder;
En ik met u haer ramp beschrij.

Gij zwijgt. Och! waer 't nu tijd van zwijgen?
Gij zwijgt: en laet mij aen mij zelf.
Mijn hart! gij moogt door angsten hijgen,
Van waer toch zult gij hulp verkrijgen?
Geen troostwoord klinkt in dit gewelf.

Och, 'k zie een lonk! o Dichtrenschaaeren!
Iö! gij lonkt aen alle zij!...
Geen vrees kan langer mij bezwaeren.
Ontroerde ziel! de woefte baeren
Verandren in een vreugde tij.

Uw hulp ligt voor mijn zwakheid open.
Uw heuschheid duldt mijn ruwe tael.
Moest gij me uw gunsten dus verkoopen?
Mijn vlijt zij 't anker van uw hoopen.
Mijn dankbaerheid uw zegepraël.

P I E T E R V R E E D E.

A E N D E
H E E R E N B E S T U U R D E R E N
D E R
M A E T S C H A P P I J'
V A N
T A E L - E N D I C H T K U N D E ,
T E L E Y D E N ;

*WANNEER IK DE EERSTE ALGEMEENE VERGADERING
DIER MAETSCHAPPIJ', NA MIJNE VERKIE-
ZING TOT HONORAIR LID, BIJWOONDE.*

Beroemde Dichters! die, door fikfche en kiefche zangen,
Niet slechts elks ooren ftreelt, maer ook de ziel verrukt,
Die vaek den grijzen Rijn aen uwen toon doet hangen,
Wen uw begaefde hand den elpen Cyter drukt,
't Wordt mij vergund om ook uw' zangberg op te ftreven;
'k Verfchijn, op uwen wenk, in 't Leeuwendaelfche Atheen;
't Gelukt me om u de hand van broederschap te geven,
En, door uw gunst verftout, uw' Tempel in te treên:

Uw'

Uw' Tempel, Peïns Kerk, waer Neêrlands Dichtrenscharen,
Deez' dag vergaderd, u de geurigste offers biên;
En ik, ik bloos van schaemt' van mij, dus onêrvaren,
In 't midden van een' stoet gelauwerden te zien.
Wat kan, vergode Rei! wat kan uw keur toch nopen,
Dat ge in uw Maetschappij zoo gul mij binnen laet?
Wat nut spelt u mijn brein? wat kunt gij van mij hoopen:
Van mij, die niet dan schaersch de hand aen 't speeltuig slaet.
't Is waer ik waogde me ook in 't spoor van Neêrlands zangren,
Daer reeds mijn vroegste jeugd der Dichtkunst' hulde deed;
Maer nooit voelde ik mijn borst door'tgodlijk vuur bezwangren,
Waerdoor men op Parnas eene eereplaets bekleedt.
Was ik niet reeds genoeg, ja zelfs te veel, verheven,
Toen Rottes Dichtkapel voor mij ontsloten wierd:
Toen hare Priesterschaer mij leidde in Pindus dreven,
En ik me, op 't onverwachtst, met lauwrên zag versierd?
Moest gij, o Maetschappij! van welker letterbloemen
Ik vaak den honing lepte, om mijne kunst te voên:
Moest uwe onschatbre gunst mij ook uw broeder noemen?
Geen eigenmin, hoe groot, deed me ooit die eer vermoên.
o! Schenkt gij, in mijn jeugd, mijn leven zoo veel zoetheid,
Verëer mij dan nog meer; maek dan mijn heil volmacket!
Ik smeek, bij zoo veel gunst, van u nog meerder goedheid,
't Zijn de eêlste lauwrên, waer mijn jonge ziel naer haekt:
Uw

Uw vriendschap is mijn wensch! ei laet mij daerin deelen!

**Al drukt mijn kunst te flaeuw haer hoofdbegeren uit,
Laet u 't opregte hart in mijne smeeking streelen:**

**Dat schreeuwt om deze gunst, daer de onmagt 't spraeklit stuit.
Schoon drukke bezigheid mijn hand reeds deed verstrammen**

**In 't handlen van de lier, zij vat om u die aen;
Uw vriendschap doet haer weêr op zegepalmen vlammen:**

**Uw vriendschap, meer dan 'tgoud, waernaer zij ooit mogt staen.
Mackt, Vrienden! mackt mijn lot voor elk op 't hoogst begerlijk;**

**Dan wordt mijn hart met vreugd, mijn naem met roem gevleid.
Kunstbroeders! eindloos blinkt mijn gloriezon dan heerlijk**

Gij lonkt! wat heil! triumf! mij wacht de onsterflijkheid.

J. P. VAN HEEL.

17 $\frac{5}{15}$ 82.

20

A E N D E
L E D E N
V A N H E T
G E N O O T S C H A P,

TER SPREUKE VOERENDE:

KUNST WORDT DOOR ARBEID VERKREEGEN;

T E R
N A G E D A G T E N I S S E

V A N H U N N E N

VRIEND EN KUNSTGENOOT,
A N T H O N Y D E H E N,

Overleden den XVII. van Wijnmaend 1782.

Hoe zal mijn droeve tong haar' bittren last volvoeren?

Bereid uw teder hart, gelievde Vriendenschaar!

Nog eens, helaas! nog eens moet ik dat hart ontroeren,

Nog eens de bode zijn der allerwreedste maar'!

Ligt

Licht meldde u reeds 't gerucht, hoe, pas voor weinig dagen,
 Met andren, wier gemis of niets of luttel schaadt,
 Een deugdzaam Stadgenoot ten grave is heengedragen,
 Die, bij een zwakke Weêuw, zes Weezen agterlaat!
 Gansch Leyden heeft geweend om 't lot van Kroost en Vader,
 Gewis; gij weendet ook, zo ik uw zielen ken;
 En nu...! weent andermaal, betreurt dien Burger nader,
 Hij was uw Kunstgenoot... uw Vriend... 't is uw **DE HEN!**
DE HEN...! gevreesde slag, na zo veel harde schokken!
 Waar eindigt dus ons leed, waar uwe woede, o dood!
 Een *Trits*, in luttel tijds, ons schreiend oog onttrokken,
 Een diebre *Trits*...! laat af... die smart is ons te groot,
 Vergeefs dan, Maatschappij! heeft tijd uw' rouw doen slijten,
 Vergeefs zijn zagte hand uw traanen afgedroogd;
 Zie daar uwe oude wond nog dieper openrijten!
 Zie daar den vloed des ramps door nieuwen ramp verhoogd,
 Ja: 't noodlot van **DE HEN** roept u tot treurgezangen. —
 't Kan zijn, dat ge in dit Koor verheevner Dichters ziet,
 Maar onvermoeider Vriend van u en uw belangen,
 Maar guller, braaver ziel, maar trouwer is er niet.
 Getuigen van dit al deez' kunstgewijden Muuren!
 Getuigen dertien jaar, in uwen dienst besteed,
 Getuige een Broederschap, die duizend zalige uren
 Met Hem in eendragt, liefde, en stil genoegen fleet,
'k Her-

'k Herdacht die trouw en deugd, zo schaars, helaas! te vinden,
 : 'k Herdacht ze, in stillen rouw, voor 't gaapend graf gestaan,
 'k Gevoelde uw wreed verlies, 't verlies van zijne Vrinden,
 En schonk voor u, voor hun, het zinkend lijk een traan.
 o Waar' die tedre traan, gestort bij 't eeuwig scheiën!
 Die hartelijke zucht, in uwen naam geloosd,
 o Waar' die traan het al! mogt slegts de Vriendschap schreiën,
 Haar smart, hoe diep, hoe fel, vindt eindlijk nog eens troest.
 Dan...! waar is uwe troost, wie zal uw wond geneezen,
 Beklaaglijk Huisgezin! dat alles.... alles dervt!
 Waar eindigt uwe rouw, bedrukte Wêeuw en Weezen?
 Ze is boven tijd en troost, 't is smart, die nimmer sterft.
 Mij dunkt, ik hoor 't gekerm der troostelooze Moeder,
 Verzonken in het leed, dat haare ziel verscheurt,
 In 't midden van een Kroost, dat, zonder hulp of hoeder,
 Al jamnrend henenzwerft, of aan haar' boezem treurt.
 Nu spraakloos door 't gevoel, staart ze op die tedre Panden,
 En werpt een oog, vol wee, naar 't wiegje, of in den schoot,
 Dan, als in schrik ontwaakt, wringt zij de klamme handen,
 En roept, met wild geklag, haar' dierbren Egtgenoot.
 Ach vrugteloos geroep...! het graf geeft niemand weder!
 Dit voelt zij, en bezwijkt, door weedom afgemat,
 Een grijsaart (*) kruipt ter hulp, maar zinkt, al bevend, neder.
 Ziet, Broeders! wat waardij uw Vriend op aarde had.

Gij

(*) De Vader des Overledenen, *Jacobus de Hen*, oud 73 jaaren.

Gij liddert, ...! o! vergeeft, vergeeft mij mijn vervoering;
Deez' schets, hoe wreed voor u, vereert uw' zaalgen Vrind:
Of treft ze uw ziel te sterk...? ai... schrikt voor geen ontroering,
Waar in 't gevoelig hart een soort van wellust vindt.
Ja, Vrinden! 't staat aan u dien wellust te vergrooten,
Gaat, troost en Weeuw en Wees, of... kunt ge... zorgt er voor,
Al 't goede, aan hun gedaan, mijn waarde Kunstgenooten!
Brengt zegen op uw huis, brengt zegen op dit Koor.

J A N D E K R U Y F F.

21

A A N D E
BESCHERMHEEREN, BESTUURDERS
E N V E R D E R E
L E D E N
D E S
G E N O O T S C H A P S,
*TOEN IK TEN TWEEDEN MAAL HET AMPT
VAN VOORZITTER AANVAARDDE.*

Ziet daar mij anderwerf aan 't hoofd der Maatschappije,
'k Eerbiedig, als voorheen, uw keuze, o Dichtrenschaar!
Och! dat die stoute keuz' der kunst ter eer gedijë,
En mijn geringe dienst uw gunsten evenaar'!

Zo warsch van vleierij, als gij van laage toonen,
Spaar ik een' laffen tooi, bij de armoë slechts in prijs.
De plaats, waar uit ik spreek, en uwen smaak te hoonen
Waar' een verachtlijk loon voor streelend eerbewijs.

o Neen, de taal der ziel heeft luttel zwiers van nooden;
'k Bedank u in die taal voor de onverdiende gunst;
'k Verwagt van uwe hand de hulp, mij aangeboden;
Mijn borgen zijn uw hart, en 't waar belang der kunst.

Nog

Nog heugt me, o Vriendenkring, uw trouw in vroegre dagen;
Toen ik, maar pas bekend in Phoebus Heiligdom,
Aan 't wigtig Kunstbestuur mijn' kindschen roem dorst waagen,
En moedig op uw wenk ten stoel der eere klom.

Gewis: die proef alleen verbiedt een angstig vreezen,
En stilt het kloppend hart, dat naar bescherming ziet,
Gewis: die zelvde trouw zal weêr mijn sterkte wezen,
De leeuw vergeet zijn' moed, Gij uwe grootheid niet.

Welaan! dit's mij genoeg; door zulk een magt beveiligd,
Vol vuurs, vol edlen moeds, (al is 't vermoogen klein,)
Geheel der Maatschappij en haaren dienst geheiligd,
Waag ik mijn' wanklen voet op 't spoor van *Chastelein*.

Ja, Kunstvriend *Chastelein*! 'k volg u met zwakke schreden,
Al valt dit volgen zwaar, het voorbeeld lacht mij aan,
't Is stout maar tevens schoon uw voetspoor na te treden,
Mijn eerzugt staart er op, als op een gloriebaan.

Zo zal de vrugt uws werks mischien mijn' arbeid kroonen;
Dit is mijn hoogste beê; och, vindt die beê gehoor!
Of is er edler prijs om vlijt en kunst te loonen
Dan 't groeien onzer eer, en 't bloeien van dit Choor?

17²/₈₁.

JAN DE KRUYFF.

A A N D E
L E D E N
D E S
G E N O O T S C H A P S,
T E R
B E K E N D M A A K I N G
V A N H E T
O V E R L I J D E N
D E S
B E R O E M D E N D I C H T E R S
S I M O N V A N D E R W A A L.

Een Eerlidt van dit Choor, de groote V A N D E R W A A L,
Reminnlijk om zijn hart, eerwaardig door zijn zeden
Vereeuwigd door zijn kunst, en dubbele zegepraal
Is, in des levens bloei, ontijdig overleden.
Gij mist een deel uws roems, o Dichtren-Maatschappij;
Het Vaderland betreurt één zijner beste zoonen;
Dat 's Mans gedachtenis u beiden dierbaar zij;
Die waare grootheid eert, moet zulke naamen kroonen.

J A N D E K R U Y F F.

A E N D E
H E E R E N L E D E N
V A N H E T
D I C H T L I E V E N D E
G E N O O T S C H A P:

KUNST WORDT DOOR ARBEID VERKREEGEN;

Bij gelegenheid mijner aenstelling tot Medelid van het zelve.

Ik bloos, verheven Dichtrenstoet!
Ontsluit ge aen mij uw tempelchooren?
Hoe klopt mij 't gloeiend hart, dat billijke eerbied voedt.
Voor u, die Dichters zijt gebooren! —
Worde ik, die pas de lier ontving,
In Leydens achtbren Dichtrenkring,
Door u plegtstatig ingehuldigd?
Wijst gij mij 't blinkend eerspoor aen?
Hoe wordt de erkenisfe, o edlen! u verschuldigd,
Door mij, door mij voldaan! —

't Is

't Is waer; zoo rasch de denkingskraft,
Gesterkt door 't groeiend zielvermogen,
De zaden van 't vernuft in mij tot werking bragt
Werd ik tot lettermin bewoogen;
'k Ontving een straeltje van de gunst
Der schoone, goddelijke kunst;
Haer aendrift deed mijn borst ontgloeien;
Ik greep verrukt naer de elpen lier;
Maer, schoon een enkle zang mijn veder mogt ontvloeien,
Hij miste geest en zwier. —

De Dichtkunst, edle vriendenrij!
Eischt zielen boven 't lot verheven,
Wier vindingrijk vernuft geheel onleegbaer zij;
Ze eischt englen reeds in 't sterflijk leven;
Zij kroont slegts in haer lauwerwijk
Een' groten FEITH, een' BILDERDIJK,
Wier kunsttoon eeuwig zij gepreezen:
o Ja! uw hart stemt met het mijn':
De ziel, voor haer gevormd, moet enkel grootheid wezen,
Geheel verrukking zijn. —

Door-

Doorkruist haer oog in 't hemelruim
Ontelbre zonnen, waereldbollen,
Dan ziet, gevoelt zij God, die Almagt, op wier duim
De dwalers om het midd'punt rollen.
Dan stijgt de kunst ver boven 't niet,
Verliest zich zelf in 't grootsch verschiet,
Weet zich van d' aerdschen band te ontfrenglen,
't Gevoelig hart verwijdt, vergroot,
Dan stijgt het nietig stof tot in den rang der englen,
De zwakke mensch vergoedt! —

'k Bloos dan te recht, o Dichtrenkring!
't Gevoel van 't zwakke kunstvermogen,
't Bezef der grootfche taek — het perk der oeffening,
't Zweeft alles mijnen geest voor de oogen;
Dan, schoon mijn jeugd den kunstroem derft,
Wat nood! nu ze u ten gids' verwerft,
Durft ze onbeschroomd uw' tempel nadren
Zij volgt van verre uw stoute vlugt,
En, stijgt een Adelaer tot aen de Zonne-radren,
Zij zweeft in lager lucht! —

G. J A N L O N C Q.

WELKOMSTGROET

A E N D E N

H E E R

G. J. L O N C Q,

Bij gelegenheid zijner intrede in het Genootschap.

Bloos, bloos niet, o mijn Vriend, nu ge in deez' tempel treedt,
Nu 't blijde handgeklap, 't gejuich der feestgenooten
Aen u die hulde doet, die reeds hun hart u deed,
Eer nog hun hand voor u dees Kunstzael had ontfloten.

Treed, treed dan, brave L O N C Q, treed vrij in dezen tempel;
De Dichtkunst wenkt u toe, zij zelf stijgt hier ten thron;
Naest haer drukt Vriendenmin op ieders hart zijn' stempel —
Waer Dichters Vrienden zijn, wat is daer Vriendschap schoon!

En Dichtkunst immers, Vriend, ontzegt haer gunst u niet;
Neen; 't is geen vlijerij, wier laffe tael ik schuwe,
Wanneer ik ongeveinsd aen u dees lofspraek bied',
De Dichtkunst eischt een hart, een hart gelijk aen 't uwe.

Ge-

Gevoelig voor de deugd, den dienst van 'teindloos Wezen,
En voor de zoete kracht der nooit verwonnen min,
Kan ieder in uw oog 't aendoenlijk harte lezen,
En vindt, naest Poëzij, er de eedle Vriendschap in.

Wees welkom dan, mijn Vriend, in deze broedren rij!
Lang moet uw kiesche toon dit roemrijk choor versieren;
Streef moedig naer den prijs der schoone Poëzij,
En zie eerlang uw hoofd omkranst met eerlaurieren.

'k Durf u dan deez' mijn' Vriend vrijmoedig aen te biën,
Kunstbroeders, tot de hulp der eedle Dichtkunst vaerdig!
Gij zult in hem mijn woord gestaefd, bevestigd zien:
Zijn kunst is uwen lof, zijn hart uw vriendschap waardig.

Hij weet bij 't zachtst gevoel een' kieschen smaek te paren,
Een gul, welmeenend hart, een Vaderlandsche dronk,
Een ongeveinsd gesprek, bij 't vriendlijk saemvergaren —
Zie daer, o Vriendenrij, de beeldtenis van LONCQ.

J. H. VANDER PALM.

12

A E N D E
H E E R E N L E D E N
V A N H E T
T A E L - E N D I C H T L I E V E N D
G E N O O T S C H A P ,

Ter Zinspreuke voerende :

KUNST WORDT DOOR ARBEID VERKREEGEN.

Bij het aenvaerden van het VOORZITTERSAMPT, in
de gewoone Vergadering

Den 2. van Hooimaend 1783.

't **I**s met een beevend hart, welëdele Meceenen!

Bestierders van dit Choor! geëerde Vriendenkring!

Die aen de schoonste Kunst uw arbeid wilt verleenen,

Dat ik een eere aenvaerd, die ik van uw gunst ontving!

Ik voel de zwaarte van den last, mij opgedraegen,

Op deeze plaats van eer, maer tevens van gewicht;

En vrees, dat naeberouw van een vermetel waegen

Mijn stoutheid stellen zal in een vernedrend licht.

Of

Of zoude ik, wel bewust van eigen onvermoogen,
Niet aerzlen op 't gezicht van deeze Maetschappij,
Die, of zij schoon mijn werk beschouwt met gunstige oogen,
Zich over haere keus beklagen zal van mij?
Van mij zult gij vergeefsch die kiesche netheid wachten,
Die zich in uw' **DE KRUYFF** verēende met beleid;
En rijken voorraad van verheven dichtgedachten,
Die keurige ooren streelde op ijdre plegtigheid.
Zal ik, zoo ongeleerd in 'tschatboek uwer Wetten,
Als onēervaeren in een werk, mij ongewoon,
Mijn leden rockeloos in deezen zetel zetten?
Mijn onbezonnenheid wacht haer verdienden loon.
Zal ik in deezen tijd, daer tweedragts dolle woede
Haer strenge geefels dreigt aen 't zuchtend Vaderland,
Verhindren, dat zij niet met haer gevreesde roede
In deeze zael verschijnt, aen **Kunst** alleen verpand?
Ik mag u deezen schroom, mijn **Broeders!** niet verheelen;
Uw eigen voorzorg spreek', hij is niet ongegrond:
Kan bitterheid en haet de harten hier verdeelen,
't Is voor de Poëzij een ongeneesbre wond.

Weet

Weet uw voorzigtigheid die rampen aftewenden,
En sluitze vuige twist deeze achtbre Wooning uit,
Dan zal haer booze drift geen edle kunstmin schenden,
En 'k stem met minder vrees in uw geëerd besluit.
Men denke naer zijn licht: de grond, waerop wij wonen,
Is door der Vadren bloed en klóekheid vrijgestreên,
Maer ongebonden drift zou de achtbre Vrijheid hoonen,
Die ook haer wetten heeft tot heil van 't algemeen.
Dat zuivre kunstmin dan het staetsbelang doe zwijgen,
Maer ook de Kunst zich wacht' voor hoonend onbescheid:
Kan 't Vaderland alleen door Eendragt Magt verkrijgen,
Die spreuk zij ook de leus, die hier haer kracht verspreidt.
Bezegelt uwe stem den wensch van mijn verlangen,
'k Treê dan met minder vrees mijn nieuwen loopbaen in;
'k Aenvaerde 't zwaer bestier, uît uwe hand ontvangen:
Die last wordt ligter door uw Kunst - en Broedermin.
't Is waer, mijn onmacht blijft: gij zult die vack ervaeren;
Zij wekt mij billijk vrees, maer dooft mijn hoope niet,
Zoo 'k raed mag pleegen met uw schrandere Ambtenaeren,
En uw toegeevend oog mijn seilen overziet.

Ik zou door twijfeling uw edle denkwijls hoonen;
Gij knikt mij vriendlijk toe; belooft mij uwen raed;
En blij vooruitzigt spelt me een vreedzaam famenwoonen,
Daer liefde tot de Kunst den hoogsten toon steeds slaet.
Wie kan in deeze nis Apollo's beeld aenschouwen,
Die door geen edle drift ter kunst wordt aengevuerd?
Wie niet den tempel van de Dichtkunst helpen bouwen,
Die op Homeers gestalte, op Hooft of Vondel tuert?
Hoe zou de gloriezon van dit Genootschap rijzen
Door oordeel, vlijt, vernuft en vindingrijken geest!
Men zou de weitsche prael van deeze zael wel prijzen,
Maer 'tloflijk werk van haer bewooners allermeest.
Maer 'k toeve u al te lang op ongeschikte zangen;
'k Begin mijn werk; nog eens, ziet mijn gebrek voorbij:
Straks zal ligt grootscher zwier mijn stram geluid vervangen,
Die 't echte kenmerk toont van waere Poëzij.

A. VAN ASSENDELFT.

A A N

A A N H E T
TAAL- EN DICHTLIEVEND
G E N O O T S C H A P,

Onder de Spreuk:

KUNST WORDT DOOR ARBEID VERKREEGEN:

Mij den gouden Eerpenning toewijzende.

Dorst ik, vermetel, weêr op Pindus gloriebaan,
Door de eer des Belgs ontvlamd, naer frische Lauren dingen! —
Dorst ik, door zulk een vuur en ijver aengedaen,
Bij 't zwoegen van dit hart, ook 't hart eens Belgs! nog zingen,
En meê de snaeren dwingen!
Ja: — zie ik, daer ik 't oog op 't rustend speeltuig vest,
Door u, Puikdichters! dees mijn flaeuwe pooging sieren
Met eeuwigblinkende Eerlaurieren! —

'k Ontvang, rechtaartig Kroost van 't vrij Gemeenebest;
Zo vol gevoel voor de eer van ons beroemd Gewest,
Als voor de schoonste Kunst! — min grootsch op 't zegenvieren,
Dan op uw Vriendschap, ook dit Eerloof uit uw hand! —

Gij kent mijn denkenswijz' voor Batuos heiligst Pand,

Niet

Niet min' dan voor dit Koor, Civilis echte Neeven! —
En, wat, wat kan ik meerder geeven,
(Daar ik, geheel gevoel, aan 't lieve Vaderland
Mijn Glorieloover wijde in uw beroemde Dreeven!)
Dan, u mijn gantsche ziel vervuld met Dankbaerheid! —
Want, — welk een kransje u ook mijn Zangster had bereid,
Waar ligt, om éénen trek, de Vrijheid op mogt boogen;
Gij hebt uzelf voorlang hier reeds der Sterflijkheid,
Door grootscher Kunst, onttoogen! —
Ontvang in stommen taal dus mijn erkentenis,
Daar 't hart niets, dan gevoelen, is!

T. VAN LIMBURG.

Ex tempore.

Den 8ten van Wiede-
maend, 1783.

**T E R
G E L E G E N H E I D
V A N D E
Z E V E N T I E N D E V E R J A A R I N G
V A N ' T
G E N O O T S C H A P ,**

ONDER DE SPREUK:

KUNST WORDT DOOR ARBEID VERKREEGEN;

Gevierd op den 3. van Wintermaend 1783.

Daar de eer van Febus echte Zoonen
 Ons noodigt om 't Verjaargetij'
Van dit Genootschap bij te wonen,
 Geheilgd aan de Poëzij',
Zou al wat zingen kan, niet zingen?
Een breede reij van Feestelingen
 Niet volgen op dat lofflijk spoor,
Door **ASSENDELFT** ons aangewezen?
Daar we in 's Mans oog 't genoeg en leezen;
 Hij, 't hoofd der Dichtren, treedt ons voor.

Kon

Kon slechts mijn klank uw zinnen streelen!

Ach! dat mijn dichtvermoogen wiesch!

En meêr mogt stichten, dan verveelen!

Maar 'k vreez', uw ooren zijn te kiesch:

Wilt echter mij uw' aandacht leenen,

o Dichtbeminnaars! Kunstmeceenen!

Verfchoont een luim, die mij beving.

'k Wil aan uw heil- en feestgezangen

Mijn flauw, doch hartlijk zegel hangen,

't Is uit vernoegdheid, dat ik zing.

Waar ben ik? .., zijn mijn scheemrende oogen

Verblind door d'ongewoonen glans?

Wekt Febus hier door zijn vermoogen

De Zanggodinnen hier ten dans'?

o Ja; Apol, die zelv haar reijen

Schikt, en het Zangkoor wil geleijen,

Van Pindus steilte neêr gedaald,

Heeft hier zijn' tempel willen stichten;

En wil ons met zijn' geest verlichten,

Aanvanglijk door zijn gunst bestraald.

o Dag,

o Dag, van elk met vreugd ontvangen!
Op zuiver maatgeluid belust.,
Wie zou de bloempjes van zijn zangen,
U, wien Apol zelf welkoom kuschte,
Thans tot een' frisschen krans niet vlechten?
Wie onzer zou geen paerel hechten,
o Feestdag! aan uw gouden kroon?
Wiens geest zou in bespiegelingen
Verrukt, niet door de wolken dringen,
En roemen u met toon' op toon?

Voldoe dan, Kunstreij! mijn verlangen!
'k Gevoel, door slaafsche zorg vermoeid,
Reeds, hoe de dauw van uw gezangen
Mijn' afgesloofden geest besproeit.
Hoor ook mijn' hartewensch en beede!
Dat onderlinge liefde en vrede
Hier heerschen, en die zoete rust
Bevestigd blijv' door 's Hemels zegen!
Daar *Kunst door arbeid wordt verkreegen*,
Ontbreeke 't nooit aan vlijt en lust!

Laat

Laat ons met vreugd en naerftig spoelen

Gaan speelemeijen langs die paën, .

Daar eeuwige lauwrieren groeien,

Door tijd, noch driefte nijd te fchaën.

Koomt, heilgen wij op nieuw deez' tempel!

Dat gulle vriendlijkheid den drempel

Bewaak'! met blinkend loof gekroond!

Koomt, laat ons, trouwe Kunstgenooten!

Den roem van dit geflacht vergrooten,

Waarin de fchoone Dichtkunst woont!

Dat lafter, haat en afgunst zinken

In 't rijk der zwarte duifternis'!

Zoo ras zij onzen glans zien blinken,

Die voor haar oog te fchittrend is.

Laat ons steeds de eedle Dichtkunst eeren,

En de elpen lier met lust hanteeren!

Koomt, fneeken wij om 's Hemels gunst!

Deez' feest keer' eindloos vol genoeg!

Laat ons bij ijver eendragt voegen,

Tot verdren opbouw van de Kunst!

A. L. E. P. L. A.

A I N M E T
G E N O O T S C H A P ,

Bij de aanbieding der Vertalinge van BEATTIE'S
PROEVE OVER HET LACHEN EN GELACH-
VERWEKKENDE, enz.

*Op den Vierdag der Verjaringe van het Genootschap,
den 3. van Wintermaend 1783.*

Het Pronkstuk, dat ge hier met Kunst en Arbeid sticht,
De poëzij, naer eisch gevormd in al haer leden,
Verfierd met al het schoon van haer bevalligheden,
Gezuiverd naer den smaek van 't scherpstziend kunstgezicht,

Dit stuk eischt veeler zorg, en wordt niet opgericht
In weinig jaeren tijds, of met verhaeste schreden;
Voorzichtigheit bestaart hier 't vlug Vernuft door Reden,
En brengt, door tijd en vlijt, allengs die schoone in 't licht.

Ach! mogt ik aen dit Beeld ook eenig vormsel geven!
Eén trekje halen ter volmaking van den leest!
Eén eigen offer bién op dit Verjaringfeest!...

Maer neen! zóó hoog, helaes! kan zelfs mijn geest niet streven!
Doch, is mijn eigen werk U schaers van nut geweest,
Tans biede ik U de vrucht van veel verhev'ner geest.

D. H O V E N S.

A A N D E .
H E E R E N L E D E N
V A N H E T
G E N O O T S C H A P ,
TER ZINSPREUKE VOERENDE:

KUNST WORDT DOOR ARBEID VERKREGEN;

Bij mijne aankomst als Medelid.

Aanzenlijk Viermanschap! Hoofdzulen van dit koor!
En gij, o Dichtrenrei, Kunstminnaars, rijk van gluur!
Uw gunst, die 'k nimmermeer, naar waarde, kan beseffen,
Moet een gevoelig hart, ook op 't gevoeligst treffen.
Dan! zulk een eereplaats is mij gewis te groot.
Waar heeft mijn tedre jeugd verdiend, een Kunstgenoot
En Medelid te zijn bij Febus lievelingen?
Waar leerde ik ooit zoo zagt, zoo zuiver snaaren dwingen?
Waar

Waar gaf ik ptoeven, in mijn rúuwe poëzij,
Die evenaaren aan uw hemelmelodij?
Waar deed zich zuivre taal in mijne vaarzen kennen?
Kon immer mijne tong zich aan uw toonen wennen?
Of schreef mijn veder iets, 't geen u bekooren kon?
Of was 't uit gulheid slechts, dat ik uwe achting won?
Ja! 't is uw gunst alleen, wie ik deze eer moet danken,
Ontvang dan, braave Stoet, ontvang dees doffe klappen,
Ik wij hen als een blijk van dankbaarheid u toe.
Gun, dat mijn dankbre ziel uw heuschheid hulde doe.
'k Beveel mij aan uw zorg. Wijs gij mij Pindus wegen!
Zoo wordde mij nog eens door arbeid kunst verkreegen.
'k Beveel mij aan uw zorg. Streeft, Dichters, streeft mij voor!
Ik let op uwen gang, en volg van verre uw spoor.
'k Beveel mij aan uw zorg. Gij kunt mijn Zingster dekken;
Uw voorbeeld zal mij steeds ten-trouwen gids verstrekken.
Zoo blijve ik, door uw gunst, beveiligd voor den nijd,
Die op uw gouden lier vergeefs zijn tanden slijt.
Zoo zal 't erkennend hart u zijn beschermers noemen,
Zoo zal mijn' flauwe tong altijd uw weldaën roemen.

Ja! wen de doodschrik reeds mijn zwakke leen bevangt,
Als de afgepijnde ziel naar 't stervensuur verlangt,
Zal nog een dankbre gloed de kille borst doen glooren,
Terwijl men dezen wensch uit mijne mond zal hooren:
Lang bloei tot Hollands eer de Leydsche Maatschappij!
De steun van Neêrlands taal! de roem der Poëzij!
Lang blijve zij de vreugd van eedle Mecenaaten,
Op wie zich elk gerust en veilig kan verlaaten.

S. J. VAN NISPEN MULLER,

J. U. S.

T E R
O P E N I N G E
V A N D E
J A E R L I J K S C H E
V E R G A D E R I N G ,

Den xxvi. van Bloemaend 1784.

Zijt welkom in dit Choor der achtbre Poëzije,
Kunstzuilen, die deez' Tempel schraegt,
En viert den hoogtijd der vermaerde Maetschappije,
Waer Rhijnlands Hoofdstad roem op draegt.
Een gouden eerkroon zal den fieren schedel fieren
Van Een', wiens welbespraekte tong,
Op uwe noodiging, met vindingrijke zwieren
Den besten Burgervader zong.
Gij zult een Puikvernuft met eermetael bekroonen,
Wiens oordcelkundig onderricht,
Door ons den juiften eisch des Lierdichts aentetoonen,
Het zangrig Leeuwendael verplicht.

Gij

Gij zult u in den bloei der schoonste Kunst verblijden,
Die, door uw' arbeid aengekweekt,
Uw' roem verbreiden zal tot aan de verste tijden,
En van uw' vlijt met eerbied spreekt.
Hoe zult gij, op 't geluid van orgelende keelen,
Met handgeklap ten reie gaen,
Wanneer een schelle toon het kiesch gehoor zal streelen
Door klanken, die de kenners slaen!
Hoe zal dit Feestgetij uw ijervuer doen gloeien!
Kom, ongeveinsde Broedermin,
Die achtbre vriendschap cert, en tweedragt weet te boeien,
Uw zachtheid neem' de harten in!
Mijn zangster zwijgt... zij mag uw ongeduld niet rekken,
Sieraeden onzer Maetschappij!
Dat, daer toegevendheid 't gebrek mijns werks moet dekken,
Uw heuschheid mij een toevlucht zij!

A. VAN ASSENDELFT.

TER

TER
VERWELKOMING
DER NIEUWVERKOOZENE
BESCHERMHEEREN
H. A. SCHULTENS
EN
MR. J. A. CUNÆUS,

In de Jaerlijksche Vergadering 1784.

Kunstminnend Tweetal, die den zanggezinden lust

Van deeze Maetschappij versterken,

En tot haer bloei zult medewerken,

Terwijl zij vergenoegd in uwe schaduw rust;

Ontvangt de nederige klanken,

Waermeê we uw dierbre gunst bedanken:

Gij treedt, op onze beê, vol kunst- en menschenmin,

Deeze achtbre Choorzael in.

Hoe

Hoe zal de Poëzij op die bescherming boogen,
Gelijk het Leidsche Capitoel,
En 's Lands beroemde Hoogeschool
Op 't schrandere doorzicht en geleerden ijver oogen,
Die, als een helder gloorend licht,
Heur stralen in het aangezicht!
De kunstgewijde Rij vereert uw wetenschappen
Met juichend handenklappen.

De hulde, die ons hart op deezen Feestdag biedt,
Kan wel uw' roem niet evenaeren;
Gij echter wraekt de doffe snaren,
En 't nedrig offer van welmeenende achting niet:
Uw gunst, zoo zichtbaer ons gebleken,
Verstrekt ons tot een duerzaam teeken,
Dat dit gelauwerd Choor, gesterkt door uw gezag,
Het groots verwachten mag.

Een

Een ongewoone glans, die van 't genoeglijk wezen
Der braeve Dichtgenooten straelt,
En onbedwongen blijdschap maelt,
Kan u het streelend zoet van onze hoop doen leezen;
Een hoop, die niet vergeefsich zich vleit
Met uw beproefde minzaamheid;
En op deez' blijden dag voor achtbre Letterlichten
Een eerezuil zal stichten.

Verbreedt, Lofwaardigen! den welgezinden kring
Der edelaertige Meçeenen!
Zij zullen zich met u vereenen,
En bieden u de hand ter kunstbevordering.
Hoe weelig zal de dichtaër vloeien!
De luister van 't Genootschap groeien!
Het staet, en tart gerust den zwaerften overlast,
Op zulke steunsels vast.

Daer

Daer daelt de Dichtkunst zelf: Gij kent haer aan de trekken
Van 't beeld der overfchoone Maegd;
Het gouden speeltuig, 't welk zij draegt,
Kan uten waerborg van haer liefde en blijdschap strekken;
Terwijl ze uw Naemen, haeren lust,
Met eerbied en genoegten kust,
En zal die, in een kas van duerzaam goud omvangen,
Voor haeren boezem hangen.

Zij zal den lauwer, dien zij op den schedel drukt
Van fchrandre dichtbeoefenaeren,
Gewillig hechten op uw haren,
Op uwe vriendschap prat, en door uw gunst verrukt.
Geen wonder, zou zij zulke Zoonen
Van zulke Vadren niet betoonen,
Wat eerbied haer beziel' voor 't wijsheidkoeftrend bloed,
Waardoor zij wordt gevoed?

De

De Hemel spaer nog lang uw overdierbaer leeven,

En deel, van zegen nimmer moê,

Een overvloed van welvaert toe,

Tot dat uw waerdig Kroost, in uwen rang verheven,

En treedende in uw loflijk spoor,

Aen 't hoofd geplaatst wordt van dit Choor,

Met die welmeenendheid begroet van al de leden,

Als hunne Vaders heden.

A. VAN ASSENDELFT.

A E N

A E N D E N

H E E R

JACOB PETRUS VAN HEEL,

BIJ GEEGENHEID DAT ZIJN WELED.
DICHTSTUK OP DE REGTSCHAEPE
BURGERVADER MET DEN GOUDEN
EERPENNING BEKROOND WERD.

In de Jaerlijksche Vergadering 1784.

Hoe heerlijk zal die kroon, met duerzaam goud doorweeven,
U passen om het hoofd, begaefde Puikpoët!
Dat heet met waeren roem na frisse lauren streeven;
Zoo siert de schoonste kunst verdiensten, vlijt en zweet.
Dan, hoe de heldre glans van 't eermetael moog glooren,
Hij haelt niet bij den lof, dien uwe kunst verdient;
Die straks de onschatbre proef van uw vernuft zal hooren,
Wijdt u een duerzaeme eer, als Phoebus eersten vriend.
Is 't vreemd, dat voor die kruin nog meerder lauren wasfen,
Die, staen zij ergens schoon, juist om uw haren passen?

A. VAN ASSENDELFT.

A E N D E N

H E E R

D I R K E R K E L E N S ,

BIJ GELEGENHEID DAT ZIJN WELED. DICHT-
STUK OP DEN REGTSCHAEPEN BURGER-
VADER MET DEN ZILVEREN EER-
PENNING BEKROOND WERD.

In de Jaerlijksche Vergadering 1784.

O fchoon de zilvren glans zwicht voor den gouden gloed,
Gij boogt toch op een roem, die andren zwichten doet,
Lofwaerdig Dichter des rechtschapen Burgervaders!
De zangberg juicht van vreugd, en wenscht u, blij te moe,
Bij deezen zilvren kroon een gouden eermunt toe:
Dat gloorend puikmetael groeit in die weelige aders.

A. VAN ASSENDELFT.

A E N

A E N D E N

H E E R

G. BRENDER A BRANDIS,

*BIJ GELEGENHEID DAT ZIJN WELED. VER-
HANDELING OVER HET LIERDICH
MET DEN GOUDEN EERPENNING
BEKROOND WERD.*

In de Jaerlijksche Vergadering 1784.

Geen goud kan groote zielen spooren;
Het is de bron van veel verdriet;
't Zal toch een grooten Geest bekooren,
Wanneer 't de Kunst belangloos biedt:
Laet dan deez gouden kroon u op de haren zetten,
Begaefde Kenner van het Lierdicht, en zijn wetten!

Wij

Wij juichen met verheugde klanken:

„ Gij wint, uw Mededinger zwicht!

De Poëzij zal u bedanken

Voor uw gelotterd onderricht:

Hoe klinkt de ivoiren lier op fiksgespannen snaeren,

Daer gij de maat bestiert van haer Beoefenaeren!

Gij zult geleerde Pindarusfen

En Flakken scheppen door uw kunst,

Die uwe gouden bladen kussen,

En u bedanken voor uw gunst:

Deeze achtbre Maetschappij zal u met eerbied noemen,

Zoo lang ze vruchten van vernuft en geest zal roemen.

A. VAN ASSENDELFT.

A E N

A E N D E N

H E E R

DIRK ERKELENS,

BIJ GELEGENHEID DAT ZIJN WELED. VER-
HANDELING OVER HET LIERDICH
MET DEN ZILVEREN EERPEN-
NING BEKROOND WERD.

In de Jaerlijksche Vergadering 1784.

Geluk, o Vriend der Zanggodinnen!

Die op denzelvden dag een dubblen eerprijs haelt

Wie twijfelt, of gij zegepraelt?

Dit heet, terwijl men zwicht voor andren, overwinnen.

A. VAN ASSENDELFT.

TER

T E R
S L U I T I N G E
V A N D E
J A E R L I J K S C H E
V E R G A D E R I N G.

Den xxvi. van Bloemaend 1784.

Neemt onze dankbaerheid voor uwe gunstbewijzen,

Geëerde Broedrenkring! met gulle harten aen:

De Vriendschap toeft u straks op Vaderlandsche spijzen,

Daer zachte Vrolijkheid met Haer aen 't hoofd zal staen.

De Vrijheid zij de kroon van onze tafelwetten;

Geen dwang of tweedragt moet haer adeldom besmetten.

A. VAN ASSENDELFT.

D I C H T.

D I C H T S T U K
D O O R D E N
H E E R
JACOB PETRUS VAN HEEL,

GERECITEERD IN HET GENOODSCHAP
TOEN ZIJN WELED. DEN GOUDEN
EERPENNING HAD BEHAELD.

In de Jaerlijksche Vergadering 1784.

Triumpf! ik streed — ik overwon,
Zie daar, al wat ik hopen kon,
Toen ik, ten tweedenmaele, in 't hachlijk Zangperk rukte,
Door de allerschoonste stof bekoord,
En 't edelste eerveil aengespoord —
Daer ik, ten tweedenmael', den palm der zege plukte;
Maer, 't geen mijn ziel niet minder streelt,
Is, dat ge, O ERKELENS! met mij den lauwer deelt.
Ja, Kunstvriend! naest de kunst, kreegvriendschaphaerverlangen;
'k Mogt, nevens u, den prijs ontvangen —
Al krijgt gij 't zilver, ik het goud,
't Zal nooit mijn trotschheid op doen stijgen —
Mogt gij het goud — ik 't zilver krijgen,
Gij zaegt mij zoo verrukt als gij mij thans aenschouwt:
Geen eerezucht doet de vriendschap zwijgen.

o Gij!

o Gij! die vrijheidmin verëend met kloek verstand,
CAPELLEN! dierbaer mensch — *Regtschapen Burgervader!*

DE GIJZELAAR! 'slands steun en rader!

Mijn vriend — de vriend van 't Vaderland!

Die, hoe belaegd door slaeffsche grooten,

Uw leven veil hebt voor uw vrije landgenooten!

Gij, burgerlievend Paer! gij reikte mij de veêr —

Uw voorbeeld is 't model — mijn stuk 't copie der trekken

Die, lauwerwaerdig, in mijn prijszang zijn te ontdekken, —

'k Leg dus mijne eerkroon voor uwe achtbre voeten neêr!

'k Zal u, o Maetschappij! geen dankbaerheid betoonen:

Gij kent mijn hart, en weet wat dit voor u gevoelt —

Geen gunst — maer 't regt deed u bekroonen —

Dit heeft mijn werk, niet mij, bedoeld —

Een dankbetuiging zou u hoonen.

J. P. VAN HEEL.

D I C H T.

D I C H T S T U K

D O O R D E N

H E E R

D I R K E R K E L E N S,

GERECITEERD IN HET GENOODSCHAP
TOEN ZIJN WELED. DEN ZILVEREN
EERPENNING HAD BEHAELD.

In de Jaerlijksche Vergadering 1784.

Edle wijzen! achtbre dichters!
Cierfels van dit vrijgewest!
Kunstbeschermers! zangbergstichters!
Zuilen van 't gemeenebest!
Vrijheidminnaers! deugdbetrachters!
Nimmer door geweld vermant!
Dappre burgers! dwangverachters!
Redders van het Vaderland!
Gij alleen hebt mij doen zingen;
't Denkbeeld van uw groote daên
Deed mij naer den Eerprijs dingen,
Blies een vonk van zangvuur aen,

'k Stelde

16
'k Stelde uw grootheid mij voor oogen,
En 'k ontgloeide in eenen gloed,
Minder door het Kunstvermogen
Dan door vrijheidmin gevoed;
Kon ik, zingend', u behagen?
Trof ik uw Bataeffsche ziel?
Mag ik aen uw heuschheid vragen
Waerin u mijn Kunst beviel?
Moet uw Kroon mijn zangster cieren?
Neen, mijn zwakke Poëzij
Wint geen krakende Eerlaurieren,
Zet mij nimmer Kunstroem bij:
Maer, wie 't ook verwaend moog noemen,
'k Durf op zucht voor 't Vaderland,
'k Durf op Vrijheidliefde roemen,
Waer mijn hart zich aen verpandt:
Mijn *Civilis* is verwinnaer!
'k Zong der Batavieren toon, —
'k Zong als Vaderlandbeminnaer, —
Zulks getuigt uw Eerekroon,
Ja, uw heldendeugd, Bataven!
Schittrende als het Puikmetael,
Zal mijn Vrijheidliefde staven,
Bij 't bewijs van Zegepraël,

D. E R K E L E N S.

D I C H T S T U K

D O O R D E N

H E E R

G. BRENDER A BRANDIS,

GERECITEERD IN HET GENOOTSCHAP,
TOEN ZIJN WELED. DEN GOUDEN
EERPENNING HAD BEHAELD.

In de Jaerlijksche Vergadering 1784.

Bataven! die in Leydens wal
Bij de edle Vrijheidzucht den trek tot kunst doet groeien!
Hoe tokklend zag mijn hart de frische lauren bloeien,
Hoe dankbaar klopt het nu, bij 't juichend feestgeschal!
Gij zoudt gewis mijn pooging wraaken,
Wanneer 'k een blakend vuur in mijne borst verdrong,
Dat schitterend mij uit de oogen sprong:
Een edel vreugd-gevoel wilde op dit uur verzaaken.
Dit uur, dat mij zo' waardig is,
Dat mijn geboortetrek meer aandrift, vuur en leeven,
Bij 't waardig eermetaal zal geeven:
Mij noopt tot waare erkentenis!
Erkentnis, die gij eens, op mijnen wensch, zult hooren,
Wanneer een meer volmaakte lier,
Met Godlijk vuur en Seraphszwier,
Zal klinken bij Gods blijde Chooren.

G. BRENDER A BRANDIS.

A E N D E
BESCHERMHEEREN, HOOFDLEDEN,
MEDEBESTUURDERS,
E N V E R D E R E
L E D E N
D E S
GENOOTSCHAPS,

TER ZINSPREUKE VOERENDE:

KUNST WORDT DOOR ARBEID VERKREEGEN;

*BIJ HET AENVAERDEN VAN HET VOOR-
ZITTERSAMPT IN DE MAENDLIJF-
SCHE VERGADERING.*

Den VII. van Hooimaend

M D C C L X X X I V.

Door vrees geschokt, ontroerd, verlegen,
Volge ik uw stem, o Dicht'renstoet!
Aenvaerde, al bevend, zwak van moed,
Een eer, zoo onverdiend als onverwacht verkregen,
En neeme, (ach! noemt mij niet vermetel!)
Na vruchtloos weigren, plaets in dezen grootschen zeel-
Gelijk, bij heldre zomerdagen,
Als 't Landvolk vrolijk zingt en springt,
Eén donderslag de vreugd bedwingt,
Ja stuit, en 't blij gejuich verkeert in angstig klagen,
Daer 't Rundvee loeit, de vogels zwijgen,
En 't glansrijk bosch en veld een donker rouwkleed krijgen,
Zoo

Zoo klonk ook mij uw keuze in de ooren,
Wanneer ik, midden in de vreugd
Van 't Jaerfeest, vrolijk en verheugd,
De laeuwren deelen zag, der Dichtren stem mogt hooren;
Uw keus verdreef mijn stil genoegen;
't Was of een bliksemstraal mijn hart van angst deed zwoegen.
Van daer mijn zwak, schoon ernstig, poegen,
't Bedremmeld smeeken om ontslag;
Tot dat verschuldigd diep ontzach
Voor de uitspraak van het Choor 't bezef van onvermogen
Bestreed, verwen, en mij deed zwichten
Voor zulker Mannen raed, als hier den Zangberg stichten.
Dan, daer ik nu een' post aenvaerde,
Mijn zwakke schoud'ten veel te zwaer,
Zoo gij, o edle Dicht'renschaer!
Geen vriendelijke hulp met eerbewijzen paerde,
Doet mij nu ook die gunst verwerven,
En laet me in deze taek toch nooit uw bijstand derven!

Voor-

Voor al gij, echte Pronkjuweelen!

Gij zuilen van dit Kunstgesticht!

Die Stad, en Staet, en School verplicht,

Daer ze in uw wijze zorg, en vlijt, en arbeid deelen,

Laet mij uw hulp, uw' raed erlangen,

Zoo streve ik rustig voort in 't werk tans aengevangen,

Geen uitzicht, edle Kunst-Meceeën!

Heeft sterker mijne hoop gevoed,

Geen denkbeeld gaf mij meerder moed,

Dan dat Gij mij uw' raed hier steeds ten gids zoudt leenen!

o! Mag ik in dit uitzicht slagen,

Zoo zal ik door die gunst alleen mijn doel bejagen.

Gij, roemrijk aental wakkre Mannen!

Gij, Hoofdbestuurders van dit Choor!

Gij immers geeft mijn beê gehoor,

't Vertrouwen op uw hulp kan al mijn zorg verbannen;

En zoude ik op die gunst niet hoopen?

Zij immers, uwe gunst, stelde ons deze eerplaats open.

Uw

Uw ijver, vlijt, en schrandre zorgen,
Waer door hier de edle Dichtkunst bloeit,
En de eer van dit Genootschap groeit,
Zijn tans ook voor mijne eer gewenschte en wisse borgen;
Gij lankt, ... nu wijkt mijn angstig vrezen;
Uw **VREDE**, uw schrandere Hoofd, zal mij ten Leidsman wezen.

Gij ook, veelwaardige Amptgenooten!
Met wien ik deele in 't Meêbestuur,
Zult, daer ik op uw Vriendschap gluur',
Door trouwen raed aen mij 's Genootschaps roem vergrooten.
Gewis, dit uitzicht kan mij streelen,
Verdiene ik immer roem, gij moet dien met mij deelen.

't Is waer, mijn moed dreigt weêr te dalen,
Kunstminnaers! wen ik, denkend, staer!
Op hem, dien ge in 't verlopen jaer
Met zoo veel kunst en roem zaegt op deez' eerstoel praelen.
Hoé dra zou al mijn kommer wijken,
Kon ik een' **ASSENDELFT** maer slechts bijna gelijken!

Maer

17
Maer neen; — 't is mij genoeg, te poogen,

Als de Echo zijner wijze reën,

Dat voetspoor wagg'lend natetreën,

Waerop ge, o Dicht'renstoet! jaer in jaer uit zult boogen.

De oprechtste dank van Phoebus Zoonen

Zal steeds zijn wijs beleid, zijn kunst en arbeid loonen.

Ja, Dichters! Vrienden! 'k zie uw wenken,

Ik zie, hoe gaern uw dankbaerheit

Een beter eerkroon zag bereid,

Dan mijne zwakke tael aen zulken Man kan schenken.

Helaes!... maer neen, — waer toe dit klagen?

Die door verdiensten blinkt, behoeft geen kroon te dragen.

Gij, gansche stoet Apollo's Zoonen!

Gij, die van edel dichtvuur gloeit,

Gij, door wier vlijt de Taelkunst bloeit,

Gij, die uw geest vergast op keur van tael en toonen,

Gunt, dat ik dit van U ook smeekte;

Toegevendheit verschoon, verberge mijn gebreken!

Hoe

Hoe zwak, o Dichtrij! hoe onwaerdig
Voor de eerplaets, mij door u bereid,
Mijn hart doch gloeit van dankbaerheit;
Uw gunst blaes krachten in! uw Vriendſchap maek mij vaerdig!
Ach! dat, daer ik uw hulp verbeide,
Veel Kunstwerk ook den roem van't Leydsche Choor verbreidel

D. H O V E N S.

A E N

A E N D E N

WELEDELEN GESTRENGEN HEERE

MR. J. A. CUNÆUS,

RAED EN SCHEPEN DER STAD LETDEN,

*Toen zijn Weledele voor de eerstemaal, als Beschermmer, de Maend-
lijksche Vergadering van het Genootschap bijwoonde.*

Beschermmer van het recht der Leydsche Burgerijë!

Dit Choor, verheugd, U hier te zien,

Wil U door mij zijn offer biën,

Daer gij den wensch vervult der Dichter-Maetschappijë.

Heb dank, cunæus! voor die gunst,

Dat ge ons uw bijzijn schenkt als Schutsheer van de kunst.

Mogt dit besluit niet min tot uw vermaek^ggedijën,

Als 't ons, en nut, en roem belooft,

Wen gij, van zorgen afgesloofd,

U hier vergast op keur van Dichterlekkernijën;

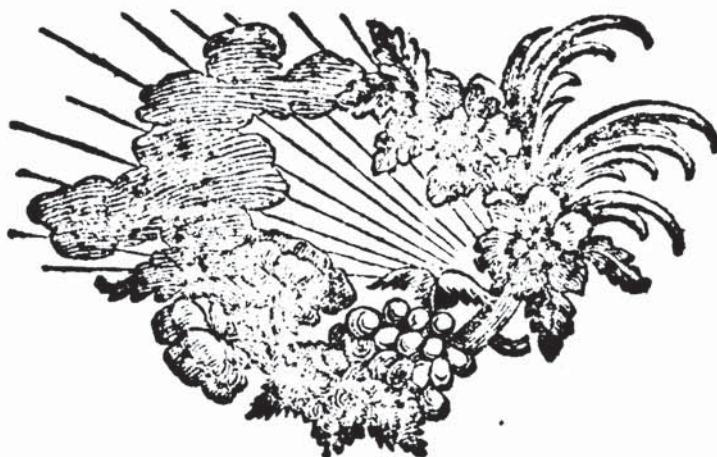
Hier voor een poos den boog ontspant,

Te midden in uw vlijt voor Stad en Vaderland!

Zoo

Zoo ziet de Burger u-nog lang met lust en leven,
Daer 't heilig Recht de Vierschaer spant,
Daer 't wijs beleid het oproer bant,
De blijken van uw Deugd op Leyden's Raedhuis geeven;
Terwijl de Dichter uw beleid,
In 't schragen van de Kunst, met dankbren lof verbreidt!

D. H O V E N S.

TER
ACHTIENDE VERJAERINGE
VAN HET
GENOOTSCHAP.

TER SPREUKE VOERENDE:

KUNST WORDT DOOR ARBEID VERKREEGEN:

Gevierd op den eersten van Wintermaend

M D C C L X X X I V.

'k Heb tot zingen mij verbonden,

maer te wuft en onberaen;

Broeders! liefde voor 't Genootschap

vuurde mijne Zangster aen.

Menigwerf heeft ze u de blijken

van die liefde en vlijt getoond,

Dikwijls zag zij ook heur' ijver

door uw aller gunst bekroond.

Thans,

Thans, nu 'k zo veel stoute Zangers

in dit Choor verëend mag zien,

Schroom ik u mijn schorre klanken

op dit Jaerfeest aen te biën. —

'k Zal nogthans een pooging waegen,

kennende uw bescheidenheid,

Ei! dat die mijn zwakke Dichtnimph

in het spoor der kunst geleid'! —

Als ik *achtien jaer* herdenke,

toen ik zelf, met kleene kracht,

Dit Genootschap in mogt wijden,

nu zo aengegroeid in magt:

Dan moët ik mij hoogst bewondren,

ja, ik prijz' den goeden God!

Kunstgenooten! helpt mij danken,

voor ons rijkgezegend lot.

Dankstof is ons mild geschonken;

zeker ons geluk is groot!

Hoe veel braeven ziet dit Dichtchoor

aengewonnen in zijn schoot?

Mannen;

Mannen, die tot fieraed strekken
en voor School en Vaderland;

Steunpilaeren van 's Lands Rechten,
Lichten in gezond verstand. —

Kunstrij! nu zo grootsch een Zestel
van Meceenen voor u waekt,

Nu een SCHULTENS, een CUNÆUS
dezen eedlen kring volmaekt:

Wie kan nu mijn zeggen wraeken,
na deeze aenwinst in dit jaer?

Wie voorspelt geen' nieuwen luister
voor 't Genootschap uit dit Paer?

Vaderlanders! Rustbeschermers!
Vrijheidstelgen, heusch van hart!

Zucht om in uw' lof te weiden
overwint en ramp en smart.

'k Zie, en dit volmaekt mijn blijfchap,
Eendragt heerscht in dit Gebouw;

'k Zie hier Raeden, Priesters, Burgers,
vast verëenigd door de trouw.

Trouw

Trouw, zo hecht en vrij van listen,

dat geen Tweedragt ooit haer schend',

En die LEYDENS moed en glorie

roemen doet aen 's waerelds end.

't Eêlste geluk, dat mij op heden,

nevens u, gebeuren mag,

Is den lof van Leydens Vaedren

uit te galmen dezen dag.

Dat de Muitzucht vrij haer strikken

spanne, stout, vermetel, trotsch;

Uwe Vroedschap, zalig Leyden!

blijft een diamanten rots.

Dit geluk, door God gegeven,

maekt dat deze RHIJNSTAD bloeit,

En biedt aen de ROTTE een voorbeeld,

hoe de Vrijheid weeligst groeit,

Dat doemwaardige Aterlingen,

dorstend naer der Burgren bloed,

't Oproer poogen vrij te pleiten;

niets dooft onzer Vaedren moed.

Dwang

Dwang zal hier geen' voet meer winnen;

Zorg voor Kerk en Haert staet pal,

En die schelmſche daeden ſtijven,

hellen tot een' wiſſen val.

Liefde tot 's Lands nut en welvaart

vrees geen monſters, in den nood,

En de fiere Leydenaeren

tarten ſtael, en lood, en dood.

Daer Regeerders zich vertoonen

als een Bolwerk voor het Recht,

Daer wordt ijder Burger Krijgsman,

die voor *Haerd* en *Outer* vecht!

Dan ... waer voert mij de ijver heenen?

Broederschap! vergeef mij dit!

'k Trof alleen een klein gedeelte

van het voorgeſtelde wit. —

Mogt het u dikwerf gelukken

Eerekransfen aen te biên,

Goud en Zilver blij te deelen,

mogt ons vrolijk oog dit zien:

Denkt

Denkt dan ook, wat vol genoeg

ons verrukt gemoed beving,

Toen wij, in dit jaer drie Helden,

Leden zelfs van dezen Kring,

't Hoofd met Goud en Zilver kroonden! —

Hunne Kunst, Uw wijs Besluit,

Na het weegen hunner stukken,

viel tot aller glorie uit. —

't Blij herdenken van dien zegen,

ons bedeed, van jaer tot jaer,

Noopt ons, op deez' dag der dagen,

tot een klinkend Feestgebaer.

Welkom! welkom!... Tael- en Dichtkunst,

Maetigheid en reine Deugd,

Hebben ons, o Feestelingen!

zelf genoodigd tot de vreugd.

Veel geluks dan, waerde Broeders,

bij dit langgewenschte Feest!

Heil zij allen, en verlenging

van geluk, naer lijf en geest! —

Gij,

Gij, rechtēedle MECENAREN!

Zullen van dit Puikgesticht!

Die, door nooit-vermoeide zorgen,

elk ten sterkste aen u verplicht:

Schrandre Mannen! eer van Leyden!

neemt ons dankbaer offer aen;

Eeuwig zullen uwe naemen

in ons hart gegriffeld staen.

Smaekt, rechtēerte Batavieren!

elk in uw' verheven' stand,

't Zij voor Land, of Stad, of Schoole,

zegen van Gods milde Hand.

Dat die Hand uw' leefdraed rekke

tot de witste grijzigheid! —

Schraegt dit Choor nog veele jaeren,

door uw gadeloos beleid. —

HOOFDLEEN! Stichters van dees Kunstzael!

Amptenaeren! achtbre Rij!

Smaekt veel tijds nog Gods bescherming,

en den lof der Maetschappij.

M E C E N A R E N !

MEËBESTUURDERS! u bedank ik,

voor de hulp ons toegebragt;

Zegen volge uw edel poogen!

Heil van de Allerhoogste Magt! —

Verders, braeve Kunstverwanten!

wie gij zijt, 'k wensch u geluk,

't Aengenaeme hier genooten,

tempere altijd allen druk! —

Mogt hier Eendragt blijven wonen!

Vriendschap onze leidsvrouw zijn!

Naerftigheid elks vuur doen gloeien! —

Kunstdrift leenigt boezempijn! —

's Hemels bijstand blijv' gestadig

ons, o dierbre Broeders! bij. —

Geef, o God! dat ijder Zangstuk

eeuwig tot uw' roem gedij'

Schraeg deez' Tempel, die met klanken,

U ter eere, is ingewijd.

Laet geen ramp dees wooning deeren;

Hoedt ze tot den laetsten tijd!

C. VAN HOOGEVEEN, JUNIOR.

28 Z

